

นิทาน

มีเรื่องของ
เสฐียรโกเศศ, พรวรรณแพทย,
นาคะประทีป

และ ๑๓ ๑. ๑๓ ๑.

เมธุน.
๒๔๖๙

คำฉันท์ถวายพระพรชัยมงคล	“คณะไทยเขมม”	หน้า ๑๓๗
มาศานสร	“พวงทอง”	,, ๑๓๘
บุคิมาร	“เสฐียรโกเศศ”	,, ๑๓๙
ประติมานแห่งชาวโยนก	“พรธนะแพทย”	,, ๑๔๓
ประวัติเงินทรคุปต์	“นาคะประทีป”	,, ๑๔๖
มหาภิเนถกรรม (ต่อ)	ของเก่า	,, ๑๔๕
เพชรตักเพชร	“ศรีสุกกล”	,, ๑๖๘
โคลงมหาพน (ต่อ)	“เจ้าจัน”	,, ๑๗๗
เจ้าลิลลข (ต่อ)	พ. พรปรีชา	,, ๑๘๘
ศรีสุภาคำฉันท์	ศ. เทชะแพทย	,, ๑๙๕
วิธีทำนายนิสสัยจากนม	ห. สุนทรารชุน	,, ๒๐๕
หอยที่กำแพง	ร. พระปรารักษ์เหลือ	,, ๒๑๐
นาฬิกาของข้าพเจ้า	“นายไข่ง ณคองสาร”	,, ๒๑๔
ไชยชนะของบ้านโซ	“สุวรรณดารา”	,, ๒๑๗
จดหมายพระนมหิรม	“สาตราชีวะ”	,, ๒๓๕
คดีประหลาด	“ศรีสุวรรณ”	,, ๒๓๙
วิชานารี	จ. จันทรอุทัย	,, ๒๔๐
เค้านตเกร็ดคู่เล่า	“สระ”	,, ๒๔๓
สารเขมม		,, ๒๖๖
ลคิของพ่อครูสา	“ดินสอ”	,, ๒๖๘
ปวิศนาวงเวียน	ศ. เทชะแพทย	,, ๒๘๗
อินทวาท		,, ๒๙๐

๙๔.๓

อวยพรมมา

แต่

๙๔๖ พัน ถึงยอนลุ่ม

วันวิเศษบูช

พระพุทธรูป

๙๔๖๗

๙๔๖.๓

อวยพรมมา

๙๔๖

๙๔๖ พัน ถึงยอนลุ่ม

วันวิเศษบูช

พระพุทธรูป

๙๔๖๗

กานนภณณจ ทาสพะเสธ การุณณภณณยชตตธ
 อามมธ ส่ายไ ๑๐๐๐๐๐๐๐ จิตตสัชชชชชชช
 สชชชช จา สāvเกวเรธ สชชชชชช สัชช
 จตตณ สัชชชชชช สัชชชชชชชชชชชชชชชชช
 กอชชชชชชชชชชชชชชชชชชชชชชชชชชชชช
 นานชปเสคตตตตตตตตตตตตตตตตตตตตตต
 รอนนสส๐

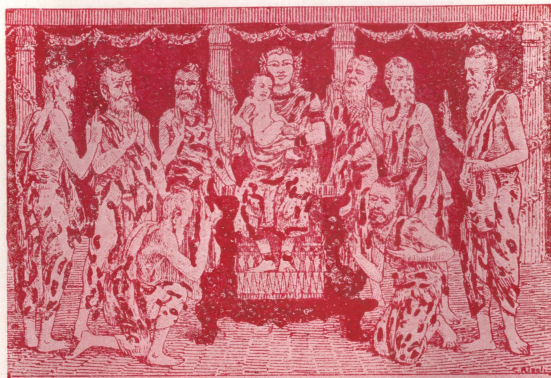
คาถา

กณฺหาภิภู ทลฺพลโธ กรุณฺหาภิยุตฺโต
ชฺมุโม ลํยํ อธิคฺโคโต จตุสัจฺจนาถํ
สุทฺโธ จ ลาวกโร สุตฺตลฺลํ สัมโพ
เอเตน ลัจฺจวาลา สุทฺทวาทฺตํ เต
กัจฺจนาภิจฺจกรณํ สุกฺเต สมนฺตฺโต
นानุปสัคคคฺคยฺยปทฺทวาทา วินลฺลํ

คำแปล

พระพุทธเจ้า ผู้โอ้อวดไม่ครอบงำ มีพระกำลังล้น
ประกอบยิ่งด้วยพระกรุณา พระธรรมคือ ญาณเป็นไป
ในจตุรปริยาลัง พระองค์บรรลุแล้ว โดยลำพังพระองค์ พระสงฆ์
ผู้ล่าวกอันประเสริฐของพระองค์ ก็เป็นผู้บริสุทธ์ ด้วยอัน
กล่าวคำจริงนี้

ขอความเจริญสู่ผู้มีแก่ท่าน ขอท่านเป็นผู้สามารถ
ในอันทำกิจใหญ่ยิ่ง ซึ่งท่านแล้วดี ความขัดข้องแลภัยอุปัทพ
ต่าง ๆ จงสูญหาย

นาคธ มหาคารชฌนธ มหะสธ
 ธมมททชธ นรทการธ ปช่าย
 สัมธ ข นาคธ วรทททททททท
 ฐททท สัธจททท สัธจททท ทททท
 สททท สัธจททท ทททททททท ทท
 วสสสสสสส สัธจททท สธ ทททททท

คาถา

นาโถ มหาการุณิโก มเหสี
ธมฺมบารุโธ นาลกโร ปช่าย
ลัโม จ นาโถ วรทกุชิณฺดยุโย
เอเตน ลฺลฺลฺเจน ลฺลฺลฺลฺลฺลฺลฺลฺลฺลฺลฺลฺลฺลฺล
ลฺล
ลฺล
ลฺลฺลฺลฺลฺลฺลฺลฺลฺลฺลฺลฺลฺลฺลฺลฺลฺลฺลฺล
ลฺลฺลฺลฺลฺลฺลฺลฺลฺลฺลฺลฺลฺลฺลฺลฺลฺลฺล
ลฺลฺลฺลฺลฺลฺลฺลฺลฺลฺลฺลฺลฺลฺลฺลฺลฺล
ลฺลฺลฺลฺลฺลฺลฺลฺลฺลฺลฺลฺลฺลฺลฺลฺล
ลฺลฺลฺลฺลฺลฺลฺลฺลฺลฺลฺลฺลฺลฺลฺล
ลฺลฺลฺลฺลฺลฺลฺลฺลฺลฺลฺลฺลฺลฺล
ลฺลฺลฺลฺลฺลฺลฺลฺลฺลฺลฺลฺล
ลฺลฺลฺลฺลฺลฺลฺลฺลฺลฺล
ลฺลฺลฺลฺลฺลฺลฺล
ลฺลฺลฺล
ลฺล
ล

คำแปล

พระพุทธเจ้า ผู้เป็นที่พึ่ง มีพระกรุณา
ทรงแสงหาคุณใหญ่ พระธรรมผู้ตรอง
ก็ทำความเป็นที่พึ่งของหมู่สัตว์ พระสงฆ์
ผู้เป็นที่พึ่ง ควรทักขิณอันประเสริฐ ด้วยคำ
ลี้จนี้

ขอความดีลี้จจะมี ขอมงคลยิ่งเจริญ
งามทั้งปวง จะมีแก่ท่าน ขอท่านจงเป็นอยู่
ในสันต์ร้อยปี เพื่อเกื้อกูลแห่งกัน

โรจน์ธรรมา โสภณบุญชุกโก

ปณฺธิโกณรินโท

โสภณโณ

โสภณโสภณโท

โสภณโสภณ โสภณ

โสภณโสภณ โสภณ

โสภณโสภณ โสภณ ๑

กัณฑ์เกล้าด้วยกระหม่อม ขอเดชะ

กัณฑ์เกล้าด้วยกระหม่อม ขอเดชะ

บรรณาธิการ

ในนามของคณะหนังสือพิมพ์ "ไทยสยาม"

คำฉันท์

ถวายพระพรชัยมงคล

วันที่ ๑๒ มิถุนายน พระพุทธศักราช ๒๕๒๗

๐๐ ฝ่ารวมขัณฑ์ไท-

ยเขมม"สมุทสาร

นบเบืองพระบาทมาลัย

มทิสยามินทร์

๐ เกษมวาระสมภพ

วรอรคเทพินทร์

สมเด็จพระนางอิน

ทศกัศศัศรี

๐ สรวมเดชพระไตรรัตน์

สุรเทพฤทธิ

รักษาพระราชินี

นิจะเปรมเกษมศานต์

๐ โอภาสพิลาสพรรณ

สุขนันทนาการ

ภัยผองมิพ้องพาน

ชนมาชุกดาว

๐ บำเรอพระราชมิน

ทรมนประชากร

อยู่ชั่ววันรันดร์

ดุจจันทร์ธรรมา

๐ คู่เทพทิพากร

จรห้องพระเวหา

บำรุงนราผา

สุกะภาพโยเทอญ ๖๕

ด้วยเกล้าด้วยกระหม่อม ขอเดชะ

ข้าพระพุทธเจ้า คณะ "ไทยเขมม"

มาศานุสร

อุฎฐาตา วินทเต ธนั

๑๔
๑. ขนใดประกอบพิธีชะเกอุมนะเอออำนาจการ

ชาลงำขุดหน้าขอมละราน

บมิหลักและปลักตน

๑. ขนนันจะพลันคละพิบลย์ ธนะพุนพิพัฒน์ผล

หาสันสวดวคฺจกมล

ก็เพราะเพียรผดุงแล

“พวงทอง”

ບຕິມາ

ସମ୍ପାଦକ

ถัด^๑ห้วงมหาสมุทร^๒ ซึ่ง มนุษย์^๓ ไค^๔ หล้า^๕
 ย่อม^๖มี^๗จัก^๘ ออก^๙ไปจน^{๑๐}สุด^{๑๑}เขต^{๑๒}ตม^{๑๓} มรต^{๑๔}ณ^{๑๕}
 เตน^{๑๖}เนร^{๑๗}ส^{๑๘} อัน^{๑๙}มนุษย์^{๒๐}ผู้^{๒๑}เป็น^{๒๒}สัตว์^{๒๓}จำ^{๒๔}คอง^{๒๕}ตาย^{๒๖}
 ไม่^{๒๗}ล่วง^{๒๘}รู้^{๒๙}ถึง^{๓๐} ณะ^{๓๑}มหาสมุทร^{๓๒} นม^{๓๓} คณ^{๓๔} ชก^{๓๕}
 สาก^{๓๖}ถึง^{๓๗}เป็น^{๓๘}จิง^{๓๙}หะ^{๔๐} ปาน^{๔๑}ว่า^{๔๒}เสียง^{๔๓} ขท^{๔๔} สก^{๔๕}ก^{๔๖}
 ขย^{๔๗}ถว^{๔๘}ย^{๔๙}พระ^{๕๐}อะ^{๕๑}หล้า^{๕๒}อยู่^{๕๓}เป็น^{๕๔}นค^{๕๕}ย์^{๕๖} เสียง^{๕๗}ก^{๕๘}ก^{๕๙}
 ก้อง^{๖๐}ฝึก^{๖๑}กว่า^{๖๒}มหาสมุทร^{๖๓} อื่นๆ^{๖๔} ใน^{๖๕}มหาสมุทร^{๖๖} เต^{๖๗}
 เนร^{๖๘}สม^{๖๙}เภา^{๗๐} ใน^{๗๑}เภา^{๗๒}มี^{๗๓}น้ำ^{๗๔}พุ^{๗๕} เกิด^{๗๖}ยุ^{๗๗}ๆ^{๗๘}
 ขึ้น^{๗๙}มา^{๘๐}จาก^{๘๑}ถ้ำ^{๘๒}อัน^{๘๓}หฤ^{๘๔}ซึ่ง^{๘๕}ไม่^{๘๖}ขาด^{๘๗}กระ^{๘๘}แส^{๘๙}ร^{๙๐} ผู้^{๙๑}
 ไค^{๙๒}ไค^{๙๓}มี^{๙๔}น้ำ^{๙๕}พ^{๙๖}ล^{๙๗}้น^{๙๘}นี้^{๙๙}หาค^{๑๐๐}ความ^{๑๐๑}ตาย^{๑๐๒}มิ^{๑๐๓}ได้^{๑๐๔} คง^{๑๐๕}
 มี^{๑๐๖}ช^{๑๐๗}พ^{๑๐๘}น^{๑๐๙}อยู่^{๑๑๐}คำ^{๑๑๑}ฟ้า^{๑๑๒}, พระ^{๑๑๓}เจ้า^{๑๑๔}อา^{๑๑๕}เล^{๑๑๖}ก^{๑๑๗}ษ^{๑๑๘}ณ^{๑๑๙}เค^{๑๒๐}อ^{๑๒๑}

ผู้^๑มี สองเขาแสงห่าน^๒น้ำเย็น^๓มีพานพย ไก่
ประสพ ก็แก้ท่าน^๔นะชะเคอ^๕วิ เสวกของพระ
เจ้าอาเสกยานเคอ^๖ ท่านใด^๗ก็ม^๘ นาน^๙ แลใด^{๑๐}
เป็นอมรแล้ว มนุษย์^{๑๑}อีกผู้^{๑๒} ทนที่จะได้^{๑๓}ดื่ม
รสแล้วหาก ปฏิเสธเสีย ผู้^{๑๔}นั้นคือพระเจ้า
สุเล^{๑๕}มันคามคำ^{๑๖}นาน^{๑๗} ที่ ท่าน^{๑๘} ทะเซน^{๑๙}เบน^{๒๐}อา^{๒๑}ใด^{๒๒}
รนาเป็น^{๒๓}โวร^{๒๔}แห่ง^{๒๕}ช้าง^{๒๖}ทอง^{๒๗}ของ^{๒๘}ภษา^{๒๙} (คือ
อย่าง^{๓๐}เล็ก) ไว้^{๓๑}ใน^{๓๒}ที่^{๓๓}๑๐๐^{๓๔}แห่ง^{๓๕}ค^{๓๖}กรา^{๓๗}ช^{๓๘}ิ^{๓๙}ห^{๔๐}ร^{๔๑}
มี^{๔๒}ด^{๔๓}ง^{๔๔}นี้^{๔๕}—

ในนามพระอาทิตย์ ผู้ทรงพระมหาทวย
 คณ - ข้าพเจ้าได้สืบทอดมาแล้วทั้ง คำนาน พระ
 เจ้าสุเลมน์ ผู้เป็น ขนิราช ของ เหล่า ราช

เป็นจอมปราษฎ์ของปวงปราษฎ์ เป็นผู้ทรง
อนันตศักดิ์หาเชษฐมโศก ซึ่งภคผดุง มนุษย์
และสัตว์ ไท้หล้า นกในฟ้า ปลาในน้ำ
ย่อมเกรงขามระอาพระเดช

สมัยหนึ่ง พระเจ้าสุเลมัน เสด็จ ประทับ
เห็นพระราชบัลลังก์บนมหาเศวตบรรพตอันใหญ่
สง มีฝูงนกวิหคสวรรค์มาบินทาง บก
ของแสงสรุบบังคตรกัน ฝูงนกเปรี และยี่
น้าพากันมา ปฏิบัติ พระยุคล ยาท ชณะ นั้น
ปรากฏเกิดสิ่งหนึ่งกลายหมอกพลุ่ง ๆ ขึ้นจาก
พื้นแผ่นดิน สังกลิ่น ประทิน ทวน คลย อย
อากาศ ค่อย ๆ เลือน เป็น สาย ชน สู่ ฟ้า
แล้วรวมกันกลายเป็นก้อนเมฆ ลอยอยู่
เฉพาะพระพักตร์พระเจ้าสุเลมันใน ทันที กัน
ยังเกิดเป็น มือ ผิวขาวงาม ยิ่ง กว่า แสง
ศศิฉาย ในมือถือด้วยรัตนมณี ในด้วยมี
น้ำทิพย์ เห็นกระพือม ๆ เลื่อมแลสพราย
พราวเสมอแสงเพชร และใน คราว เดียว
กันมีเสียงทวนเพราดังกว่าเสียงคนตี พก
ออกมา จาก ก้อน เมฆ ว่า “ คุณสุเลมัน
พระเป็นเจ้าผู้รังสฤษดิ์สิ่งทั้งปวง - ขอพระเดช
จงปกแผ่ อยู่นิ่ง นิศย์ - ตรัสให้ ข้าพเจ้า
นำน้ำทิพย์มาประทาน ผู้ใดดื่มแล้ว ร่าง
กายจะเป็นหนุ่ม ทรง ชีพ อยู่นิ ชั่ว กาล นาน
พระเป็นเจ้าประสงค์จะให้ท่าน ดม น้ำ ซึ่ง

นำมาจากน้ำพุดกลาง เกาะใน มหาสมุทรเตเน
บรสัน หรือจะไม่ประสงค์ดื่มก็ได้แล้วแต่
สมัค ขอท่านควรทรงเสียให้ต้องแท้ ถ้า
ดื่มก็เป็นอมมชีพออยู่ชั่วฟ้า ถ้าไม่ดื่ม ก็
ตกอยู่ในข่ายของมฤตยู ”

สิ้นเสียงพูดอากาศก็เงียบสงบ กลิ่น
หอมแห่งก้อนเมฆก็หดยดหอม มืออื่น ชาว
ก็ยังคงด้วยรัตนมณีบนนิ่งอยู่ พระเจ้าสุเล
มันวันว่าเหตุที่ยิ่งเป็นครู และทรงรำพึง
ว่า “ ชีวิตนี้เป็นของประเสริฐ เมื่อทรง
ทรงอยู่ ไต่ลือกไปก็เพื่อความ บรรเทิง ก็
กว่าตกอยู่ในอำนาจมฤตยูคือความตาย ซึ่ง
มัจฉรมยะเยือกเย็น หา ความ เบิก ยาน มิได้
แต่จำเป็นต้องปรึกษาหรือเหล่าภูตผี มนุษย์
ที่เป็นปราษฎ์สัตว์ในไค้หล้า และ นกใน
ฟ้าเสียก่อน แล้วเราจึง จะ ตก ลง ปลงใจ
ว่าควรดื่มหรืพ่นหรือไม่ ? ” ตกลง
พระเหตุที่ยิ่งนั้น จึงมีบัญชาให้หาหัวนาค
และสรรพสัตว์มาเฝ้า.

ขณะนั้นมือซึ่งถือ ด้วย รัตนมณี ก็ ยิง ย่น
นั่งอยู่ กลิ่นหอมก็ยังมีส่งกลิ่น จนบรรดา
หัวนาคแลสรรพ สัตว์ เข้ามา เฝ้า พนม กัน
และเมื่อใด พึง คำ คำส ของ พระเจ้าสุเลมัน
แล้ว ก็ออกความเห็นเป็นเสียง เดียว กัน
ว่า “ ข้าแต่พระองค์ ขอให้ทรงดม น้ำ ทิพย์

นั้นเด็ก เพราะความสุขความเจริญของโลกจะดำรงอยู่ได้ ก็ด้วย พระเดชพระประมุข เมื่อพระองค์ทรงชีพอยู่ ตลอดไป ก็เป็นบุญอันใหญ่หลวงของสรรพสัตว์ ความสุขของพวกข้าพเจ้า เปรียบดังมดฝูงหนึ่ง อยู่ในเรือนทอง จะงามสง่าถาวรอยู่ได้ ก็ถวายเท่าที่เรือนทองยังคงอยู่”

พระเจ้าสุเลหมันไค ทรงฟังก็เห็นพ้องต้อง พระหฤทัย พลงบนพระหัตถ์ รับ ด้วย นาทิพย์มา มอชงถอดด้วยกัทตกหายเข้าไปในก้อนเมฆตามเดิม อากาศก็สงบ กลิ่นสุคนธ์อยู่กลบฟุ้ง พระเจ้าสุเลหมันทอดพระเนตรเห็นหน้าในด้วย เป็นแสงสว่างน่าพิศวง สีแดงกึ่งคอกกุดลาย แลรัศมีข้านชายทั่วทั้งด้วย ภูมิจึงแสงอรุณเรอฟ้าทางหมู่เกาะ อันอยู่ดักมฤตยโลกไป ฉะนั้นนั้นไม่มีอาทิตยขึ้นทางทิศตะวันออก และไม่มีกลางวันและกลางคืน แก่พระองค์ยงรวนเรหฤทัย จึงตรัสถามสรรพสัตว์ อีกครั้งหนึ่งว่า “ดูว่าพวกท่านซึ่งเป็นหัวหน้าของบรรดาภูตผีมนุษย์ที่เป็นปราชญ์และเหล่าสัตว์ในฟ้าและบนแผ่นดิน จะมีใครในพวกท่าน ซึ่งอยู่ในความปกครองของเรา ยังขาดหน้าไม้ไค้มาในทันบ้าง ?”

พวกเหล่านั้นกราบทูลว่า “ข้าแต่พระ

องค์ บุติมารนางนกพิราพขา ซึ่งเป็นสัตว์น่ารักที่สุดในโลก หาไค้อยู่ในทันไม่” พระเจ้าสุเลหมันไค้ทรงฟัง จึงตรัสให้ให้นกหุหรือไปตาม คัมมา นกหุหรือเป็นนกทอง สร้างขึ้นด้วยอำนาจโยคะประสิทธิ์ของพระนางชีบา ผีเป็นจอมแห่งมายา หุหรือตามด้วยบุติมารนกพิราพขาเข้ามาเฝ้าแล้ว พระเจ้าสุเลหมัน จึง ตรัสว่า “ถวายบุติมารซึ่งอาศัยอยู่ในชอกฉา ในที่กำบังอันซ่อนเร้นลับ เจ้าจงเข้ามาให้ใกล้ ให้เราไค้เห็นหน้าให้ ไค้ยินเสียงพูดของเจ้า บัคนสุเลหมันผู้เป็นนายของเจ้า จะสมควรคัม นาทิพย์ซึ่งพระผู้เป็นเจ้า ประทาน มา หรือไม่ว่า เพราะถ้าเราคัมก็ จะทำให้เรามิรู้ จักชรา จักตาย”

บุติมารทูลเป็นภาษานก ซึ่งมนุษย์จะฟังเข้าใจก็แต่พระเจ้าสุเลหมันเท่านั้น ว่า “ขอพระเดชเป็นทพ ข้าพเจ้าเป็นแต่สัตว์อาศัยอยู่ในอากาศ ไฉนจะสามารถแนะนำพระบาท ผู้เป็นประณมบุรุษแห่งจอมปราชญ์ บัญญาอันซามอย่างเช่น ข้าพเจ้า หรือจะหาญออก ความ เหน ด้วยพระองค์ผู้ทรงพระบัญชาคุ้มครอง แต่เมื่อ วัชร์ สัง ดาม ก็ต้องขอกราบทูลไปตามสติปัญญา การทมิฏกานานาทิพย์มาถวายนี้ เจตนะจะเพราะ

พระองค์ หรือสำหรับบิรารซึ่งจงรักภักดี
ต่อพระองค์ด้วย."

พระเจ้าสุเลหมัน ตอบว่า "พระผู้เป็น
เจ้าประทานมาสำหรับเราแต่ผู้เดียว และ
น้ำในถ้วยก็มีพอสำหรับเราคนเดียวเท่านั้น"

ยูติมารทุลเป็นภาษาฉานก่อก่อไปว่า "ข้า
แต่พระนบนี้แห่ง พระอิหฺล่ำ เพราะอะไร
เล่าพระองค์ จึงมี พระ ประสงค์ จะ ทรง ชีวิต
อยู่แต่พระองค์เดียว เมื่อญาติมิตรสหาย
และบิรารทั้งหมึก ตลอดจนสรรพสัตว์ ที่
มีใจจงรักภักดี จำเป็นต้องตายจากไปหมด
แล้วยังเหลืออยู่แต่พระองค์หนึ่ง น้ำทิพย์ที่
จะทรงดื่ม ก็กลายเป็นน้ำพิษอันขมขื่นเสมอ
ด้วยน้ำของมฤตยู เมื่อโลกเหวี่ยงแห่งลง
เพราะความชั่ว เมื่อดวงดาวในนภากาศ
จะอับรังสีลง ในวันอิสรวิธานเทพมฤตยูมา
ลบล้าง เมื่อความรักซึ่งพระองค์เคยรู้สึก
ก็จะศูนย์ สิ้นไปดังกลิ่นกำยานออกจาก หม้อ
ไฟ แล้วอันตระธานกลิ่นหายไปนภากาศ
เมื่อร่างกายของผู้ที่พระองค์ทรงรักใคร่ ต้อง
แตกดับสลายร่างกระเจาไปในสี่ทิศ เมื่อ
ดวงพระเนตรของพระองค์ จะไม่ทอดพระ

เนตรเห็นสิ่งซึ่งทรงสันทนาได้อีกต่อไป นอก
จากความทรงจำเห็นได้ทาง ญาณ แต่ร่าง ๆ
เมื่อเสียงอันหวาน ซึ่งพระองค์เคย สดับ
ก็จะเงียบดังไม่มีวันได้ยินอีก และจะเหลือ
อยู่แต่พระองค์ โดดเดี่ยว เปรียบดังหย่อม
หญ้าอยู่ในกลางทะเลทราย แห่ง ความตาย แต่
หย่อมเดียวทั้งนี้ ยังมีพระประสงค์จะทรง
ชีวิตอยู่คำฟ้าอีกฤๅ แม้แต่ นกพิราพ
ป่า เมื่อต้องร้างห่างคู่รักไปก็มีวันกลียมา
ก็ยังยอมตายมิได้เสียกายอาลัยชีวิต ให้
อยู่คนเดียวเสียไป"

พระเจ้าสุเลหมันได้ทรงสดับ ถ้อย คำ นาง
นกกน้อยก็มิควรสดับ นิ่งอึก อัน หฤทัย อยู่
ครู่หนึ่ง แล้วส่งถ้อยรันทมนั้นคน มื่อ
ทิพย์อันขาว ราว เทียน ฉาย ก็ ยืน ออก มา รัย
แล้วทศทาย เข้าไปน ก้อน เมฆ อัน ส่ง กลิ่น
หอม และเมฆนั้นก็ค่อยเลื่อนทางจนหาย
ไปในอากาศก็มีวันกลียคืนมาอีก แต่บน
ปรางของพระเจ้าสุเลหมัน ปรากฏมี หายาก
น้ำอันใส ส่องแสงค่าน้ำค้างเพชรอยู่พราง
พราว สิ่งนั้นคืออันพระเนตรของพระเจ้าสุเล
หมันนั้นแล

๓๖๖

พระติงทวนหัวไขนด

Greek Wit.

ขอ... พระรณะเทพนัย

ครั้งเมื่อเกิดพายุพิทรีโอโคลง
เคลงในกลางทะเลใหญ่, อริสตีปัส นัก
ปราชญ์ (philosopher) ผู้ไปในเรือนั้นด้วย
มีอาการ คั่นคั่น หวากเลี้ยว ค่อมทากัย มาก.
ผู้โดยสารคนหนึ่งกล่าวด้วยนิกขันว่า “เรา
คนจรรรมคาเสียดีก ยังไม่คั่นคั่น, ท่านก็
เป็นนักปราชญ์แต่ขุขลาตมาก” อริสตีปัส
จึงย้อนว่า “นั่นเป็นเพราะเรารวังไม่อย่า
เสียของที่มีราคายิ่งกว่าชีวิตของท่าน”.

ติโอนีสสิธ, ผู้เหี้ยมโหด, ถามอริส
ตีปัสว่า “ทำไมพวกนักปราชญ์จึงชอบสิ่ง

อยู่ในบ้านคนมั่งมีกันออกจัน? ส่วนพวก
คน มั่ง มี ไม่ เห็น มีใคร เขาเหี้ยมข้าน นัก
ปราชญ์เลย” อริสตีปัสตอบ “เพราะพวก
นักปราชญ์รู้ว่าคนต้องการอะไร ฝ่ายคนมั่ง
มีไม่รู้ตัวเช่นนั้น”

เมื่ออริสตีปัส ขอเงิน ติโอนีสสิธ,
ครั้น ผู้ถูก ขอกล่าว “ฉัน คิด ว่า พวกนัก
ปราชญ์ ไม่ต้องการเงิน” ก็พูดว่า “ให้มา
ก่อนเถิด แล้วจะคอยให้ฟัง” ติโอนีสสิธ
หยิบเหรียญให้สองสามเหรียญทอง. อริส
ตีปัสก็ตอบ “ถูกแล้วฉันไม่ต้องการเงิน”

ครึ่งหนึ่งอธิษติยปัสสประสงค์ให้กิโณ
ลีสัสยอมตามคำขออย่างหนึ่ง, แต่จะอธิษย
เหตุผลประการใดก็ไม่สมหวัง, ในที่สุดขย
หน้าลงแทบเท้าของผู้ให้ยมโทคนนั้น แล้วก็
สำเร็จความปรารถนา. เพื่อนฝูงพากันพ้อว่า
โณ นักปราชญ์จึงยอม คนต่ำ ถึงเพียง นั้น.
อธิษติยปัสสตอบว่า “ไม่ใช่ความผิดของฉันนี่;
เป็นความผิดของกิโณลีสัสต่างหาก ที่เขา
โพล่ไปมีหอยกเท้า”

คืนหนึ่งถามว่า ทำไมคนจึงพากัน
ชอยให้ทานแก่ยากมมากกว่าให้นักปราชญ์.
อธิษติยปัสสตอบว่า ผู้ให้ยอมมักเห็นว่าเขา
เองอาจเป็นยากได้ มากกว่าเป็น นักปราชญ์

มีคนหนึ่งกล่าวขวัญว่า “นักปราชญ์นั้น มี
แต่เทียวและกระตูกเพื่อน, ไม่เห็นทำอะไรให้
เป็นประโยชน์ แก่เพื่อน เลย” อธิษติยปัสส
อธิบายว่า “ที่นักปราชญ์เอาเงินจากเพื่อนฝูง
ไม่ใช่เพื่อเอามาใช้ส่วนตัวแท้, แต่เพื่อสอน
เพื่อนฝูงให้รู้จักใช้เงินมากกว่า”

นักปราชญ์อีกผู้หนึ่งชื่อ กิโณลีส
เวียนขอเงินจากผู้ที่ยากง่าย ๆ ทั่วไป (สมัย
นั้นนักปราชญ์ชอยขอมากกว่าหาเอง) ผู้
หนึ่งถึงกระดกปากว่า ทำไมจึงรบกวนเขา

บ่อย ๆ, เห็นใจที่ยังจนไม่รู้จักหยุด. กิโ
ณลีสตอบว่า “มิใช่, ฉันตั้งใจขอคนอื่นเวลา
หลังเหมื่อนกัน”

เมื่อโยธัสอยู่ในเรือกลางทะเล เกิด
พายุพัดซัดเรือกลิ้งไปกลิ้งมา ผู้โดยสารพวก
หนึ่งเป็น นักเลงเกกมาแทรก ต่างภาวนา
มนตร์อ้อนวอนขอให้พระเจ้าช่วย. โยธัสบอก
ว่า “เจียยเสีย, อย่าให้พระเจ้ารู้ว่าพวกแก
อยู่ในเรือ”

เมื่อโยธัสเห็นเครื่องบูชามากมายใน
โยสถ์, ได้ความว่าเป็นของพวกกระลาลัท
รอกตายมา เพราะภาวนาอ้อนวอนพระเจ้า, จึง
ถามว่า “ใครบูชาของพวกกระลาลัทอ้อน
วอนพระเจ้าแล้วจมน้ำตายไปอยู่ที่ไหนเล่า?”

โยธัสแสดงความประสงค์ว่า “อยาก
เป็นพระลาการ คัดสินคดี ระหว่าง ประชัษย์
กว่าระวางมีตร์, เพราะการคัดสินระวางมีตร์
นั้นต้องเสียมีตร์ข้างหนึ่ง, แต่ระวางประชัษย์
ยอมได้มีตร์ข้างหนึ่ง”

โอเกสลิสได้รับคำบอกเล่าความพิสดาร
ผู้หนึ่ง ทำเสียงเลียน นกในดิงเกลไก เหมือน
แท้ ๆ ตอบว่า “ฉันเคยได้ยินเสียงนก
ในดิงเกลริง ๆ แล้ว”

เมื่อเสด็จ สงคราม แห่ง ชีเรเนียบ แล้ว
แม่ทัพเขียน จดหมายบอกความมีชัยไปเสนอ
อาภิกษมัส พระเจ้ากรุงสฟารตะ; พระองค์
ตอบไปว่า ถ้าเขาวีกเจ้าตัวกู จะเห็นว่าเงา
นั้นไม่ยาวกว่าเก่าเลย

นักปราชญ์ ๑ คน ได้รับเชิญไปกินเลี้ยง
ที่สวนพฤกษแห่งราชสำนักหนึ่งเสร็จการเลี้ยงแล้ว
ทูลท้าวว่า ราชะ ของเขา เกิดครันมาก
เพราะสามนทราชส่งคำขานมาว่า ให้พระองค์
กินน้ำทะเล, มีฉนั้นจะยกทัพมาชิงไอศวรรย์
นักปราชญ์ผู้หนึ่งกล่าวทูลาน “ฮะ, ก็จะเป็น
ไรไปเล่า!” ทูลขอความแนะนำ “จะให้ทำ
อย่างไร?” “ง่ายนักก็เอะ ขอกราชะ
ของท่านให้ตอบไปว่า ถ้าสามนทราชนั้นยัง
มีน้ำอย่าให้ไหลลงไปยังน้ำทะเลได้, ราชะ
ของท่านก็จะยอมกินน้ำทะเลแท้ๆ”

กษัตริย์องค์หนึ่ง ยังไม่ยอมฟังฎีกา
บายแก่ ช่างเหกว่าไม่มีเวลา บายแก้รังว่า
“ควรเลิกเป็นเจ้าแผ่นดิน”

ราชาผู้หนึ่งได้รับคำแนะนำจากชนกให้
เข้างัณฑ์เขาในสนาม ราชาคอยว่า “ถ้า
มีราชาตัวอื่นเข้ามาแข่งก็จะเข้าตัว”

เมื่อเสด็จ สงคราม ที่ค่ายดิสลัสแล้ว
กษัตริย์ พระเจ้าเปอเมเชียบ แสดงความประสงค์
ว่าถ้าอเล็กมันเคอมหาราช ขอมลอบพิทกลีย
จากเปอเมเชียบแล้ว, จะให้สิ่งของเป็นอันมาก
ตอบแทน. ปาร์เมนีโอ แม่ทัพแห่งอะเล็ก
มันเคอมพูกว่า “ถ้าข้าพเจ้าเป็นอะเล็กมันเคอ
ก็จะตกลงตามคำขออันนี้” อะเล็กมันเคอมพู
“ถ้าฉันเป็นปาร์เมนีโอ, ก็จะยอม ตามนั้น
เหมือนกัน”

ฟิลิปแห่งมะเคดอน ได้รับคำแนะนำ
ให้เนเรค ชุนนาง ผู้หนึ่ง ซึ่งพูดให้ร้ายแก่ตน
แต่ตอบว่า “ปล่อยให้มันอยู่พักในทมิฬคืน
จักเรา” ที่กล่าวจะให้มันไปพักในที่ไม่มีใครรู้
จักเรา”

พระพิฆริณดา คคืออยู่ ฟิลิปอยู่ สัก มิน
เพราะถูกขู่สา, ลงท้ายก็ตัดสินใจปลงออก
ไปให้ประหารจำเลย จำเลยร้องว่า “ข้าพเจ้า
ขออุทธรณ์” ฟิลิปได้สติ, ถามว่าจะอุทธรณ์
ต่อใครกัน. นักไทย “อุทธรณ์ฟิลิปข้า
ต่อฟิลิปไม่เอา”

ประวัติ จันทรถปต์

๑๒ บทประทีป

ผู้^๑นามว่าจันทรคุปต์^๒ เราคงเคยได้ยินประวัติบ้าง, แต่จะเห็นในหนังสือกันน้อยแห่ง, เพราะฉะนั้น ขอเรียงมาเพื่อให้แพร่หลายในหนังสือนอกแห่งหนึ่ง—

จันทรคุปต์ แปลตามพยัญชนะว่า ‘ผู้^๑อันพระจันทร์คุ้มครอง’ นามพระราชามี^๒โลง^๓ลือ^๔ ครอบกรุงปาณฑุ^๕ลิขิต^๖ร ณะกาลประมาณ พ.ศ. ๒๒๘. คำนี้^๗ คย^๘ลย. โยนส์^๙ พิสูจน์จากคำว่า สันทรคคคัส หรือ สันโทระคิปปัส (Sandracottus or Sandrocytus), ตามนักประวัติการฝ่ายคันถิภาษาว่า คย^{๑๐}ย สงคราม แห่ง อะเล็กซานเดอร์

พรณนาไว้, ซึ่งมาภายหลังไททัส^๑ัญญาไมตรี กับ เสลิวคัส นิคเตอร์ (Seleucus Nicator). การพิสูจน์เช่นนี้มีข้อแย้ง, แต่ผู้เขียนที่สำคัญๆ ฝ่ายโบราณคดีอันเคยได้รับรองว่าเป็นความจริงทุกทีได้, และได้อ้างถึงเค้าเงื่อนต่างๆ มาเป็นพะยาน, เหตุฉะนั้น ข้อพิสูจน์จึงไม่ควรจะสงสัยอีกต่อไป. การพิสูจน์นี้เป็นข้อสำคัญอย่างยิ่งในประวัติศาสตร์ฝ่ายอินเดียน, เพราะเป็นขั^๑ย^๒ย ซึ่งประวัติศาสตร์ฝ่ายอินเดียนได้เชื่อมกันกับของกรีก, และทุกสิ่งในประวัติศาสตร์ฝ่ายอินเดียนย่อมแล้วแต่วันเดือนของพระเจ้าจันทรคุปต์ ซึ่งได้สยบส่วนจากนามว่า สันทร

กฤติส อินันทิปราชัญฌายัตนติภาษาไค
 คำนวดโว. ศุภมาสของพระเจ้าจันทรคุปต์
 นั้น, ตามที่ทราบกัน, แสดงว่าพระองค์
 ครองราชสมบัติเมื่อ พ.ศ. ๒๑๑, สกวัชชกาล
 พ.ศ. ๒๕๒. คำ จันทรคุปต์ เป็นชื่อที่ปรากฏ
 มากทั้งฝ่ายคัมภีรพราหมณ์และพุทธะ, และ
 การที่ จันทรคุปต์ ได้ราชาภิเษก ก็เป็น
 ตอนหนึ่ง แห่ง หนังสือ บทละครอินันนามว่า
 มุทรา-รากษส.

เมื่ออะเลกซันเดรอยู่ในอินเดีย, กษัตริย์
 องค์หนึ่ง นามว่า กษัตริย์เมส เป็นใหญ่
 เหนือมหาชนชาติปราชัยส์ (กรีก เขียนเป็น
 Prasii) ณกรุงปาฏลิตพฺร อินันท์อยู่
 แควแม่น้ำคงคาอีกแม่น้ำอีกสายหนึ่ง เรียก
 ชื่อว่า อรรถนพ (Erranaboas = the Sone
 River). ะยนี้ สันตะระกฤติส ยังเยาว์
 อยู่, แต่ก็ได้ทำสงคราม กับ ฝ่าย อะเล็ก
 ซันเดร, และมีผลพลได้ไว้, อาศัยความ
 ช่วยเหลือแห่งไพร่พลนี้ จึงได้ตั้งความ
 เป็นเอกราชขึ้นในอินเดีย.

รณาทรายฝ่ายพราหมณ์สมัย และ พุทธ
 สมัย มิได้กล่าวถึงอะเล็กซันเดรในอินเดีย
 เลย, แต่มีแสดงว่าจันทรคุปต์ ได้ล้างวงศ์
 นนทซึ่งครองแคว้นมคธเสีย, แล้ว “ตั้ง
 ความเป็นเอกราชขึ้นในอินเดีย ด้วยความ

ช่วยเหลือแห่งกองโจร.” จันทรคุปต์ตั้ง
 ตัวขึ้นที่ปาฏลิตพฺร ราชธานีแห่งวงศ์นั้น,
 ซึ่งกรีกเรียกว่า Palibothra, และเมืองนี้
 มีผู้ยืนยันว่า คือเมือง บัคน ในปัจจุบัน
 เอง. อันนั้น หาได้ตั้งอยู่ที่แควแห่งแม่น้ำ
 ทั้งสอง ฉะนั้น, ทั้งแม่น้ำนั้น ๆ ก็
 ได้ย้ายกระแสตามพันของเบงกอล, และ
 ลำโสน (the Channel of the Sone)
 ก็มีการเปลี่ยนแปลง ในทางภูมิศาสตร์
 เหมือนกัน. การสันนิษฐานในเรื่องกษัตริย์
 กษัตริย์เมส เป็นชื่อตกลงยาก. นาม
 กษัตริย์นั้น เขียนไปตามกรีกที่เป็น Xan-
 drames, ไม่ต้องสงสัย สันสกฤตจะต้อง
 เป็น จันทรมส, ซึ่งข้างท่านเห็นว่าเป็นคำ
 เรียกย่อจากนามเต็มว่า จันทรคุปต์, แต่
 อีกฝ่ายหนึ่งซึ่งแรงว่า กรีกข้างนั้น แสดงว่า
 กษัตริย์เมส จะเป็นบรรพบุรุษของ สันตะระ
 กฤติส ยิ่งกว่าที่จะเป็นตัวสันตะระกฤติสเอง.

วงศ์ของ นนท ซึ่ง ครอง แคว้น มคธ นั้น
 มีผู้กล่าวว่า คือ นนททั้งเก้า หมายความว่า
 ว่า กษัตริย์ในวงศ์นั้นสืบสันตติวงศ์กันมา
 ๘ ชั่ว, ตามคำอันมีหลักฐานข้างท่าน ว่า
 กษัตริย์วงศ์นั้นต้องคู่สืบทาย ทรงนามว่า
 มหาบัทม, และมีโอรส ๘ องค์. มหา
 บัทมุนนท เป็นบุตร แห่ง คนใน วรรณศูทร,

ฉะนั้น ตามประเพณีนิยม ก็มีชาติเป็นศุทรวรรณนั่นเอง. มหัทธมนนทเป็นผู้นำอำนาจและไฉเร็ว คุราชละโมภกิจ, ไม่เป็นที่พอใจแห่งราษฎร. ตามตำนานว่า พราหมณ์เจ้าตถกยกำจัดเสียจากราชบัลลังก์, แล้วยกราชสมบัติให้แก่จันทร์คุปต์. พระเจ้าจันทร์คุปต์ก็วงศ์ เมารย ขึ้น, ภิษัตริย์สามแห่งวงศ์ตนเอง คือ พระเจ้าโศกมหาราช, นปีกาแห่งจันทร์คุปต์. พวกพราหมณ์และคณะพุทธศาสนิก มีความเห็นแตกต่างกันมากในเรื่องประวัติฐานวงศ์เมารย. หนังสือยทละคอนชื่อมูทรา-รากษส ว่าจันทร์คุปต์นั้นสืบ มาจาก มหัทธมนนท, ฝ่าย อรรถ

กถาจารย์แห่งวิชัยปุราณไขว่ว่า จันทร์คุปต์เป็นโอรสของนนทโดยมารดาในวรรณะต่ำ ซึ่งมีนามว่านางมูรา, ฉะนั้น จันทร์คุปต์และเชอวงศ์นี้ จึงมีนามสกุลว่า เมารย. ข้อนี้พอออกจะเป็นเรื่องประติษฐาน, ซึ่งไปแย้งกว่า ชาติต่ำของนนทเป็นเหตุให้เชอต้องออกจาก ราโชศวรรค์, เพราะ ถ้าเป็นจริงตามนั้น, ภิษัตริย์ ซึ่งมีชาติต่ำนั้น ก็จะสืบสันตติวงศ์ลงไปทุกที. ประการหนึ่ง ฝ่ายพุทธศาสนิกก็แย้งว่า วงศ์เมารย ออกจากวงศ์ พระพุทธเจ้า ซึ่งสืบ มาจาก ราชวงศ์คากยะ.

๑. พุทธจริงย่อมเป็นคุณอันประเสริฐ แต่ต้องพูดในสิ่งที่ควรพูด

ถ้าพูดในเรื่องอื่นไม่สมควรแล้ว ท่านจะรับโทษแห่งคำพูด

ของท่านอย่างร้ายกาจทันที.

ของ ก. ก. พิชยญาติ

“มหาวินายกรรม”

คำฉันท์

ฉบับฉบับเก่า

ฉบับฉบับใหม่

๑๑ ฝึกการที่ถูกลองค์

ทรงทราบเสด็จจบ

๑๒ ทำวชฬพินสพักตร์

งามเงื่อนปณิมา

๑๓ คานนและลูกกุ

เพราะบุตรอุปถัมภ์

๑๔ ตริพลางก็ตรัสประภาษ

ทูลกิจประสูตองค์

๑๕ บรมกัธรับรา

ทูลสารพระศรีเสาว

๑๖ เสรีจสุสำนักรา

เห็นองค์โอรสอร

๑๗ จึ่งออกอุทานรา

เสรีจสังหมุ่ชาติ

๑๘ เหตุคนตนขี้ไท

จึงถวายสมญา

บิตูรงกรเริงยศ

จรสุสำนักรา

ปตย์กันพระนัดดา

กรปริดีโปรดปราน

จะอยู่ผ่านภูคาธาร

บอจเสียดระกูลวงศ์

จตุราชบรมพงศ

บิษราชบุตรเรา

ทัญญาตระบัดทา

กตทราบเสด็จพลัน

ขยุพาละเพ็ญจันทร์

คลอองค์เปรมปรีดี

หุโลชาตะนาม

บริรักษ์พระลูกยา

วุฒิไวยวงศา

หุโลราชกุมาร

๑ วันหนึ่งไถ่กลางด
ปที่รัตนขั้ววาลัย

๑ ทรงสัสนิสยาสน์
วิกรายคังดารา

๑ ลางนางก็ไกว
บั้งกล่อมจำเรียงถวาย

๑ บัดเทพบันดาล
เน่งนอนนิรารมย์

๑ ด้วยเดชสุรารักษ์
สังหรบุรพณี

๑ ตากตนขรเตี้ยตั้น
หลับไหลมะเมอขาย

๑ ลางนางก็ครางกรน
ลางนางเขโพล

๑ ลางเหล้ามะเมอหมอน
ลางหลับก็กลับหัน

๑ ลางเลิกสไบหลุด
ลางเปลือยแกลเปลนกลาง

๑ ยามดึกก่ำด้นอน
พระตนผชมเห็น

๑ จอมจักร์วิจารณ์ญาณ
อนิจาธิถักษณณ์

๑ ท้าวไทอุฐาการ
เมิลฉันทันตา

พระเลอาศน์อัสถาง
ขวลิตขวาลา
สนมนาฏบริจา

ระดับเดือนคูโพรงพราย
วิชนารำเพยพาย

วรให้ขบรรม

ยุพมาลัยพิมลสนม

บมิสมประฤาดี

สัทธศักติเรืองศรี

มิตรางคือนอนคาบ

บมิตมมิติงกาย

ขจิตชมทังนอกใน

ดูจนจะชักใจ

แลอ้อโยมฐยงทันต์

แลลางนอนแคะเกี้ยวพ่น

บทเกยเขนขนาง

บิยุตม์เคาะดูรางทาง

อุจาตจันวิการเบน

นิสากรชะหยาดเย็น

สนมนอนอนาถองค์

กรรมฐานรเปล่งลง

ปฏิกูลสัพพญา

จรถานทวารมา

ก็สังฉันทันใด

- ๑ ภาเถจของจัด อศวินทแวนไว
 เราห้วงผนวชใน สมะขัษะรัชตรี
- ๑ นายฉันทบัณฑิ
 บัดใจก็จรี อภิวันทปรีดี
- ๑ จันอมโนมัย สุมลกลตรงคร่ำ
 อารณพิลาศ มณีไพรุโอภาส
- ๑ เบาะอานแลผ่านพักตร์ รุกเฝ้าวะแหวว
 พรวนทองถเลือกพราว ฉลัดดวงกุดันดาว
- ๑ จงกลประกิจกรร กทบเพระดังดนตรี
 ไบโพคำรุจี ณพู่พระณะจามรี
- ๑ เมื่อนันทผูกพัน รจิตรัตนามัย
 ไม้รู้พระภูณย์ ชบิลันทนน้ำไฟ
- ๑ บันญาสำเนียงก้อง จะเสด็จผนวชพลัน
 ดุษฎีพระทรงธรรม รเร้งร้องหฤาหารมย์
- ๑ เทพดากัดดาลศัพท์ อะภิมัตระคำรน
 เกลือกถลัวจะมัวล ผุ้สดับขันชล
- ๑ บัดฉันทอำมาตย์ ทินทางผนวชไท
 เทียบแทบพระเกยไชย ก็จูงราชมะโนมัย
- ๑ ปางนั้นบันนรนาถบุรยาตรบทจร ก็อรันเรนทร ๖๕
 เชื้อนบุตรบังอร ประโลม
- ๑ เหนนางนิทรนึ่งบึงสรีรโถม ก็จูงราชมะโนมัย
 เปี้ยนบุตรตระโบมแอบ อูรังก์
- ๑ สองทรงศรีสยามาสน์พิลาศคือรัตนางค์
 เกมกาญจนากาญ คุภาส

- ๑ หวังอุ้มเอารสกอดจะสอศกรขยาต
ยิ่งขลบท่หยากยาตร์ ผนวช
- ๒ อาลัยขัตติยรทศกตกมลปวต
เจียดเจียดจะชวดบวช บพิตร
- ๓ รื้ออตำหรับตำรัสจะตัมผรมกนิษฐ์
นางต้นจะถามกิจ กูเกลลง
- ๔ บอกทราบเลศยุบลวิมลก็จะกรรแสง
ปถมกุญชัดแขง ก้อมาร
- ๕ หลงรักบุตรเฒ่าเมียจะเสียพระโพธิญาณ
เหตุห่วงทั้งนการ พงา
- ๖ บุญบรรจวนสละสวดีจ้ออาตมจะกลา
ปางเป็นพระแล้วมา จะโปรด
- ๗ ตรีเสด็จพระศรีสมโพธิ
ก็สู่เกษมมีนินา จากปรังก์ไฟโรจน์
- ๘ มงเนตร์เห็นนายฉันทชาญ
ก็แค้นโองการมัตเหตุ เกือบสิ้นชพยาน
- ๙ อัสสุผู้ภักดีเพียบพูน
ด้วยเรอาฤาจาโน ทานจะขาดรบูร
- ๑๐ สรวมชีพพระจุราธิปไตย
บันโดยเสด็จด้วยดี กวเข้าขอไป
- ๑๑ พระฟังมรฎอ้อยวาที
ปราโมทมนัสสาทร โปรดปรานแปรมปรีดี
- ๑๒ เสรีเกลิงปฤษฎางค์อัสศร
ก็ไต่เต้าน้อยชรอยเชิง กัณฐกบวร

- ๑ พาพระภูริบำเทง จากวังสำเริง
 สำราญภิรมย์สมพอง เพื่อนพระเปินสอง
- ๒ พระไชยโดยเสด็จพระทอง เปินสามทั้งมีบัวหึง
 เปินสามทั้งมีบัวหึง สามสัตว์ว่าพึง
- ๓ ถึงประตูเหล็กปิดตราตรึง จะโชนข้ามบันทวาร
 จะโชนข้ามบันทวาร
- ๔ เทพารักยาทวารบาน ถึงชุมสำราญ
 ถึงชุมสำราญ
- ๕ อาโศกผิวภูใบปอง เป็ดทวารเวียงทอง
 เป็ดทวารเวียงทอง
- ๖ ว่าภูหินชาดิปมิอิน ดิด้วยหม่อจินทร
 ดิด้วยหม่อจินทร
- ๗ เทพบุตรบัดดลบันดาล เบิกโอบานทวาร
 เบิกโอบานทวาร
- ๘ ทะหลดตะโหล่งโล่งเตียน แสงโสมส่องเทียน
 แสงโสมส่องเทียน
- ๙ บัดสามสัตว์สุพาเหียร เรื่องแสงรังษี
 เรื่องแสงรังษี
- ๑๐ ปที่ปทิพเกือกทองราชตรี สว่างไสวไกรวัล
 สว่างไสวไกรวัล
- ๑๑ ทำวไททันทั้งถวิลถวัลย์ บ่ายพักตร์ผินผัน
 บ่ายพักตร์ผินผัน
- ๑๒ เฉพาะนิเวศน์เมิลเมียง แสนสุขเกษมเพิง
 แสนสุขเกษมเพิง
- ๑๓ พระออกพระโอรสไวยวียง พิกพโลกย์สุราโลย
 พิกพโลกย์สุราโลย
- ๑๔ แค้นลับแลไกล จำจรจำใจ
 จำจรจำใจ
- ๑๕ จำพรัดจำพรากจากเจียร

๑ สมบัติพิสดายเดี่ยว
สระเยียรสถานทองพราย

มณฑลมณฑล

๑ คำว่าแดนดูแสนเสียตาย
ตำแหน่งคำหนักนอนเนื่อง

พระภิกษุพรณราย

๑. ประมวลสมุขตมถังเมื่อง
รายวันราย้าอาภิน

๕ ๔
พรมพรายพรวนเพรื่อง

๑ เกษขลุ่ยเคซอญู่เคซอิน
ไพเราะระงมชุ่มชื่น

เสียงพาทย์เสียงพิน

๑๑. นั้บวันเหงาเฝ่บเฝ่บเฝ่บ
จะแรมจะร้างโรยรา

กบิลพัสดุ์เรนทร

๑) ทรัพย์สินทางปัญญาของอาช
ละเยศประเทศอำพร

นัยแต่้มรรคา

๑ ภาษาฉานที่ถูกร
คือจันทร์จรัลบรรยง

ฉบับเขยวเขจร

๑ เทวาเวงส์แท้ดุรงค์
อเนกในคฤงคัคนานต์

แห่หอมลอมองค์

๑ บัณฑิตสวดิมารพาล
ก็ดาลพิโรธร้อนใจ

๒ ๕ ๐
ร. เรืองรำคาญ

๑. จิงจากทิพสถานทันใด
อนิลบทขวางผล

หยุดยืนอยู่ใน

๑ แผลเสียงพรุสวาทเหวฮสุ
อย่าด่วนอย่าได้เสด็จ

ชากรอนเจ้าก

๑) นั้บพะนำวันเจ็ด
จักรพงษ์จักผ่านจักรพรรดิ

จักพบจักรเพชร

๑ อ้าเราบรักจักรวรรตน์
สีเสววังหังเสวย

รักพุทธสมบัติ

๑ มารากาบมีอาขปรามเปรย
ลอบเลือนเลียบเพื่อนพ้อง

หลักละพระเลย

๑ ถิ่นเนาแนวพนมพนาลี
บรู๊กล้ำสังกัต

รุกษชาติราช

๑ ยุงยางโยนโยกโยกสบัด
คือพาทยบันเลงสาธุการ

ใบตองพู่พัด

๑ กวัดไกวกิ่งกลกรประสาน
ชูลืออองบทศรี

ดูรู้กฤษดาน

๑ พฤษภาสดชนเขียวขจี
ก็กลับทรงผลผลกา

ไข่ฤดูเดือนปี

๑ กลิ่นกลบอบอวนนาสา
ชีเนนทรราชฤสาช

เสมือนรูบูชา

๑ พระระลึกษาบาโนมฉาย
จำหยอยละห้อยคอยหา

เริ่มจากจางบ

๑ ป่านันมาโนชนิทร
ผนวชพนอมตอมตง

หอนรู้เริ่มมา

๑ อาสุรยุพโยคยสง
กำสรดกรแสงเสาะศัลย์

สงสารจะทรง

๑ นื่องมาด้วยพิษพรรณ
ให้อริยถยาใจ

รุกขราวอรัญ

๑ ท้าวคณึงถึงพระพุทไธ
แหล่งไหลส้างเหล่าหลาย

พลาตงชมพูาลัย

๑ ร่มเย็นหม่มมิ่งไม้ไผ่สวาย
ระย้าระย้อมสาขา

๑ ทรสุ่มทรสายโสภ
วถั่วลิข้หลายพรรณ

๑๑ นานะกณาสัตว์
ไกรสรอุโฆษนคร

๑ ต่างคันคกรณเสียง
เสื่อสานแลกวาทราย

๑ รม่มัระมาดเม่น
หม่มมีตมกสมิง

๑ จามรืรูกโถม
โคถึกเพละเพรียวกาย

๑ กาสกรี่เสี้ยวเบญ
กระทิงเสามิ่ง

๑ ส่ำสี่ห้านโสง
ชมลบแลก้งโคย

๑ ไปฎุกดำเวียก้อม
เพือกเนี่ยมพินาศวี

๑ เขียงผาผาดผล
แล่นเลาะมถ่นปรา

๑ รอกแดแลด่ายตุ่น
โตเต็นสำราญเริง

๑ วอวก้องลำพองค่าง
ก้งยางชะยวโขน

ข้อผลพรรณราย

พิเศษพฤกษา

ระ

จะตบโทโจจร

ชิตร้องสำเียนทาย

แลลิมเกลี้ยงมกัลกลาย

มฤคินทรประดองเจิง

จรเว้นระนามเซริง

แลสุกรสกอหมาย

สงวนโรมบ่ขาดสาย

ก็สกิมสโกพี

จลึงค์เล่นแป้นผู้คลี

แลก้างก้าเหละไกร

คชโขลงกละคล้าโคด

ก็จรวดกวีณ

จรต้อมโद्यนหนทลี

สุกถกษณา

จรดูไสลดพา

กฏหมิ่นตระมน้เซิง

กระจงจันกระเจาะเจิง

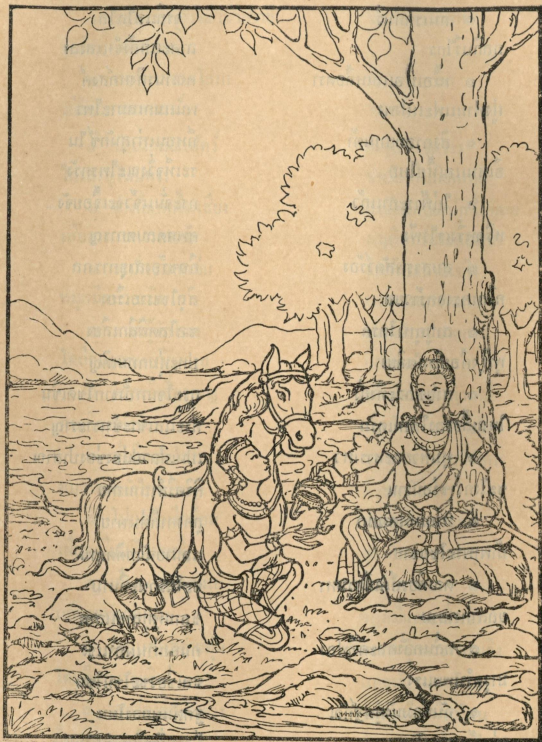
แลดมน้ชมตขโมน

ชนันางก็เหนียวโหน

ก็กระหย่อนคือกรไกว

๑ กิณเรศกนิรี
 กลกนิรีไกร
 ๑ เนื้อเบือแลเหลือดรา
 ผูกพานแพะเผ่งพง
 ๑ สิงคาลทยานเต้า
 อีเหนแลเหยไหย
 ๑ ไก่ฟ้าระกาแก้ว
 หรีดหิ้งเรไรพั้ง
 ๑ สบสรพศัคว์ร้อง
 กรีกเกรงอกร้วยล
 ๑ สานุกุหาไตรด
 พุพังคือฝองเปลี่ยง
 ๑ สายชลฉะทิ้งถั่ง
 ไหลเลี้ยวลงโตรกเตริน
 ๑ หุบห้วยละหารเหว
 ชะโงกเง้งช้งอนราน
 ๑ ทวยเทพตามมา
 ม้าพาพระไชยชาบ
 ๑ ดลเดียรต์เงินขรมหา
 ยลสำกรายม
 ๑ คลั่นคลั่งคละคลี่ฟอง
 มารุตราเพยแรง
 ๑ ฉันทกุ่มนังคุชฐ์กัณ
 แผ่นข้ามสมุทรโจน

จรลีแลไลไล
 ลาสะแกล้งจำแลงลง
 คณานรังสีหค์สังค์
 พนมเมกเลมาะไพร
 กั้หอนเห่าสุนัขใน
 ระเห่จวังณะไพรกรัง
 กระจันแจ้วจะเจือยจ้ง -
 ศัพทตลบตการณ
 คือขร้องสาธุการกล
 สีลุใจกรายเรียง
 ชลโศดพิลึกเสี้ยง
 ปทะท่มกทบทเทญ
 กระโจนหลั่งจากโขดเขิน
 กระแสเซาะจำระราญ
 เปนเปลวปล่องห้องปาสาน
 กิริสร์สำตานลาย
 ลูกคงคากี่ต่างผาย
 แลนายนันทิดติดตาม
 อะโนมานะที่นาม
 ชลตามพุดลายแสง
 คนองน่านผกาแจ
 ชลเชียวชะโชนโชน
 รุกผันผยของโผน
 กั้จรดฝั่งพุ่มพลัน ะ

๑๕ สมเด็จพระศรีสุทนต์วงศ์
ถูกเสด็จเสด็จจรจัด

๑ เสด็จทรงนิสิตานุประกาศ
สู่เจ้าจงพาสวรร-

๑ นายฉันทพงษ์พจนราช
วอนว่าพระศรีรัตนเรือง
ข้าบาทขอขบปละพระองค์
อยู่ร้องลอบบทรณ

๑ อัสสุสภาสิดก็ชอบ
จักเนาได้ประดุจหมาย

๑ เพราะมาผู้ใดกับมีรัฐ
สำสรรพสาทยจะครวญ

๑ ไปเป็นประโยชน์ทวี่
มวยโสศดับโสกรพลวภา

๑ ทูลเรณวชนพนสถาน
อย่าโอชนกนิกรไท

๑ ฉันท์ยืนยั้งมีกมลโสกรก
ชนพัตร์ผอู่อุระกระอุ

๑ ส่วนแสะสดับพจนตรัส
ทุกขานลาตุรลลาญ

๑ กุสัต์จะทักวชนไท
ทูลได้จะทูลนฤปดิน

๑ จำจากและใจจรรจน
อหากอยู่ได้ผู้กระไล

ชกัลงชนองกัน -

ยังราชเสาวลดา

ดุรราชเสนา
ชนิวัตเมือเมือง

ธประกาศไข่เกลียด เกือง
ยศยงเจ็นตุ

คณูทรงพระคุณเข
ปฏิบัติบ่ดูตยา

แลเราขอมมโนนาย
จรคั่นนครกรว

กิจอุณยาตรัยวร
สรโสกรแสวงหา

ถือคะตักลมิดา
ริยะนแลกรวไป

สุขสานตัมมานักย
ทุกขด้วยคณู

จะวิโยกพระโถมตร
อัสสุชลประปราน

จะนิวัตินาพสถาน
ก็สลดรทตลิด

ก็บ่ได้ตั้งใจจันต์
ทรราชยุไท

สหณันทเยยโค
ชีวกบ่กินเป็น

๑ อยู่ไยจะไกลบรมภู
แล้วเลียบงกขมทมิฬเนนทร์

๑๖ พระทราบอาการอัสว
ธราชจันทรสเส้าโลม

๑ อ้าพ้ออย่าเศร้าโศรกโหม
นัสยินดีด้วยดู

๑ ผิวเสร็จสรว้อยสัพัญญ
อยู่ถ้อยทุกข์โศกา

๑ แล้วขอรบรปรา
รุโถมะนามะโนมัย

๑ อ้าพระยาสินธราชานัย
แลดูตั้งใจจินดา

๑ มีคุณควรสนองหนึ่งปรา
นุภาพกำลังเลิศไกร

๑ อาจผจญจำบังบรุษย์
แลกายยาวสูงสมทรง

๑ มุขผ่านกลแก้วนิลย
คือสังข์แลสำลีย์

๑ เส้นโรมศรีรัษฎาไพ
ไพศาลราบเพียงแผ่นผา

๑ รักกัมพลพัตรแดงปรา
แลหางจรดธรณี

๑ พระตรัสเย็นยอดสุดดี
ให้พามาเมื่อเมืองหลวง

ชรกูปห่อนเหิน

นยพาสปธรา ราช

ดูด้วยราชา

จงใจใสโสม -

จะโปรดสัตว์สุ

มาศไกรยแสะสา -

พาเรกตาโคธ

กฤด้วยเดชา

ศุกลักษณโณโล

ผมห้านิสกลง

กำโรยกำโร

กฤกลชีวหา

เดือนฉันทจรัส

- ๑ ฉันทามาตย์ดัลเตดวง
พิลาปไฟไรทุลลา
- ๑ แล้วพาอัสวราชชาตรา
นทีพิศาลน่านอง
- ๑ ไทกรกุมภีพาณของ
ก็แผ่นข้ามฟ้าชลธี
- ๑ เหลียวหลังแลลับภูมิ
ตระบัดก็ลี้มแบหลา
- ๑ ทรวงแตกสัปดาห์เกทา
ขังดาวจึงยมหุด
- ๑ ปรางคณามกรสมมุติ
อุบัต^๕เบองบุญจร
- ๑ เสวยทิพย์กามสุขกามนิกร
ประมวนประมาณพณมี
- ๑ เนนาในพิมานมาสมณี
แลสงสืบสองโยชนีประมาณ
- ๑ ฉันทที่เมิลม้านิสสวาติลาญ
ก็ตาลกระดกแดยัน
- ๑ เจ็บจิตเจ็บเจียนอาสัจญ
ไฟไรวรั้อศร
- ๑ ใ้อผู้เพื่อนพเนจร
พินาสอนาถแหงหนี่
- ๑ ทั้งคูอยู่ไวนานลี
เทวศตระโหมดหมองใจ
- ลันลุดลวง
- ลูโอฆอโธมา
- โสดแล่นลำพอง
- ห่อนเห่นกระษัตริย์
- ลาญหักบาตา
- กัณฐเทวบุตร
- บวิวารอับสร
- นพรัตน์รัสนี
- ท้าวลัมลาญปาน
- เจ็บจากจาบัลย์
- ดังถามานอน
- ทนทุกขทวี่

- ๑ พ่อพงศ์สัตว์ภักดิ์รักไท กัตัญญ์ สุกนัย
ชีวิตบ่คิดดีहीं
- ๑ ข้อยก้อมนุษย์สวามี กักตัมตี
บ่ได้ตั้งเสะสาทร
- ๑ โสกรสร้างพรางเก็บผลกาทร กำนลลศตร
ด้วยช่อพเพียเปียรยง
- ๑ ปลดเปลื้องเครื่องประดับตุรงค์ เก็บกาชฎาก่ายลง
เถกิงกลากองกุนท์
- ๑ เสรีจณาปนกิจยาตรบูร แสนโสกาทร
ประดักประดาชดอยคง
- ๑ หอบหิ้วอัสวารถไทรง เซษังดำรง
มโนมานะดำเนิน
- ๑ มุกหนามข้ามโขดเขาเงิน ทางเลื่อนแถวเงิน
ทุกถิ่นสถานทุกลม
- ๑ ไวเวกวังเวงอารมณ์ ท้นทิ้งทุกขทัม
ถันโตนเทวศาวรณ์
- ๑ เดินเตาโดยดงคอบตอน จวนจามิกร
จะเป็นจะย่ำสนทยา
- ๑ เสียสัว์สูกุณแก้องโกกิลา เวียงกรังร้อนรา
รเห็จหาคุสูสม
- ๑ ภาคพนพักษ์ของพองขม ฉันทวันทรวงกรม
กระหม่นกระหม่ำกระมล
- ๑ ลัดถ่วงมรรคาถลารญ รีบเร่งจรดล
กัมลาค้าวพารา

๑ ชาวนกกล่นเกลื่อนมีมา
แลฉันทบ่บอกผู้ใด

๑ เนิงเฉยเฉยประเวศวังใน
ถวายนั่งคมกัมภีราน

๑ บมีอาจทูลภิปรายสายสาร
กำเตอรุดุษณี

๑ บัตนัสน์ศรีสุโท
สนมราชเทวี

๑ เห็นฉันทแหบให้
เครื่องทรงตุงคัปรา

๑ ออกไ้ธชัถัน
เหตุฤาจึงกำสรวล

๑ เชื้อพาโอรสเรา
อนึ่งมดเฒ่าโนมัย

๑ ฉันทเฒ่าบ่เคียรคำ
ท้าวถามณสามครา

๑ แจ้งเหตุพระจอมพล
โดยกิจบรรยาย

๑ สมเด็จพระษัตริ
ทุกข์คือศิขรฉันท

๑ พลังตรัสว่าลูกกู
แสนสาวระวังระไว

๑ ต่อรุ่งรำไพหา
เหตุไหรันท่านาย

ถามถึงราชา

เคียมกัถั่วไท

โสรกกลุ่มกำดาร

ชะ

ชนะโคดมีศรี

ทุกขเทวศทั้งวงศา

ดูใจบ่บ่เจรจา

กลุ่ท้าวธอถ้วน

ดุรฉันทรฐจวน

กำสรวตเน่งฉันทไฉน

สำนักเนาสำนักใด

บมีเมิลประจากตา

นยะนำพุธาวา

ก็เผด็จสดวกตาย

แถลงตันตลอดปลาย

ยุบลราชทรงธรรม

ธิบตีสดับฉันท

กระทุ่มเท่งพระทรงไท

เสด็จคู่อีกลากไฉน

บมีรู้ในราตรี

บ่เห็นม้าเจ้าข้าหนิ

มิตรจริงประจักษ์ใจ

๑ เสียดุขสมบัต
ลูกเมียมิอาไล
๑ มัมมูตรจะพึงปาง
ชุกใช้ไต่ยาเขี้ยว
๑ รำกับโบรส
ทุกซัดถึงตะนัยโน
๑ สงสารพระเทพี
กรรแสงกำสรวลสา
๑ โอ้อื้อพระภรรดา
บับอกก็ลอบเมื่อ
๑ ฤทธรงพิโรธนุช
ประพฤติพรหมจรรยา
๑ เสียดเมืองแลเสียดเมียบ
เสียนางบำเรอเสนอ
๑ เสียดายคิลกโลก
ไพรพพฤษพิลิกภัย
๑ จะสวณะแต่เสียดสัตว์
นางไม้กำธรหลอน
๑ อยู่วังพระพิงศัพ
อนึ่งเคยพรหมถาน
๑ พรหมท้าวถเถอน
ใบรูกขรของ
๑ แผ่นพื้นพสุธาาศ
กึ่งกาชฐแลขอนแก่น

จักรวรรดิเวียงไชย
ยสลเลขสันโตษฐ์เดียว
ขณะว่างขราเวียว
กับสบบ่มมใจ
ธรรตฤทัยไท
ยบนองพระโนยนา
มหิษธโสกรหา
หลให้พิไรเหลือ
ตั้งฤมาณราเพื่อ
คดีโตบปฤกษา
พระทรงพุทธจิงคลา
รฤเวศกระเชตรเณอ
แลเสียดบุตรทำเนอ
บ่หน้าเสียดนกไท
ยวิโยคอยู่แรมไพร
บ่มีเพื่อนพเนจร
วานานตัววันนักร
แลโสมคประรางควาน
ท้อขับประโกมขาน
พระแท่นรัตนบรรจง
จะแปมเบอนรุถ์ผง
ครคนระคายคัน
จะเป็นอาสน์พระจอมธรรม
คือเขนยพระหนุนอน

- ๑ ยามย่างฤดูฝน
 ยามแล้งทิพากร
- ๑ ร่มรุกขางวาง
 ยามหนาวก็หนาวเจริญ
- ๑ หนึ่งเคยเสวยโภ
 ขาวเครื่องผเชิญเป็น
- ๑ เนาในพระหารณ
 หากั๊กกันดาร
- ๑ เคยสรองสโรจสิน
 ไปสรองสนานโดย
- ๑ น้ำขุนระคนผ
 ลูกเงินประขรรหมอง
- ๑ ขรไมกระโคศุข
 เคยพิศวาดสัน
- ๑ บ่เริ่มบาราสรัก
 รับร้อนนิราสา
- ๑ หวังฝากข่าวตม้พระ
 จากเจียรจรหล้าปาง
- ๑ รอยเพรงจะพราศัตว์
 ขาดันพระจิงจ้อง
- ๑ ทรงโสทรกกำสรวคัลย์
 แสนเจ็บจะเพ็ญทวี

ฉ่ำและชลสรเบี่ยงปอน
 กำเเดนเคตเสด็จเดิน
 ธรต้างกรรชิ่งเชิญ
 หิมุทกสระสรงเกษ
 ชนะโอชะภาชนะเพญ
 นิจกาลพิเศษการ
 เสวยผลผลาหาร
 กว่าจะได้คู่ลำโบาย
 ธุสลิลสุหรัยโรย
 ดิรห้วยลหารหนอง
 ก็จำสงเสวยปอง
 บ่มิเพทยักบาเลน
 บ่เคยทุกข์ทุกข์ทน
 ทนาพร้องจำนจา
 จำายพัศตร์ทุราทวา
 ทรเจตรจะจิตจา
 กัมละอญ่นมัยหมาง
 ไตจะคอยจะคั่นครอง
 กรรมวิบัติวิบากสมอง
 จิตรหน่ายเสน่ห้หนี
 กรวันพระทวงศรี
 ถวิลหวังบ่เว้นวาย

๑ หอดกาศยบายเกษ
เลกษณ์ชัยสาย

๑ สาวสรก้านนาง
แซ่ศัพทให้โหย

๑ วงสานวงศ์สร
เล่ห์สาละวันพาน

๑ ชายจันจองจัดข้อ
คือกนิเกษกรมอัน
ปรารภเรื่องสาวสรวรค์
สำเร็จเสวีเกษยนสร้าง

๑ หอนไขชรองอ้ง
หวั่นหว่นพชนแผ่ผล
จิ้งรังกาพชนพชน
อานิสงษ์สังข์

๑ ถึงกาลกำหนดสัน
สรวมสถิตย์สรวงสถาน
เมคไทรยตร์สาขพาน
อวยอาตมรอนุรักษ์

๑ ถ้ำอรมานอยู่ห้อง
สรรพสิ่งสฤงการครบ
พวกพาลอย่าพึงพบ
ขอภิรมย์แต่พื้น

ชลเนตระพุ่มฟ้าย
สมรรั้งแรงโรย
ก็คร่ำครวญกระอืดโอย

นฤนาทนิวาสดาน
พมหันตโสภกดา
พยุห้ลิลลเวงลวาย

คำฉันท
อรรธอ้ง
สมเขป
สืบเชื้อเชลกลดอน
อวดตน
ฝ่ายหน้า
พจนพากย์ นพ
คำมคังสสาร

สุญปราง
ถิ่นฟ้า
พบพุทศ ศาสน์เอย
วาคแผ้วนฤพาน
มหรรรพ
ครึกกริน
พรรคพวก พ้องแ
เผ่าผู้ปรีชา

๑ ภี รมย์กาสิตสร้อย

เสาวคต

เนก ขะมะประพฤติพรต

พร้าพ้อง

๒๕ รูปเรื่องสฤนร

สาเรศ นัฏ

กรม จิตรกิตจจ้อง

จัดได้โดยเพียร

๓ เขียนกิตกณะเบื่อง

บทฉันท

พิพากษ์พจน์พันธุ์

แพกเพียน

วานวงศ์กระวีสรรพ

เสริมตัด เต็มพอ

พิงพิเคราะห์คำเคียร

ขัดข้องควรแปลง

๔ แดงเอพะกะอ้าง

เอกศก

เจตมาศสงกรานต์ยก

ยาตรกล

กาพนิกษ์ศุภรมัญจก

จุลศักร ราชเฮ

พันกับสองร้อยหย

สิบไร่เศษสอง ๖๕

แพะจรูญแพะจรูญ

เวลา ๘ นาฬิกา ๓๐ นาทีตรง ยูเลียส
ไซ โยธอียักแห่งคูลกสดาน กคกระกิ่ง
อาณัติสัญญาชั้น ผู้ที่เขตกษัตริย์เข้ามาตาม
สัญญาคือรอคอนเบลคนายคตวรภายสินคำชา
เข้าผู้มีสิทธิสัญญาเฉลี่ยบลลาคประเปรียวว่อง
ไวกว่าบรรคานายคตวรจอน ๆ ในสำนักงานนั้น
เมื่อได้กระทำการเคารพตามธรรมเนียมแล้ว
ย่นหนึ่งคอยฟังคำสั่งเป็นปรกติ. ท่านอียัก
อันพวงพลุขหนึ่งหันหลังเข้าเตาผิง ปากคาย
ยทรวสทหน้าดมถึงขอกยญไม่รับตามเคยเอ่ย
ขึ้น “มีโทรเลขมา”

“วิทยุหรือครึ” นายคตวรผู้ชำนาญถาม
ท่านอียักพยักหน้า “มาจากมิสไวโอ
เล็ต” เขาพูดเมื่อไต่ย้ายกันยทรวไปไว้ทางมุม
ปากอกข้างหนึ่ง

“ข่าวอะไรครึ” เบลคถาม

ไซโยธอียักโหล่นแล้วกล่าว “ไม่สู้มาก
นักแต่ก็สำคัญอยู่ เจ้าแยกสันทำเป็นชาเคล็ค
ไซ ไม่นับเงินกระผลกๆอยู่บนคายฟ้าเรื่ออ้าย
ไม่เท่าอันนั้นไม่ออกห่างตัวเลย ไ้ ? รอคอน,
แกนกยังงัยข้าง”

รอคอน สันคัรยะ เหลวไหล! เขาเอ่ย
พรวก “กัปคันแยกสันเป็นนกรู้อย่างเอกเป็น
นกซึ่งไม่หลงใหลใน วิ่งลงใครเป็น อันชาค
แกระยอมให้อ้ายไม้เท้า กลวงอันนั้นนะหรือ
ฆ่าแก - เหลว!”

อียัก พ่นเคษยทรวทักคอก สหน้า
เปลี่ยนเป็นคุดอย่างกินเลือดกินเนื้อ “พ่นนี้!
รอคอน” เขาพูดเสียงกึ่งทักด้วยความโกรธ
“ฉันจะไม่ยอมให้ของทุก ๆ สิ่งของเจ้ากัปคัน

นั้นผ่านตาไปโดยไม่ได้ตรวจจดวันเลย แม้แต่ในรถก็ต้องแกล้งแกล้งคนดูคนอื่นเสีย แล้ว คอยคน เมื่อก่อนก็ไม่ให้รถออกไปได้ เมื่อที่แล้วมาเราถูกหัวเราะเยาะอยู่รอบหัวเมือง ก็เพราะแกล้งตัวเอง แกล้งซึ่งฉันคิดแล้วว่า เป็นเขมมกว่าผู้อื่น จึงมอบหน้าที่ให้แต่ที่ไหนได้ เขาขยตาแกล้งอย่างงามเพราะอะไร เพราะแกล้งไม่ตรวจของๆ เขาทุกอย่างนั่นเอง ต่อไปอย่าหวังเลยว่ เพื่อชีวิตใครจะผ่านไปได้โดยไม่เสียภาษี”

“อะไรข้างครึ้ม ที่ผมไม่ได้ตรวจ อะไรบ้างที่ผมอนุญาตให้เขาผ่านไป” รอคอยยืนถามด้วยสีหน้าขี้ขลาดมาบ้าง “บอกมาเถอะถ้าหากว่ามีอยู่บ้าง ผมยอม-ยอมให้เถอะ”

“ซึ่งเถอะๆ” ท่านอธิบดีศักดิ์คาม “ทำคามฉันสั่งก็แล้วกัน เจ้าแกล้งมันนี่คงจะไม่เสกไม่ให้เห็นเพื่อชีวิตให้หรอกนะ มันไม่ไ้เป็นนางแม่หมักหรือ”

“เขาเป็นผีแน่นอน” รอคอยกล่าว “เขาไม่มีความว่องไวเลย, เขาไม่ใช่คนก็กลไลเลย-เขาเป็นนักกลไลจะได้ใช้ความไวซ่อนเร้น เขายอมให้รถตรวจก็ๆ ทุกอย่างตลอดจนเครื่องแต่งกายของเขา เราได้ช่วยกันถอดออกจนเปลือยกาย ผมเองได้ตรวจทุกๆ ชิ้น, ทุกๆ กระเป๋ย, ทุกๆ นิ้ว, แต่พอเป็นวันรุ่ง

ขึ้น เหตุใดมันจึงมีแซนเดอร์เวลท์ จึงได้สวมสร้อยคอมรกฏอึ้งการบั้ง ซึ่งปรากฏว่าซอจากกับตันในเช้าวันนั้น นำชมความสามารถกับตันแยกสันมากอยู่ ได้เท่าจะมีอุบายอันวิเศษอย่างไรบ้าง ที่จะจับกุมบุคคลเช่นนี้”

“เอาเถอะนำ คงจะได้เห็นกัน” ท่านอธิบดีพูดลงเสียงหนัก “แต่เราไม่ต้องที่ราคาความพิเศษของเขาเกินไป ครั้นเราจะไม่ยอมให้ รอคอยนำมือเราไปได้เป็นอันขาดวันนี้ถ้าความมีชัยอยู่กับเขา เราทั้งสองก็ควรที่จะลาออกเสียดีกว่า”

เบลค จึงคุกท่านอธิบดีด้วยความปลาบใจ “เราทั้งสอง” เขาทวนคำ “ดังนั้นท่านก็จะร่วมมือในการ ---”

“ฉันจะร่วมมือในการ” ท่านอธิบดีต่อ “-ในการที่จะตรวจค้น ผู้วิเศษของแกล้งนั้นเฮ้อ! อ้ายที่แล้วๆ มา ฉันมอบหมายให้แกล้งมันเหลวเสียทุกที”

รอคอยเบลค หน้าแดงด้วยความโกรธ “ถ้าได้เท่าส่งสัยในกิจที่สมควรกระทำ” เขาพูดขึ้นเสียงดัง “ผมก็---”

ท่านอธิบดีรับโยกมือและกล่าว “รอคอยฉันไม่ได้หมายความว่าเช่นนั้น ฉันรู้ว่า, แกล้งมันคงเสมอ, ฉันไม่ได้คิดเช่นนั้นเลย

ถ้าแกรู้สึกเช่นนั้นฉันเสียใจมาก. วันนี้เรา
ได้รับข่าวมาว่า แยกสัน นำเชื้อเข้าไป
รื้อคังห้าแสนเหรียญ. รื้อคอนอัย ถ้า
ฉันรักคุณไม่สำเร็จ ฉันจะลาออกทันทีที่เคียว”

รื้อคอน ยืนก็กริมฝีปากอยู่ลึกครู่แล้ว
กล่าว “ผมก็เหมือนกัน - ต้องออกเหมือนกัน.
ตามความจริงใจของผมนะครับ ผม
รักไถหาน้อยไม่ ในเมื่อได้เข้าร่วมมืออยู่กับ
ถ้าหากว่าไถไถทำอะไรสำเร็จในครั้งนั้น คง
ไม่มีใครที่จะปลื้มใจไปกว่าผม”

ท่านอัยก็ยิ้มแฉ่ง. “ถูกแล้วฉันรู้เขี้ยว
ว่าแะจะดีใจมาก เมื่อมีฉันอยู่กับ” เขา
พูดอย่างคุดโค “ทั้งนั้นเราไม่จำเป็นต้อง
ต้องมาวัดทะเลกันอยู่เปล่า ๆ เรือก็จะเข้า
เทียบท่าเทียบแล้ว อาหารหรือก็ยังมีรออยู่
บนโต๊ะ มาเถอะ ไปกินเข้าด้วยกัน”

เวลาล่วงไปชั่ว นาทีกาเศษ การ
เตรียมทรวคันฉะฉะตัว ก็มีคนผู้ชำนาญ
หนึ่ภาษาก็ได้เริ่มตั้งขึ้น ในห้องพิเศษที่ท่าเรือ
ท่านอัยก็ นั่งเก้าอี้ปากคาบยหุ่หุ่คังสันคัง
นอกจากนั้น ก็มี นายทรว ท ขำนาญ อีกหนึ่ง
นาย นายทรวรื้อคอนนำตัวก็ขึ้นและหยิบ
เครื่องเดินทางหนึ่งหยิบเข้ามา ก็มีคนผู้เป็น
ชาวอังกฤษ อายุกลางคน, รูปร่างสูง, ใบ
หน้างามแฉ่งอยู่เสมอ, ก็ริยามารยา

เรียบร้อย, นำเสียงพูดจาไพเราะ เมื่อเขา
ได้กระทำการเคาะพออย่าง ละมุน ละม่อม ต่อ
ท่านอัยก็แล้ว ก็นั่งลงบนเก้าอี้และวาง
กระเป๋าทรงเล็ก ๆ ใบหนึ่งลง

“กระผม ก็ไม่มีอะไรที่จะให้ ทรวคันนั้
ห็นหรือก็เต็มไปด้วยเครื่องแต่งตัว” ก็มีคน
แยกสันกล่าวขึ้นด้วยน้ำเสียงเย็นหู “ใน

กระเป๋าทรงหรือก็มีแต่เพียงหีบหุ่หุ่หุ่ หุ่
อยู่มันเป็น ยหุ่หุ่ ซึ่งค่อนข้าง จะดี อยู่ลึกหน้อย
รื้อคังคังคังสองซิดลึงคัง ความจริง

กระผมยังขอพระคุณอยู่ในใจ ในการที่
ไถไถำกิจการทรวทรว ในสถานที่พิเศษ
เช่นนั้น กระผมเต็มใจเสมอที่จะเสียภาษีให้
แก่วิชาลของไถไถ ในเมื่อมีของที่จะต้อง
เสีย” เขาหันหน้าไปทางรื้อคอน “รื้อคอน,
พ่อเพอนซึ่งน่ารักใคร่ สำหรับทรวนขออะไร
สักสิ่งใดใหม่? คือไถไปรื้อคังใช้เหล็ก

แหลม แทะตาม ตะเข็บ เสื้อผ้าผม หน้อยเลย
เพียงแค่ใช้วันหรือก็คงพอจะครบ”

รื้อคอนเงยหน้าดูท่านอัยก็ ท่านอัยก็
ก็พยักหน้าให้ลงมือทรว เบลคก็ลงมือ
เข้คหีบเครื่องเดินทาง หีบเครื่องแต่งตัว
และเสื้อผ้ต่าง ๆ ขึ้นมา เขาทรวโดยดีถ้วน
ไม่มีที่ใดที่จะว่างเว้น ถูกขย ถูกรัก ถูกแะ
ก็มีคนผู้เคาะหรือก็หนึ่งหุ่หุ่หุ่หุ่ ตามของ

ด้วยนิ้ว ล้วนแต่มีคนขนาดใหญ่ น้ำหนักที่
หนึ่งทั้งสี่ ส่วนรอกอนขึ้นตัวแข็งด้วยความ
เสียใจเป็นอย่างยิ่ง ที่ได้ถูกท่านอธิบดีที่ว่า
เย้ยหยัน

“ท่านเฉลียวฉลาดมากอยู่” ท่านอธิบดี
มองกัปตันแล้วกล่าวเย้ยเยาะ “น่าสม
ความสามารถมาก แต่วิธีของท่านก็นั้น
ง่ายนัก ที่จริงเพชรเม็ดก็ไม่ใหญ่โตนัก
ถ้าเอาไว้ในไม้เท้าก็กระชากว่า—อ้อ, มัน
ไม่กลวง”

กัปตันแบคสัน ขยับตัวอยู่บนเก้าอี้ด้วย
อาการวิตก เขานิ่งเงียบไม่พูด

“นอกจากนี้ อยู่ไหน” ท่านอธิบดีถาม
เชิงขู่ “มีอีกไม่ใช่หรือ อย่าพรางเลยนำ
อ้ายเรอจะเล็ดรอกไปไหนะ อย่าทวงเลย”

กัปตัน ยกมือ ชนลงเพิงของซิมแปนมีนที่
หน้าผาก. “ผมไม่ฆ่าตัวผมเอง” เขา
กล่าวขึ้นเป็นเสียงโกรธ ขณะเมื่อลมมือ
ลงแล้ว เส้นผมเส้นละเอียดสองสามเส้น
ก็เลยย้อยลงมาจากผม

“รอกอน!” ท่านอธิบดีร้องสั่งถึงและ
ขึ้นวโป้ที่ศีรษะกัปตัน “กระชากข้อผม
อันนั้นออก”

ก่อนที่รอกอนจะเคลื่อนที่ไปทำตาม คำสั่ง
กัปตันแบคสันก็ยกมือชนห้าม “ช้าก่อน

รอกอน ฉันไม่ต้องการให้มันอันตรายของ
แก่กระดองอีกเลย” เขาก็ก้มกร่ำมๆ

“ฉันพบบ่แข่งขันสุดท้ายของคุณแล้ว อ่า!
ท่านอธิบดี ท่านชนะผมแล้ว ท่านเก่งมาก”

เขาพูดแล้วก็กระชากข้อผมอันยรรยเพื่อสร้าง
วางบนโต๊ะ ขณะนั้นเค้าหน้าแบคสันราวกับ
ถูกมนต์วิเศษ, ลึกไปกว่าเดิมมาก ศีรษะ
ซึ่งเคยงามก็กลายเป็นแหลมวิรูปถกขย. ผม
ซึ่งเคยเต็มศีรษะ ก็กลายเป็นล้านเลือน
เกือบเต็มศีรษะในหน้า ก็ยับยั้งด้วยความโกรธ

“ถึงวันสุดท้ายของผมแล้ว แต่นั่นแหละ
อ้ายข้อผมอันนี้ ก็เคยทำประโยชน์ให้มาก
เพื่อสร้างเต็มบ้านอยู่เสมออีกเพราะมัน ท่าน
เอ๊ย, ผมเสียทำครั้งนั้นก็เพราะความขี้เขี้ยว
หรือท่าน ผมต้องนอนเจ็บอยู่บนเรือตั้ง
ห้าวัน มีเวลาน้อยยิ่งเลย ท่านเป็นอ้าย
ตัว มารในสำนัก” เขาพูด ด้วยเสียง
โกรธมาก

ท่านอธิบดีไม่ได้ขี้นปากโต้ตอบเลย พยีย
เพชรออกจาก ข้อผมใส่กระเป๋าสีขาว
ทำให้ใหญ่ๆ แล้ว ก็ขึ้นพูด กับ รอกอน
“รอกอน, ฉันคิดว่า เมื่อแก่ระทรรทรา
อะไรที่เหลืออกก็ตามใจแก่เถอะ แต่ข้อ
สำคัญนี้จะต้องนำคุณกัปตัน ของแกไปซึ่งไว้ที่
สถานีตำรวจ ไม่ต้องสงสัยละแก่คงทำได้

แต่ถ้าเมื่อต้องการผู้ช่วยเหลือก็จึงขอร้องเขา
ไป” พวกเขาก็เดินออกจากห้อง

รอกอน ขึ้น ตัวสั้น หน้าซีกขาว คล้าย
กระต่าย ทั้งนี้ ก็โดยได้ รับ คำเย้ยเยาะ
ประหัตประหารจากท่านอธิบดีนั้นเอง เขา
โกรธเป็นอย่างมาก รู้สึกเป็นแน่แท้ว่า ถ้อย
คำ เหล่านั้นเป็น ถ้อยคำที่ ทุหม่นอย่าง ลึกซึ้ง
เมื่อความโกรธคลายลงไปแล้ว ก็พอ
เหลือบไปเห็น กับตัน แยกสัน กำลัง รวย ыр
ฝรั่งซึ่งกองอยู่บนโต๊ะใส่กระเป๋ “อย่า!”
เขาร้องห้าม

“มันจะเป็นอะไรไปเสียของท่าน กะอ้าย
หญ้ายอนพันยี่นี้ ท่านจะไม่กรุณาให้เขาไป
ลุยในห้องข้างข้างเจียวหรือ” แยกสันพูด
แล้วก็เก็บใส่กระเป๋ของตน “เจ้าอธิบดีของ
ท่าน ช่าง ร้าย การ นึก” เขา กล่าว เป็น
เสียง โกรธ “เขาเหยียดท่านราวกับสุนัข
แต่จำ คำ ฉนั้นไว้ สัก หน่อย เละละ รอกอน,
ท่านคง จะต้อง หัวเราะ เยาะ เขา สักครั้งหนึ่ง
เป็นแน่”

“ท่านหมายความว่าอย่างไรนะ?” รอกอน
ร้องถาม

กับตันแยกสันยิ้มอย่างมีนัย ๆ. “คอย
ดูไปเถละท่านจะเห็นเอง” เขาตอบ “อย่า
เสียเวลาเลยนำฉันไปห้องข้างเถิก พวกแล้ว

ก็ฉวยหมวกและไม้ นายตรวจทั้งสองก็
เดิน ตามข้าง เคียง ออกไป ขึ้น รถ ล่วงไค้
สองสามนาทีก็ถึงสถานที่ตำรวจ ไม่ช้านัก
นา วัคตำรวจก็กดอัยคำเสร็จ แยกสัน
ก็จะต้องถูกขังตามธรรมเนียม การหานาย
ประกัน แยกสันก็จ้างคนไปเที่ยวหาโดย
รีบร้อน ส่วนรอกอนก็ยืมหัวหมอนเดินวนไป
วนมาอยู่ เขาคิดว่าจะซัดขวางในเรือนนาย
ประกัน ด้วยเหตุที่เขาจึงสงสัยในถ้อยคำ
ของแยกสันเป็นอันมาก กับตันแยกสันดู
ไม่สู้จะทุกข์ร้อนในคดีของตนนัก เขาเล่า
เรื่องรอกอนด้วยความกรุณาถึง

“รอกอน, ท่านจะมีหลวงอยู่กับอัยหมู่
ทั้งพลุ้ยนั้นทำไมหนอ?” แยกสันกล่าว
ขึ้นลอย ๆ

“ท่านหมายความว่าอย่างไร ที่ท่านพูด”
เบลคถามขึ้น และยกเท้าแตะเก้าอี้กระเด็น
พลตำรวจคนหนึ่งยกมาตั้งทิ้งเก่า

“คนเรานี้, มักจะคุยโต, ยกคนข่ม
ท่าน ทำอะไรได้สักกี่ครั้งก็คุยฟุ้ง” กับตัน
พูดเมื่อไคร่หนึ่งลงบน เก้าอี้ซึ่ง ตำรวจ ยกมาตั้ง
“จริงอยู่ ที่เขาจับฉันได้ก็อย่างเร็วเรียบร้อย แต่
เขาก็แสดงศักดิ์มีกันไป อธิบดีของท่าน
ช่างคุยกับมคนนั้ก ท่านก็คงรู้แล้ว เขา
หยายคายและใจร้าย ถ้าหากว่าผู้ใดแล้ว

ละก็เขาไม่ เขายะเยอในการ พลังพลาก ของผู้
อันเลย อธิษฐานของท่านนะ แต่ภายนอกก็
เป็นผู้ก็ออก แต่หน้าใจนะ--ท่านเอ๊ย--ท่าน
คงรู้คงเห็นแล้ว เช่นนั้นแหละ ฉันจึงว่า
‘ท่านจะ มัวหลง อยู่ กับ อ้ายหม ท้อง พลัน นั้น
ทำไม’ เขาจะไม่ไว้ใจท่านอีกเลย”

“จริง, อ้ายพระย้านั้น” รอคอนพิมพ์คำ
ในคอ ทันใดนั้นชายรูปร่างเล็กสรวมแว่น
ตาคนหนึ่ง ก็เข้ามาขอเป็นนายประกันกับนาย
สารวัตร คำรวร รอคอน ก็เข้าไปชี้แจง ชัก
ขวางว่า กบปัด แยกสัน ะมีประกันไม่ได้
เพราะคดีชกกันเป็นคดีที่มีโทษอย่างหนัก

“รอคอน, ท่านมัวหลงตัวพอกุอยู่ได้”
กบปัด เอ๊ยแย้ง “ทำไม กฎหมายห้าม
ไว้หรือ กฎหมายยังอนุญาตอยู่นานา เว้น
แต่จำนวนเงินประกันนั้นแหละ”

“ถ้าเช่นนั้น” ต้องเป็นจำนวนเงินที่มาก
ทีเดียว” รอคอน กล่าว กับ นาย สารวัตร
คำรวร

“สม ทราบ ครัย” นาย ประกัน คำน
“อย่างเต็มที่ของคดีชกกัน” ก็ต้องวางเงิน
ประกันเพียงหมื่นหรือยี่หมื่นเท่านั้น จะเรียก
ร้องเกินเลยไปอีกไม่ได้”

“ก็เป็นเงินมากอยู่” กบปัดพูด “แต่ก็
เพราะที่ กบปัด ยืมมีคดีความ” แล้วเขาก็

ควักซองหนังออกจากรูกระเป๋ายื่นให้ รอคอน
รับไว้แล้ว รอคอนก็รับไว้แล้ว รอคอนก็รับไว้แล้ว
คำรวร

“ข้าก่อน” ฉันจะต้องขอตรวจ ---”
รอคอนขอร้องขึ้น แต่ก็นกอย่างไรไม่ทราวย
จึงนั่งเสีย

กบปัดแยกสัน ยืมและส่ง ธนบัตร ให้นาย
สารวัตรคำรวร นายสารวัตรคำรวรก็ขอคำยล
ที่อยู่ เขาก็บอกชื่อ โสเค็ดที่พลกซังเป็น โสเค็ด
ที่มีชื่อเสียง โค่งกึ่งที่สดในจังหวัดกันนี้ เขา
เช่นชื่อ และรับโยเสียแล้ว ก็เกิน ยิน ขา
กระแผลออกจากรูสกลานคำรวร เกินไปได้
สักห้าสิบลูกที่หยุก เพราะสกลเค็ดเห็นว่า

รอคอนเดินตามมากับตัว
“รอคอน” แยกสันเรียก รอคอนก็เดิน
เข้ามาใกล้ ท่านคงใจที่จะสกลครอยฉันหรือ

“แน่นอน” รอคอนตอบ

“อา!” กบปัดพิมพ์คำ แต่มีนจะลำยาก
กว่าท่านนัก” พูดแล้วก็รีบกรอญนัดกัน
หนึ่งซึ่งรอคอนทำอยู่ รอคอนนั้นเป็นรวดเร็ว
กำลังถึงที่สกลและมรมา พอรอมาถึงเขาก็
ขึ้นไปนั่ง และหันมายมกับ รอคอน ผู้กำลัง มีส
หน้ายังพูด “อย่าโกรธเลยรอคอน ท่าน
ยังมี หัวใจ คากการได้ก็ๆอยู่ข้าง ท่าน
สามารถกว่าท่านอธิษฐานของท่าน” เขาพูด

พ.ศ. ๒๓

ขึ้นเป็นนัย ๆ

หน้าผาก รอคอน ชักขมว ทดิ่ง.

“ฉัน
เชื่อว่า --”

“โอ! สายเสียแล้ว - เพื่อนเฮ้ย - กันมี
ประกัน เสียแล้ว กันมี อำนาจ พอกทออย่าง
นอกากนั้น - ทุซ - รด” ก็ปัดันให้ทรุด
ซึ่งกำลังออกเกิน พอรุดออกไปได้ราวยี่สิบ
หลา ก็หยุด “รอคอน” ก็ปัดัน กระโกน
กันมีอะไร จะพูดด้วย และอยาก ไรให้ อะไร
สักอย่าง” รอคอนถ่วงเข้าไปที่ทรุด หยุด
ตรงนั้นแหละ” ก็ปัดันร้องบอกเมื่อรอคอน
ห่างจากรุดราวสิบสองฟุต

“ทำไม” รอคอนร้องถาม

“จงเป็นสุขกายสุขใจแก่เด็ก” แยกสัน
ยมและพูด “สำหรับอหิบัติของแกนะ แก
คงจะได้ หิวระเเยะเขา สักครึ่งหนึ่งเป็นแน่
สำหรับตัวแก - เอ้าเอาขุทวัน” เขาโยน
ขุทวันไปให้รอคอน “เก็บไว้แล้วค่อยมัน
เมื่อเวลาว่างงาน มันเป็นขุทวันโอชารัสยิ่ง
ราคาทั้งครึ่งเหรียญกว่า” เขาหยุดแล้ว
หิวระ รุดก็ออกเดินไปเรื่อย

รอคอน ขึ้นมองตาม รุดไปสักสิบวินาทีรุด
ก็กลับตา เขาก็ลงเก็บขุทวันใส่กระเป๋แล้ว
เดินกลับบ้าน ตลอดคาวนั้นรอคอนลืมคำ
พูดของ แยกสันสัน คิดถึง แต่ถ้อยคำของ

๑๗๕

เพ็ชรศักดิ์เพ็ชร

ท่านอหิบัติซึ่งพูดเย้ยหยันเขา, หมิ่นประมาท

เขา, คนทั้งหลายคงพาหิวระเเยะเขา,
รุ่งขึ้น เขาก็ไปทำงาน นัก ชนได้ว่า
แยกสันให้ขุทวันมาจนหนึ่ง และนักถึงถ้อย
คำที่แยกสันกล่าวไว้ เขาลงในถ้อยคำ
เหล่านั้นมาก แล้วก็นั่งลงบนเก้าอี้คว่ำขุทวัน
มาจนนั้นจนมากขุทวัน และนักก็ขุทวันคำพูด
เหล่านั้นต่อไป

“เขาพูดว่า ฉันคงจะได้หิวระเเยะท่าน
อหิบัติ” เขานึก “เขาหมายความว่าอย่างไร
หนอ! ฮี, เขาคงบ้าเพราะถูกจับ แต่ก็
ชอบกล ถ้าหากว่าเพ็ชรเหล่านั้นก็ เขา
ก็คงซ่อนอหิบัติไว้ที่ไหนแห่งหนึ่ง ฮะ, เจ้า
ขุทวันคำพูดขุทวัน” แล้วเขาก็โยนขุทวันเข้า
เตาผิง เขานั่งนิ่งแลแต่เพียงขุทวันใหม่ ไฟ
อหิบัติก็ แลเห็นเงาขุทวันออกจากกันขุทวัน
ใหม่ จึงลุกพรวดขึ้นไปเขยื้อนออกมา เพ็ชร -
เพ็ชร - เพ็ชรเท่านั้นเอง เป็นเพ็ชร ช่างงาม
ยิ่ง หนักประมาณสิบห้ากิโล รอคอนนั่งลง
อย่าง อ่อนใจ เขาก็คิดว่า คงอยู่ใน มวน
ขุทวัน แต่ท่านอหิบัติทำให้งงหมก เขาเจ็บ
ใจยิ่ง สักครู่หนึ่งเขาก็หิวระเเยะขึ้นยกใหญ่
หิวระความโง่ของนาย หิวระเสียจนเจ็บ
สัสข้าง ค่อยมาสักสิบนาทีก็โทรศัพท ไปยัง
ท่านอหิบัติ

“เฮลโล, มันได้เท่าหรือ ครีบี นี่ผม เก็บเพชรเหล่านั้นไว้แล้ว”
 รอกอน

“ถูกแล้ว, ฉันเอง รอกอน, อ๊ะ
 อะไรหรือ!”

“ได้เท่า เก็บ เพชรเหล่านั้นไว้
 แล้วหรือ?”

“โอ้ เพชรอะไร อ้อ, เพชรของแบคสัน
 นี่หรือ”

“ครีบี เพชรนั้น”

“แต่ที่เก็บมา ฉันเก็บไว้อย่างดี แก่คิก
 ว่าฉันไว้อยู่หรือ?”

“แน่นอน ได้เท่าไร”

ขณะนั้นเสียงเงิบ อยู่สักครู่ แล้วก็มี
 เสียงพูดเป็นเสียงโกรธและคง

“นั่นแกพูดหรือนั่น, รอกอน”

“ครีบีผมพูดว่า ได้เท่าไร”

“รอกอน แกหมายความว่าอย่างไร แก
 เป็นขี้ไปหรือ แกเมาหรือ”

“เปล่า ผมเป็นปรกติ”

“ถ้าเช่นนั้น อธิบายมา แกใช้คำพูด
 แรงนัก”

“แต่ที่เก็บมาผมต้องอธิบาย ได้เท่าว่า ลาก่อนละครีบี นอกนั้นให้สหายเถิก

“ก็ใช่ ฉันไม่สะเพร่าเลย”

“อา, เหลวทั้งเรื่อง ได้เท่าไรมาก
 เพราะอะไร เพราะเพชรเหล่านั้นเก็บทั้งสิ้น”

“เก้” ท่านอธิบดีร้องเสียงดัง

“ครีบี, เพชรที่ยืมทั้งสิ้น เขายังคา
 ได้เท่า เขาวางกับดักไว้ ได้เท่าที่คิดก็เขา
 ส่วนเพชรที่อยู่ในมวนบุหรี่ ซึ่งได้เท่าไม่
 ได้ครบทั้งสิ้น”

“พระเจ้า!” เป็นเสียงร้องครางมาจาก
 ท่านอธิบดีดุเสียงถูกขาคืบ “แกแนใจ
 หรือ รอกอน”

“แน่ครีบี”

“แกได้เพชรเท่าไรหรือ”

“ได้ไม่กี่เคียว แล้วเขาก็หนี”

“ตาม - ตาม - ตามจับ! จับไม่ได้จะเอา

โทษแก่ แกะรยำมาก”

“ขอยใจครีบี ก่อนที่ผมจะบอกได้เท่า
 ผมรู้แล้วว่าได้เท่าอะไรอย่างนั้น แต่ - อย่าง
 เลยครีบี ผมจะเลยไปที่ ทำการ หนังสือ
 พิมพ์อนึ่งไว้ดีกว่า เขาคงชอบเรื่องนี้มาก

(ต่อจาก หน้า ๒๖ ฉบับ พุทธศก.)

๔๘	มีบัวกลั่นกล่อมเกลี้ยง	เบิกบาน
	ขยายกลีบประทุมมาถย	ร่วงร่วง
	อวนอบนิภาศสถาน	ภูมเวศ
	เฟื่องสุคนธ์พองฟู	เสกสร้อยสรวรรค.
๔๙	พรรณพีชนี้พวงฝักสร้อย	สระศรี
	ยอดทอตาบาวี	พุ่มพิน
	ทับเต่าสร่ายมี	ริมสระ
	ชอกเขารนทีทัน	ถึงพินภูมิเนนยร

๕๐ น้ำใสไหลคล้ายคว่ำ

ปลาเท่าเคียวคัดหิน

แผ่ผาดกระแสน

หวนหวนบังเวียนหวน

๕๑ ตะเพียนทองลอยต่องเดียว

เคี้ยวโคกกระตี่ปลา

กริมกรวยทะกรับหา

ชีวะปลาเสื้อจิ้ง

๕๒ โลกกาพาคู่เกล้า

เนื้ออ่อนแอบัวใบ

สรวัยสับแซกอาศัย

แสนสนุกสระนี้

๕๓ เกาะเกิดเปนแก่งก้อน

ตังฉนวนริมเนิน

ไม้ดอกออกตาขี้

ชูชอกอัสถ้าง

๕๔ พิกุลยี่สิบชัน

พุทธชาติอบอวล

มาลีละเวงหวน

หอมวันเรณูสรวัย

รินริน

ผาดผ่าย

ทุ^๕เพื่อง

แหวกเงี้ยวแสงผ่อง.

ลับผา

ตุกตึ้ง

เพื่อนพวก ตนแฮ

เมื่อน้ำตามแหน.

กินไคด

เมียดลิ

ตามชอก

แนะแจ้งจงจำ.

อาเกียร

กลั่นสร้าง

ดวงตก

ตุ^๕แก้วคงเห็น.

โชนชน

ขึ้นช้อย

ลมหอบ

ชาวไร่แรงมัย.

๕๕ จำปาแปมปืบนั่น

กรรณีกากลสี

มลิตามลุตี้

กึ่งทอดทาบกอดค้อม

๕๖ กาหลงกุหลาบเลื้อย

สายหยุดกระตังงา

บานแบ่งผลกา

ยามเมื่อพราหมณ์ตัดแล้ว

๕๗ หอมหอมลมหอบหุ้ม

หวัหวัหมุกรม

เย็นเย็นยอรรอน

แว่วแว่ววิหิกเว้า

๕๘ ยุงยงลงฟาดฟ้อน

ตังระบำกีนรนาง

ฝูงยางจับยอศยาง

เหยี่ยวโฉบลงตัวตัว

๕๙ กระทาบกระทอน

ทั้งทุดจับกระดิน

กตกาเที่ยวหากิน

ไต่ต้นกระตึกหงาย

จำปี

เศกย้อม

ตานเนตร

แข่งขึ้นเขี้ยวจี้.

โถมผา

เกดแก้ว

รเวกกถัน กลบแฮ

จักได้แรงใจ.

เกสร

มัวเกล้า

สุริยศ

เรียกร้องหากัน.

พ่ายทาง

ทอดนิ้ว

ตงใหญ่

นกน้อยพลอยหนี.

โผผิน

ผาดผ้าย

ตามเกาะ

ฟุบเฟี้ยมฟักฟอง.

๒๐ กาลิงเกาะกิ่งก้าน

กาลอดแกแสดสิง

คืบแคคณาง

ชวานแหวกจับแมกไม้

๒๑ จาบจิกกระจอกขึ้น

ฝูงกระโนนัวเหนีย

วิญจวนขึ้นขึ้นไม้

เขลงเขลารังน่านเอื้อ

๒๒ เมาบลดนกลใหญ่่น้อย

เอื้อนโอยรื้อออกตามไป

ฤาษีจึงชานไซ

จงอย่าถามจุจ

๒๓ อำทันท้วมขำเดี่ยว

ฝูงวิหคในไพร

จำได้ที่เจนใจ

ถามไถ่มิใช่แก้สงสัย

๒๔ ฟังแฮอย่าพูดเพื่อ

คนนากในพงพี

เรวบอกแต่ที่มี

แม่ทันท่วมดินคัน

กาหลง

แหล่นไหล่

ใบพฤกษ์

ไก่ฟ้าพระยาตอ.

ชอเชีย

แนบเนื้อ

ตามชาติ

แค้นเคืองเคียดหง.

เนาใน บานา

นั้นนี้

คำเล่า

เกียจแฉ่งใจเผื่อ.

ไม่ไกล

ไปแจ้ง

นกกระจอก

กล่าวข้อยขจรมา.

พงษ์ชี

มากพัน

มาพบ

จักได้เห็นเอง.

๒๕ แจ้วแจ้วจกระจันเจื้อย

หรีงหรีงเสียงเรไร

รอนรอนพระลบไธล

พาลพยัศคารนก้อง

๒๖ ปวงสัตว์จตุบาทสิ้น

โคถึกมฤคแฝง

โผนแผดแตรตัวแรง

กระต่ายกระแตตื่น

๒๗ เลี้ยงผาตุกุกุ่นขึ้น

ละมั่งระมาตมุงหา

ม้ามั่งวังปนพา

เสื่อไคร่งยงแยกเขี้ยว

๒๘ เสื่อดาวพราวพริบพริบ

เสื่อตมิงเมินอาัย

เสื่อบองย่องตามชาย

เสื่อท้อเสื่อท้อสู้

๒๙ หมี่หมู่มุ่หม่นม่าย

กวางเถื่อนกระทิงทอง

นางเฝ้าคณิงปอง

จามรีไต่เท้า

จับใจ

เรือยว่อง

มัวมืด

ปีบเปรี๊ยะเสียงหลง.

เสียวแสง

ไผ่เร้น

เวียงฤทธิ์

ไต่เท้าตามกัน.

ท้ายผา

ภักซ์เคียว

ลบองบาท

พระหน้าเสื่อเหลือง.

ลายพราว

แอบซู้

เขาไซด

ซัพสันตองเสื่อ.

เมี่ยงมอง

ท่องเท้า

เนื้อเปื่อยว แนนนา

คิตตอ้งปลดชน.

๗๐ ถึงศาลชาติลัธัม

เสาะสัคว์เป็นภักษา

สุนักซ์ในคนองคตา

ศาลอุโฆษบางเบื้อ

๗๑ ถึงจุ่นถึงจ๋อนไถ่

ถึงแม่ชมตูกชม

ถึงตูกตูกไม้ฮ้อม

ถึงทโมนโจนไหล์

๗๒ รอนรอนสุริเยศเยื้อง

นางชนี่ผกฉัน

ว่าไรเรียกผัววิญ

ข้างซักหักไม้ไหล์

๗๓ คเชนทร์ชาญชดช้อย

อิงคิ่งผิงโผ

นางพ้งว้งทะโพง

ข้างสะเทินปลุกปล้ำ

๗๔ เหล่าหลายหมายแม่นเช่น

ผู้เฝ้ากพิศผิวพรรณ

มาทงค์แลอัญชัน

สิบหมู่ตูลือแล้ว

มฤคา

เสพย่นื้อ

คละคล่ำ

คุ่นเต็นตามฝูง.

ถึงลม

ตูกไม้

ถึงโตด

หลดกลล่อนางถึง.

สายันห์

เหนียวไม้

จวนคร่ำ ครัวญนา

แหลกถ่มอลเวง.

ซึกโฆตง

เล่นน้ำ

หาเพื่อน

แปรงแปรงแปรงแปรง.

ฉัตรทันต์ ที่มี

ผ่องแผ้ว

ชาญคช

หลากถ้วนชวนนยถ.

๗๕ พราหมณ์เอ๋ยจงใส่เสื้อ

ต่ำสัทวเอนกเนา

ยามเหงาก็แสนเหงา

ยามสิ้นบรรลือหลั่น

๗๖ พึงทางสองข้างทราบ

เฉพาะรอยเที่ยวคลา

ท่านไปอย่ากลัวอา

เข้า โปกเข้าพางอชย

๗๗ สัตว์มีรสล้ำ

เสาวคนธกำจาย

ถูกเตือนนำเสียดาย

ลำบากชี้เสาะเลี้ยง

๗๘ เข้านกกนเข้าจิก

เข้าตะมานทษตอน

เกิดเองบ่พักถอน

คือบ่าเทพแสวงสร้าง

๗๙ ท่านไปนิลุตัว

พราหมณ์อย่าร้อนอารมณ์

สรวพกษอุตม

ด้วยเดชพระผ่านแผ่

พึงเรา อีกนอ

บ้านนั้น

เงี่ยมวง

กีกก้องกาหล.

มรคา

คลาคลอ้อย

หารผิด

เรียวทิวราชทาง.

หลากหลาย

กดินเกลี้ยง

แสนดก

ดูเกลี้ยงโดมทน.

พาร

ตื่นส้าง

ไถหวาน

สฤษดิ์ท้าวทรงคิด.

อาศรม

อยากเข้า

เหลือแหล่

บ้านนี้บริบูรณ์.

๙๐ ฌิพราหมณ์จักอยู่สัน

กับพระจอมมุนี

อาหารเครื่องกินมี

จงจตตังเราใต้

๙๑ จงเดินตามหัตถ์ชี้

จักดูอาวาสวง

จงจำอย่าไหลหลง

ไปพ่อไปจงให้

๙๒ พราหมณ์เฒ่าเจ้าเล่ห์ก็มี

ข้าพระคุณชอบปาน

อยู่ได้จักอยู่นาน

หวนคณึงแล้วหน้า

๙๓ ทชื้ออย่าห่วงให้

จงมุ่งหมายผล

กำหนดพนศัญ

พราหมณ์อย่าห่วงเรา

๙๔ ชูชกครันทราบสัน

โดยอจุทธาจารย์

ต้อมดินนมศัการ

สามรอบทักษิณแสวง

เตือนบี ก็ที่

แก่นไ้

มากหลากหลาย

บอกแล้วแต่หลัง.

โตรกทรง

กฎไ้

คำสั่ง

คลาภพันโกยันต์.

กวาบกวาน

เปรียบฟ้า

ปฏิบัติ

คิดหน้าห่วงหลัง.

หาญ

เล่ห์

ผางุ่น แน่นา

ชักช้าใช้กาล.

ถ้านาน

กล่าวแจ้ง

เคารพ

เสร็จแล้วลาคลา.

๘๕ ฤกษ์กลับสู่สวชัย

เจริญกิจสังวรพรหม

สงบจิตต์วิเวกชม

อย่างพระโยคีบรม

๘๖ ชูชกก็ตัดต้อม

โดยทิศพระสิทธิา

หวนคิดอมิติตา

ไธ้อักบ้านนั้น

๘๗ อยู่ดีหรือจักให้

คิดพี่หรือคิดชวน

พี่สงวนยิ่งสงวน

จึงอุส่าห์เสียส

๘๘ ไอนักยังรู้แนบ

เพียงพี่ตระกองกร

เพื่อพลอดทอดใจจน

เลียงนุกคติน้องแล้ว

๘๙ ยุ่งเอ๋ยเจ้าฟาดพื่อน

คือระบำเควบาง

ยามจนพี่มาทาง

คิดว่าเกษแก่จก

อาศรม

พรทพรัม

ฉกณสุช

บ้างพุ่มเพียรแสง

เดินมา

เทิดช

ดวงสวาท

นึมน้องเป็นไหน

โหยศวรณ

ขึ้นช

ใจพี่ นะแม่

เสาะร้างแรงโย

เนานอน

กอดแก้ว

ทุกข์เทวศ

นึกหน้าอายใจ

พ่ายทาง

แบบน

แถวเถื่อน

ฝากพื่อนผูกพาย

๑๐ หงษ์เอ๋ยสงรวงสู่สร้อย

ดำได้บ้างกำหนด

ไฉ่เราจากมามี

คิดที่เคยขาดเว้น

๑๑ แว่วแว่ววิหกร้อง

คิดว่าเสี่ยงชานขวัญ

เมี่ยงมอญองผินผ่น

ยินแต่นกहर้อง

๑๒ รอนรอนสุรียจากฟ้า

เรือเรือวังยึกด

ถ้ำสัตว์พนมพน

เฒ่าทิดสน ไชยุด้อม

๑๓ พระหน่อสัณฐะเศศรัท้าว

เฒ่าก็ค้อมคุ่มไป

ฉิฉิ ม่อ, มีโน

ก้นทม์หาพนขึ้น

สระศรี

ถ้องเหล่น

แต่ทุกข์

สวาสดีสร้อยสระสง.

ระมวง

เนตรพร้อง

พักตร์ทัก

เร่ร้างวานทรวง.

เพื่อนหน

ชาดย้อม

ผืนสู่ คูน่า

น่าว่าทวาดสยง.

สถิตยไค

ที่นั่น

กำหนด

ยอช้อความนิคม.

ข้าพเจ้ากล่าวคำขอไป
เขาสำหรับบุญคุณที่เขาทำต่อ
ข้าพเจ้าในครั้งนั้น แต่เขา
ไม่ยอมฟัง

“อย่า -- อย่าเลยนะ,
สหายรัก” เขาเอ่ยขึ้น “เราเป็นเพื่อน
กัน-เพื่อนสนิท. ผมรู้ว่า ท่านคงช่วย
เหลือผมบ้างในเมื่อมีโอกาศ”

“ด้วยความยินดียิ่ง, ขอแค่ ขอให้
ผมทราบเถอะ”

เขา ถอนหายใจ ยาวอย่างมีความทุกข์
หนักเช่นเคยกับข้าพเจ้าเคยสังเกต เมื่อ
พักอยู่ในซานริโม. ขลุ่ยสั้นเป็นสี่ มี ทรวง
ออกนอกระบบโครงกระดูกแล้ว.

ข้าพเจ้าซักถามเขาถึงวิธีการที่เขาช่วย
เหลือให้ความอิสรภาพแก่ข้าพเจ้า; เขา
เพียงแต่ยิ้มเฉยเสียและไม่ยอมพูดถึง เรื่อง
นั้นเลย.

ขณะที่เราทั้งสองเดินลงไป ตาม ถนน จน
ถึงหัวเลี้ยวถนนเทอริวอลล์ ข้าพเจ้าเล่าให้
เขาฟังว่า จำเดิมแต่เราได้พบกัน ครั้ง สุก
ท้ายนั้น ข้าพเจ้าได้ท่องเที่ยวไปในที่อื่น

ร.อ.ท. พล้อย พรปรีชา
แปล
(ต่อจาก หน้า ๕๓ ฉบับ พคศก.)

อีก หลาย แห่ง หลาย คำ ขล
เขาตอบพร้อมกัน ถอนหายใจ
ใหญ่ตามเคยว่า:-

“ผมก็เหมือนกันซิริบ
มิสเตอร์ครู ไปโน่นมานี่ไม่
หยาบ ผมไม่เคยพัก อยู่ใน เมืองใด ถึง
อาทิตย์”

เขาไม่ได้ สดแคง เหตุผล ประกอบ คำพูด
แต่ปล่อยให้ข้าพเจ้าหนักแน่นควาหาเอาเอง.

คืนนั้น ข้าพเจ้า เชิญให้เขาไปรับ ประทาน
ที่ภัตตาคารเทอร์มินัสที่ข้าพเจ้าพักอยู่ แต่
เขาปฏิเสธสดแคง ความเสียใจว่า เขา จะ ออก
จากปารีสไปลอนดอนในเย็นวันนั้น.

“ผมก็จะกลับ บ้าน พรุ่งนี้ เหมือนกัน”
ข้าพเจ้าร้องขึ้น “ถ้าผมไปด้วย คนได้ ผม
จะไป คืนนี้ และเราจะได้เดินทางไปด้วยกัน”

วิถีชีวิตหนึ่งอยู่ลึกๆ แล้วจึงสดแคง
ความยินดีในการที่ข้าพเจ้าจะไปด้วย อัน
ที่จริงข้าพเจ้ามีความประสงค์ที่จะได้รู้ ได้ เห็น
ชายผู้ให้มากจนอีกสักทีน้อย เพื่อจะทำ
ลายความลึกลับให้กลับแจ้งกระจ่างขึ้น.

ดังนั้นเราจึงเดินทางมาลอนดอน ในคืนวัน

นั่นเอง และพอรุ่งรางสว่างแสงไคอุทัย ก็มาถึง สถานี ขาววังครอส วัชรศอร์ฟใช้ความระวังระไวยิ่ง เพื่อมิให้พย ะ กับ ผู้ใด และรูดเข้ามาในความหวาด เกรง อยู่มาจนข้าพเจ้าลงเอยเชอใจไคสนิทว่า เขาคงเป็นผู้ร้ายเห็นความยุติธรรมมาแล้วแล้ว แต่ก่อนที่เราจะมาถึงยังสถานีปลายทาง ข้าพเจ้าเห็นเขาเป็นคนค้มมากถึง กับ เชอ เชิญ ให้เขาไป พัก อยุ่ที่ ห้อง ข้าพ เจ้า ใน ถนน กิล ฟอรัค ยลุมสเซอร์ เขาตอบว่า

“มีสเตอร์ครุทริก เป็นบุคคลของท่านอย่างอีกไซ แต่ผมมีพันธอยู่ยในลอนดอนนี้เหมือนกัน และ จะต้องไป พักอยู่ กับเขาพรุ่งนี้ ผมจะ มาพบ กับท่าน ที่ไหนค้เล่า? ที่ถนนไฮเกนซิงคิน สถานีรถไฟ - เหมาะกับความประสงค์ของท่านไหม? ถ้าคนนั้น ผมจะคอยอยู่ยในห้องเครื่องคิมเวลา ๔ ๓.ท.”

“เริ่มเชียว!” ข้าพเจ้าตอบ, ด้วยมันใจว่า จะพยายาม เลิกมัน แห่ง ความ ลึกลับ ออกให้จงไค ถ้าเขา เป็น ขาว บรูซ ต่างประเทศเข้ามาในลอนดอน ก็เป็นน่าที่ของข้าพเจ้าโดยตรงที่จะต้องสืบให้ทราบว่า เขา มีความมุ่งหมายอะไร ข้าพเจ้ากล่าวเสริมท้ายต่อไปว่า

“บางที เราจะได้ เลบไป นั่งสูบ บุหรี่ กันที่

สโมสรเซนค็อยมส์คัวย”

วันนี้แล้ว เรา ก็ ยืมมือ ลา จาก กันไป ท่ามกลางหมู่คนอันหนาแน่นซึ่งพึงมาถึงในสถานี แต่เข้าคัวย

เย็นวันรุ่งขึ้น ก่อนนาฬิกา ค้แปด เล็กน้อย ข้าพเจ้าเดินเข้าไปในห้องเครื่องคิม แห่งสถานีรถไฟ ที่ ถนนไฮ ไค พย สหาย ของข้าพเจ้า นั่งคอย อยู่แล้ว คราวนั้น เขา สรวมนวนตากรอบทอง

เมื่อเราได้ ค้มกันไปได้ สักครู่ เขา เอ่ยขึ้นว่า

“สิ่งที่ผมต้องการให้ท่านไคพยไคเห็นนั้น บางทีอาจเป็นสิ่งแปลกปลากสำหรับท่านก็ได้ แต่ ชื่น แรก ผม ต้อง ขอให้ท่าน สัญญา คัวย เกียรติยศของท่านว่า ท่านจะปกค้สิ่ง ที่ท่านไครู้ไคเห็นไว้เป็นความลับ รวบจนชีวิตผมจะแตกคัวยตายลัยโลกไปแล้ว” ข้าพเจ้าร้อง “ตายลัยโลก! ท่านคงยังไม่ตายอีกนานไม่ใช่หรือ?”

เค้าหน้าของเขา เปลี่ยนเป็นอาการยิ้มอย่างปลาก แต่มีไคตอบว่ากระไร นอกจากถามข้าพเจ้าว่า -

“ท่านสัญญาให้ผมไคหรือไม่ว?”

ข้าพเจ้ายนมือให้กัยเขา และกล่าวรับรองว่า ข้าพเจ้าย่อมต้องเก็บข้อความที่เขา

ไก่ออกให้ทราบ หรือพาไปให้เห็นเป็นความ
ลับเสมอไป หากปฏิกิริยาของเขาแสดงให้
ข้าพเจ้าเห็นได้ทันทีชัดเจนแล้วว่า เขากำลัง
จมอยู่ในห้วงมหันตทุกข์ แต่ข้อที่เขาทราด
ว่าข้าพเจ้าเป็นจารวัตรขี้ขลาดของรัฐบาลอังกฤษ
นั้น ทำให้เขามีส่วนได้เปรียบข้าพเจ้าอยู่มาก
ทีเดียว

“ถ้าเช่นนั้น ขอให้ท่านฟังข้าใจเถิดว่า
สิ่งใดที่ท่านได้เห็นได้ฟังในราตรีนี้ ท่านจะ
ประกาศเล่าให้ใครฟังไม่ได้เลย - จนกว่าผม
จะหายไปจากโลกนี้แล้ว” พอเขาจัดแจง
ชำระ ค่าขยัน ค่ำ ซึ่ง เรา ได้ คม กัน เสรี แล้ว
เราทั้งสอง ก็เดินออกมา ชื่นรดซึ่ง รอค กออยู่
ข้างนอก

เราทั้งสองไป ไม่นานก็มาถึง ค่าย
บ้าน ทวด ของเรา มาหยุด อยู่ ณ อยู่ แถบ
เนินซึ่งตื้นนั่นเอง แต่อยู่ในละแวกที่ไม่สู้
ครึกครื้น เป็นบ้านสมัยเก่าแต่มาอยู่

ข้าพเจ้ามีความพิศวงยิ่งที่เห็นวิถีชีวิตของ
มองซ้ายมองขวาที่เกรงใครจะแลเห็น แล้ว
ควักถุงแดงออกไขเข้าประตูไป ภาพภายใน
ในที่ประสาธน์สายคาข้าพเจ้าแล้วแต่ของอัน
มีค่าทั้งสิ้น ข้าพเจ้าอดกลืนคำมอดอกตาม
คำแนะนำของเขา และเดินตามเขาเข้าไป
ยังห้องรับแขก ซึ่งเป็นห้องใหญ่ตกแต่ง

อย่างงามวิจิตร ผนังไฟฟ้าใช้หลอดด้วย
แพร่ สีกลุหลาย อ่อน และ อากาศใน ห้อง
ก็ กระจ ทย อย วน ไป ด้วย กลิ่น ยุง ผา ชาติ
นาๆ พรรณ

สตรีผู้หนึ่ง แต่งกาย ด้วย เสื้อการวม สีฟ้า
อ่อนสวมสร้อยคอสาย งามทรู ลูกขนิบน
โน้มกายให้ แก่ข้าพเจ้า และพอ ข้าพเจ้า
เหลียวเห็นหน้าเจ้าหล่อนได้ทันที ข้าพเจ้าก็
จำได้ทันทีว่า เจ้าหล่อนคือ “สตรีสีชมพู” ผู้
ไกรยราชวงศ์คราวประจวบพันธุออกไม้ที่ชานรี
โมนั้นเอง

“อนุ ญาติ ให้ผม แนะนำ ท่าน รู้จัก กับ
ภรรยาของผม - มีศเคอรัทักเวทครู” สหาย
ของ ข้าพเจ้า เอ่ย ขึ้น พลาง ถอก แวนตา
ออกเช็ด

ความจริง ชื่อนี้ยิ่งเพิ่ม ความพิศวงให้แก่
ข้าพเจ้า ด้วยไม่ว่าเลยว่าจะหาหมอกนั้นจะ
มีเมีย อย่างไรก็ตาม ข้าพเจ้าในเมื่อจะ
รับพลางกล่าวว่า

“ผมมีความยินดีมาก ที่ได้มารู้จักกับ
มาคมวิฑิตชีวิต ผมยังจำได้ว่าเมื่อคราว
งานที่ชานรีโม เธอได้แต่งวงเบซมที่สด
พลางข้าพเจ้าก็เหลียวดูความของไปรอบๆ ห้อง
และแลเห็นแจกันดอกไม้ซึ่งบรรจุ กอขิงค์ อัน
เป็นดอกไม้ที่เจ้าหล่อนชอบที่จะขยับขึ้นโต๊ะ

เจ้าหล่อนยิ้มละไม และเชิญให้ข้าพเจ้านั่ง มาตามวิเทศคอร์ฟ เป็นสตรี ที่ใคร่มีความอยุ่ยามมาอยู่แล้วเป็นอันดี มีอัธยาศัยพร้อมทั้งรวยงามร่าเริงกังวาม เราจึงลืมนวสุขกันอยู่ หน้าตาผ่องใส สดชื่น ข้าพเจ้าน้อย บุตร ชาย สหาย ข้าพเจ้า ก็ ไผ่ เจ้า มา และข้าพเจ้า ก็พลอย เป็นญาติ ผู้หนึ่งในครอบครัวลูกกลับ

เมื่อนานแล้วได้นำเด็กออกไปแล้ว การคุย ของ เรา ก็ ยัง มี วิชาดี สนุกสนานยิ่งจนมาตาม วิเทศคอร์ฟ พกภาษา อังกฤช ทั่วบ้านนี้ยังออกทางรายวัน ซึ่งเป็นคนตรชนกหนึ่งสำหรับหูของเรา.

บ้านสามของเจ้าหล่อน ค่อยมี หน้าตาขึ้นบานขึ้นกว่าเก่า และดูทำระริกปรุรยามาก เจ้าหล่อน อนุญาตให้เรา สบายหัว บอกว่า เจ้าหล่อนเองก็ชอบและลอบดูลับๆ คนเสมอ

เจ้าหล่อนเอ่ยขึ้นกับข้าพเจ้าว่า "มีสเคอร์ทักฉันได้ ยินสามัคคีฉันเอ๋ยถึงท่านบ่อยๆ จนคิดนวลดีกว่าคิดนวลแต่ยี่สิบท่านก็ การพบกันครั้งนี้คิดนวลใจนัก."

"มาตาม, ผมยังเห็นหน้าคุณแก่สามของเธอยู่มาก" ข้าพเจ้าตอบ "ไปไหนซึ่งผมจะไม่สามารถลงล่างได้."

"อ้อ! เรื่องเล็กน้อยที่เด็กคนในเคอร์

สเคอร์ทัก!" เจ้าหล่อนพูดด้วยอาการขมขื่น "เขาได้เล่าให้ฉันฟังว่าท่านออกจะเคาะให้ร้ายสักหน่อย"

"อา! มันไม่ใช่เรื่องราวใหญ่โตอะไรหรอก" วิเทศคอร์ฟกล่าวขำขันหัวเราะพลางโยกมือห้าม "ทำไมจึงเก็บเรื่องนั้นมาพูดอีก ผมเพียงแต่ ท่าน่าให้ของมีกร ผู้หนึ่งเท่านั้น"

"ยิ่งกว่านั้น, ท่านได้ช่วยให้ผมพ้นจากการติดคุกตลอดชีวิต"

สักครู่ คนใช้ชรา ซึ่งน่าจะเป็นคนใช้สนิทได้เดินเข้ามาเมื่อมาตามกกระดิ่งเรียก สักประเดี๋ยวพลางก็พาหล่อนน้อย เซนส์ กลับเข้ามานในห้องอีก และบิดาได้ขับลา "ราตรีสวัสดิ์" ให้แก่เขา พร้อมกับยื่นมือไปลูบผมอัน หยิก หยอย และเอ่ยขึ้น เป็น ภาษาเยอรมันด้วยเสียงใครๆ ว่า:-

"ลูกรักของพ่อ, พ่อต้องลาเจ้าไปก่อนนะ ขอให้พระผู้เป็นเจ้า ทรงพิทักษ์เจ้าและมารดาที่รักเกิด ถ้าพ่อจะมีโอกาสเห็นหน้าเจ้าอีกต่อไป"

เด็กน้อย ร้องขึ้นด้วยโยหน้า อันเศร้าซึ้ง, "แต่คุณพ่อ จะไม่ไปไหน อีก ไม่ใช้หรือครับ? วันนั้นคุณแม่บอกผมว่า คุณพ่อจะอยู่กับผม และคุณแม่ ตลอดจนข้าที่คล้ายเหมือน กับ บิดาเลย เมื่อเราอยู่ที่เบอร์ลิน"

“ถูกแล้ว, ลูกรักเอ๊ย พ่อมีความเสียใจ
ยิ่ง” วัชกรพอฟังด้วยความทุกข์หนัก,
แต่พ่อต้องจากเจ้าไป พ่อไม่กล้าอยู่”

ครั้นแล้ว ทั้งบุตร และมารดาที่พากันร้อง
ไห้และงู้นกันออกจากห้องไป

วัชกรพอคลำกลิ่นความคันต้นอกให้
หลุดหายลงไปในคอ แล้วหันมาทางข้าพเจ้า
พูดว่า

“มีศเคธร์กรูทรัก, ผมต้องขอภัยไทย
ที่พาท่านมาประสบ กิการฉเล่กันน้อยในครอบครัว
วันหนึ่ง ท่านจะทราบ ความ มุ่งหมาย
ในการที่ผมกระทำครั้งนี้”

เหตุ ผล ที่ เขา ต้อง ท่อง เทียบไปทั่วโลก
ปล่อยภรรยาให้อยู่แต่ลำพังเช่นนั้น ให้ความ
หลากหลายแก่ข้าพเจ้าในกระไร สำหรับข้าพเจ้า
แล้ว บุคคลผู้นั้นถูกอปร ไปด้วยความลึกลับ
แทบทุก อธิบายด - คุประหนึ่ง เขามีใจความ
ลึกซึ้งตามตัวอยู่ดั้น

ข้าพเจ้าถาม “เป็นการจำเป็นจริงๆ หรือ
ที่พ่อกันท่านจะต้องออกเดินทาง ? ”

“จำเป็นมาก” เขาตอบด้วยเสียงแหบ
เครือ “ผมต้องท่องเที่ยวยะหระเหินไปเสมอ
อยู่นิ่งไม่ได้, อนิจจา, หลุขทรักเอ๊ย, โชค
ชดาช่างโหดร้าย กระไรหนอ ที่ทำให้เรา
ต้องจากกัน - เออ, ช่างร้ายมาก ! ”

ลูก คาง ของ เขา ลก ท่า ลง มา คิก น่า ออก
ขณะ ที่ เขา เคน ไป เคน มา อยู่ ใน ห้อง อื่น งาม
วิจิตรลึกลับ เขา กรู สัก คน และ เชิญ ข้าพเจ้า
เข้าไป ใน ห้อง เขียน หนังสือ, ปัก ประค และ ใส่
กุณแจห้องนั้น แล้ว เขาริน เหล้า ให้ ข้าพเจ้า คุม
แก้วหนึ่ง พลา ง เอ๊ย ชื่น ค้วย ท่า ทาง ซึ่ง ชัง ว่า,

“กรู, ผมทราบแล้วว่าท่านเป็นจารบุรุษ
ลับ รับ ราชการ อยู่ใน กระทรวง ต่าง ประ เทศ
อังกฤษ เป็น บุคคล ซึ่ง ผม ไม่ ควร จะ ค้า -
ซึ่งผมควรจะหักให้ โกล แสน โกล ยิ่งกว่า คน
อื่นๆ ค้วย ท่าน เป็น ผู้ ชุก คั่น ความ ลึกลับ
แน่แท้ เคียว, ท่าน เห็น ว่า ผม เป็น คน ลึกลับ
แต่ผมไม่ปลากใจเลยจนนึกเคียว ราว ครั้น
ท่าน ได้ เห็น ความ ทุกข์ ขาก ใน ชีวิต ของ ผม แล้ว
ท่าน ได้ เห็น หลุข และ บุตร ทรัก ของ ผม ซึ่ง
โชคชดาอันร้ายกาจ พรากให้ จาก ผม อยู่ เสมอ
แต่ท่าน ได้ สัญญา ค้วย เกียรติยศ ของ ท่าน แล้ว
ว่า ท่าน จะ ไม่ เบียด ปาก พุด เรื่อง นี้ กับ ใคร เลย.

เฮาละ, มีศเคธร์กรู, ผมอยากจะทราบว่า
ท่านจะช่วยทำธุระให้ผมได้บ้างไหม ? ที่ผม
ขอ ร้อง นี้ ไม่ ยาก ยาก ะไร นึก ”

พุดพลา ง เขา ไข กุณแจ หีบ เคน ทาง หีบ
ของ ซึ่งมี คาวารม ประทับ อยู่ & แท่ง ของ หั้น
ออกมา แลสะ พุด ต่อ ไป ว่า

“ท่านเห็นซองนี้ไหม ? นี่แหละสิ่งที่ผม

ต้องการให้ท่านยกมือไว้ช่วยจนความตายของ
ผมมาถึง เมื่อผมตายแล้ว จงทำลายตรา
ประจำตัว และ ปฏิบัติ ตามข้อความที่ผม
เขียนแนะนำไว้ภายใน เมื่อท่านเปิดออกอ่าน
จงอย่าลืมนะ ถ้อยคำในซองหนังสือนี้เป็น
ถ้อยคำของคนตายซึ่งพดกัยท่าน - คนซึ่งเคย
เป็นเพื่อนของท่านมาแล้ว”

ข้าพเจ้าให้คำปฏิญาณ รัชชของหนังสือ
นั้นมา และยื่นมือให้เขาจับ.

“พรุ่งนี้ ผมจะออกจาก บุตันไปนิวยอร์ก
เป็นการเดินทางอันไกลมาก โอ! คุรุ ท่าน
ผู้เคียวเท่านั้น ซึ่งรู้ความทุกข้ออันใหญ่หลวง
ซึ่งหมักอยู่ในทรวงอกผม - ท่านผู้เคียวเท่า
นั้นทรมานไว้ ใจใดสนิท”

อัสซุลลอห์น่วยอยู่ในดวงทาสหยาข้าพเจ้า
ทำให้ ข้าพเจ้ารู้สึกสงสารเห็นอกของเขามาก
และรู้สึกอึดใจที่สุด ในทันใดนั้น มาตาม
วัชคอรฟ์ก็เดินเข้ามา ดวงรักตรอันงามของ
เจ้าหล่อนสลดและเขย่งกุ่มด้วยอัสซุล สามี
ของเจ้าหล่อนเออมนมไปยกไหล่ พลังเฮย
ขึ้น ด้วยเสียง ละมุนละม่อมว่า -

“หลายชีวิตรักของพี่เอ๋ย, ถ้าเหตุร้ายอัน
ใดบังเกิดขึ้นแก่พี่ มิใช่เคอร์คักเวทครุสหาย
เราฉันนี้ จะเป็นผู้จัดการให้ความช่วยเหลือ
แก่น้อง พี่ได้มอบเอกสารสำคัญซึ่งพี่เตรียม

ไว้นั้นให้แก่เขาไปแล้ว”

มาตามกล่าวถ้อยคำแสดงความขอบคุณ
ข้าพเจ้าด้วยน้ำเสียงอันไพเราะจับใจ และ
เมื่อไคสันมอกัยสามิและภรรยาแล้ว ข้าพเจ้า
ก็เดินออกมายังห้องโถง ซึ่งคนใช้ ชรา คีระ
ชาวคอบยข้าพเจ้าอยู่

“คุรุ, เมื่อผมชินชกแล้วผมจะส่งข่าว
มาถึงท่านทันที,” วัชคอรฟ์ร้องบอกตาม
หลังข้าพเจ้าไป “ลาก่อนนะ”

ครั้นแล้วข้าพเจ้า ก็เดิน ออกมาสู่ ถนนอัน
มืดคอบปราศจากผู้คน และเกิดลึกลับว่ค่อ
ไปอีกหลายถนน ซึ่งล้วนแล้วแต่ข้าพเจ้าไม่
เคยเดิน ทั้ง สัน จน กระทั่ง มา ถึง ถนน
ครอมเวลล์ ข้าพเจ้าจึงมาได้สำนึกว่า ข้าพเจ้า
ลืมจำถนน หรือเลขหมายบ้านภรรยาของชาว
เยอรมันลึกลับนั้นเสียแล้ว!

คืนวัน เสาร์ คนหนึ่งใน เดือน มิถุนายน บ
กลายเป็น ข้าพเจ้าได้กลับมาพักที่ห้องข้าพเจ้า
ใน บลูมสเออร์ เมื่อ เสาร์ จาก การ สืบคดี
สำคัญอย่างหนึ่งในกรุงเบลเกรดแล้ว ใน
วาระนั้นข้าพเจ้าได้รับ จดหมายฉบับหนึ่งเขียน

จาก ภักดา คารใน ถนน บุตัน ขอ ร้องให้
ข้าพเจ้าไปทันนั้นโดยเร็วที่สุด และลงนามว่า
“เฮนริชวัชคอรฟ์”

เหตุการณ์อันชวนพิศวงทั้งหลายเหล่านี้

ปาง ชัก ถัก พลัน อยุ่ ชื่น ในความ ทรงจำ ของ
ข้าพเจ้า และด้วยข้าพเจ้ามีความกระหาย
ใคร่พวยพุ่ง ผู้เคยเป็น สหาย ของข้าพเจ้า อยู่
ครั้งหนึ่ง จึงรีบไปเพื่อทักทายฉันโดยมิใคร่
ชักช้าให้เสียเวลา

สถานนั้นเป็นบ้านทึบ ๆ สองหลัง ซ้ำก็
แปลงใช้เป็นที่อาศัย และเมื่อข้าพเจ้า
ถามหา สหาย ข้าพเจ้า สาวใช้ ผู้หนึ่ง นำ
ข้าพเจ้าไปยังห้องเลขที่ ๖ ซึ่งยังมีแสงไฟ
ปรากฏอยู่ภายใน

ข้าพเจ้าเคารพที่ประตู และเมื่อเห็นว่ามิ
ใคร่สงสัย ข้าพเจ้าจึงเข้าเข้าไป ห้องนั้นทึบ
แต่อย่างจนมาก และสิ่งของที่ประสมสาบคา
ข้าพเจ้าในวินาทีนั้น ทำให้ข้าพเจ้าสับสนยิ่ง
ไปที่ภายใน ข้าพเจ้าเกือบไม่เชื่อสายตาของ
ข้าพเจ้าเอง ผู้ที่นอนแผ่อยู่บนเตียงนั้นคือ
สหายข้าพเจ้า คงสรวมแค้นคำคำอยู่ตามเคย
แก่สันหลมหายในเสียแล้ว!

ความ ออ ฉาว คน ตกใจ ตลอดจน การ ท
คำรพมาทำการใดส่วนนั้น ไม่จำเป็นต้อง
อธิบาย ขอให้ท่านผู้อ่านทั้งหลายพึงเข้าใจ
เอาเองเถิด วันรุ่งขึ้นได้ มีการจัดสุกรพิลึก
พิศ ซึ่ง ข้าพเจ้า ต้อง มาให้การว่า ผู้ตาย
คือใคร ฝ่ายนายแพทย์ของตำรวจลงความ
เห็นว่า ผู้ตายประสม มรณกรรมโดยโรคหัวใจ

พิการ.

ข้าพเจ้าไปที่ธนาคาร และขอรับซองที่
ตราประจำครั้งที่ฝากไว้ในคืน เมื่อกลับ
มา อยุ่แต่ลำพังภายในห้องที่พักของข้าพเจ้าแล้ว
จึงฉีกซองนั้นดู ข้อความซึ่งปรากฏอยู่ภายใน
ในทำความแปลกใจให้ข้าพเจ้าเป็นล้นพ้น!

ลายลักษณ์อักษรที่ผู้ตายได้เขียนไว้ว่า
ตัวข้าพเจ้าให้อยู่ในทางเดินแห่งความลึกลับ
อย่างหนึ่ง ซึ่งได้ ชอนเสียดจากความรู้เห็น
แห่งใด ๆ ทั้งสิ้นมาหลายปี เมื่อรู้สึกว่าจะ
เสียเวลาชักช้ามิได้ ข้าพเจ้าจึงไปสืบถาม
เจ้าพนักงานอย่าง ที่กระทรวงการต่างประเทศ,
แล้ว เดินทางจาก ลอนดอน ไปเยอรมนีในคืน
นั้น ล่วงการมาได้ ๓ ราตรี ข้าพเจ้าจึงมา
ถึงดึกเคาเคนบรอก อันเป็นศฤหาสน์ของม
มริยพวรรณสันฐานเป็นย่านครั้งหนึ่งย่อมครั้ง
หนึ่ง ตั้งอยู่บนฝั่งแม่น้ำซาลและเปวันแห่ง
หนึ่ง ของ ท่าน แกรนด์ดยุก เฟรเดอริก แห่ง
ซัคส์-ชว็ิมบวร์ก ซึ่งเป็นผู้ว่าราชการจังหวัด
อันมีงัน และกอปรด้วยอำนาจราชศักดิ์มาก
ที่สุดในแคว้นชว็ิมบวร์ก

มหากเล็ดผู้รับคำขอเฝ้าท่านแกรนด์ดยุก
ของข้าพเจ้าแสดงความพิศวงยิ่ง แต่ข้าพเจ้า
ยืน กระดาก เอกสาร ขาง อย่าง ซึ่งข้าพเจ้าได้
จากซองหนึ่งชื่อของผู้ตายให้กับมหากเล็ด ผู้

นั้น เพื่อนำไปถวายนายของเขา ต่อมาสัก
ครู่ข้าพเจ้าก็ถูกพาเข้าไปในห้องทรงพระอักษร
ส่วนพระองค์ และได้เห็นท่านแกรนคักยุก
ประทับ คอยข้าพเจ้า อยู่แล้ว พระองค์เป็น
บุคคล มี วรกาย เฝ้ายิ่ง พระเศียร คำตก
ชนมายุราว ๔๕ พรรษา ทรง สวม เครื่อง
แขยงงดงามประคัมภีรณาทิพย์คำ และ
ตราเขนกันนคร ของประเทศ ราชเซีย ด้วย
พระองค์พึง เสรีจาก การ เลี้ยง ทาง ราชการ
เมื่อสักครู่

พระองค์สั่งให้ยกทั้งวราภรณ์ เมื่อทอด
พระเนตรมาเห็นข้าพเจ้า ส่วนข้าพเจ้าเอง
ก็มีความพิศวงไม่น้อยไปกว่าพระองค์ ด้วย
เห็นพระภักตร์ของท่านแกรนคักยุกผู้นั้นเหมือน
กันกับ หน้า วัชชศอร์ฟ สหาย ผู้ตาย แล้วของ
ข้าพเจ้าราวกับพิมพ์เดียวกัน!

พระชนงของ พระองค์ ชวนคุยกันเข้าหากัน
พลางรับสั่งถามชื่อของข้าพเจ้า เป็นภาษา
อังกฤษ

“ข้าพเจ้าชื่อคักเวทคร พระเจ้าค่ะ, รับ
ราชการอยู่ในกรมสืบ ราชการ ลับของ พระเจ้า
แผ่นดินกรุงอังกฤษ”

“คักเวทคร!” พระองค์ตรัสทวนคำ
ด้วยยังไม่คลายถิ่นแห่งพระทัย, “แถม
ความประสงค์เช่นไรหรือทำไมมา?”

เพื่อถวายของหนึ่งสิ่งแก่ฝ่าพระบาท
พระเจ้าค่ะ” ข้าพเจ้า ทูล พลาญ คัก ของ
หนึ่งสิ่ง ซึ่ง บรรจุ อยู่ในซองใหญ่ที่
วัชชศอร์ฟได้ฝากไว้แก่ข้าพเจ้า ออกจาก
เสื้อคลุมแล้วยื่นถวาย แล้วพระพักตร์ระริก
ขณะทรงเบิกซอง พระภักตร์ก็เฝือกขจัดลง
ทันที

พระองค์ทรงขมำให้ข้าพเจ้านั่ง และ
พระองค์เองก็ประทับที่โต๊ะทรงอักษร พลาญ
ทำลายตรา และทรงข้อความภายในซองนั้น

“พทโธ! เซนวิช ตายแล้วหรือ!”
ทรงรับสั่งด้วยเสียงแหบเครือ พลาญหัน
มาทางข้าพเจ้า “เสกัฟพทริกเอ๊ย! เสกัฟ
พทริก ของน้อง มีสเคอร์ตร - เรือง น แสน
เศร้าใจที่สุด ขอโทษเถิดฉันไม่ไว้ใจแก่
แต่ฉันมีเหตุผลทำให้เชื่อว่าแก เป็นบุคคลที่
ทำลายความสุขในชีวิต ของเขา — กล่าว คือ
หลยเคศคาชแทน ผู้เป็นสักรูของ ตระกูลเว
แถมมีหน้าตาคล้ายคลึงเขามาก ราวกับลอก
ฝ่าแฝด ไหน — แกลองเล่าเรื่องราวอันเกี่ยว
กับ เซนวิช และเจ้าหญิง ภริยา ของเขาให้ฉัน
ฟังหน่อยเถิด”

เมื่อข้าพเจ้า เล่าเสร็จ แล้ว จึงทูลขอ
พระกรุณาให้ทรงเล่าเพิ่มเติม ความจริงที่
ข้าพเจ้าได้ ทราบแล้ว จากของ ทรมาฆ ของ

ผู้ตาย

เมื่อใดทรงขอสัญญาจากข้าพเจ้าว่า
ข้าพเจ้าจะเก็บความลับที่ทราบใหม่นี้เป็นความ
ลับแล้ว พระองค์จึงทรงอธิบายว่า บรมกิต
ข้าพเจ้ารู้จักในนามวัชรกอร์พินัน มีใช้ใคร
อื่น คือ เจ้าชาย เชนวิษชาลส อเล็ก ซานเคอร์
แชรมันแห่งซีกส์—ชวชบรก พระเชษฐา
ของ พระองค์ซึ่งหลบหลีกหนีหายไป เป็นเวลา
๓๓ ปี จนพระวงษาคณาญาติและผู้เฒ่าพากัน
เข้าใจว่า เจ้าชายเชนวิชได้ทำลายชนม์ชีพ
ตนเองเสียแล้ว เมื่อสืบเอ่อกันได้แล้ว มา
ขณะที่ท่านแกรนคักก็ยกยอช พระราชบิดา
ของพระองค์มีพระชนม์อยู่ เจ้าชายเชนวิช
ได้เสกพระประสูติภรรยาให้กับเจ้าหญิง
เฟโอคอรุสหลายแห่งไวมาร์—ลิปส์ แต่ท่าน
แกรนคักก็ยกยอไม่ ทรงเห็นพ้องกับการผูก
พันอันฉฉวมครี ครั้นนั้นก็ได้เคยมีเรื่อง
ผูกพันหมองใจกันอยู่แต่บรมโยธาณ ระหว่าง
วงศ์ทั้งสอง กล่าวคือ วงศ์ซีกส์—ชวช
บรก และวงศ์ไวมาร์—ลิปส์นั้น ด้วย
ประการฉนั้น พระประสูติภรรยาของเจ้าชายเชนวิช
จึงมิได้เป็นไปสมดังพระทัยนัก ประกอบกับ
ทั้งขณะนั้นรัฐประเทศโนบายกำลังวังเขาสู้ศึก
อันล่อแหลม จึงได้เกิดมีอุบายร้ายกาจอย่าง
หนึ่งขึ้น เพื่อดอกยักกัขวามิให้การเป็นไปดังนี้

พระประสูติภรรยาของเจ้าชายเชนวิช ในกาล
ครั้งนั้นเจ้าชายเชนวิช ซึ่งเป็นทายาทผู้จะได้
สืบตระกูลวงศ์ต่อไป มีพระทัยปกติที่รัก
ใคร่เจ้าหญิงเฟโอคอรุสมาก และเมื่อใดเกิด
เป็นปากเสียงกัน ท่านแกรนคักก็ยกยอ
ใหญ่แล้ว ก็ลอบหนีไปทำการวิวาห์เสียใน
กรุงแบร์ลิน ในวันเดียวกันนั้นเอง, ข้า
วว่าห่มงคลได้มาถึงเขาเคนบูรก ท่าน
แกรนคักก็ยกพระบิดาได้ประกาศไม่รับผิดชอบ
การกระทำของไฮรส์ ด้วย ถ้อยคำหยาดคาย
ร้ายแรงที่สุด อันเป็นเหตุให้หุยชชเคอคาส
เตลาน ชายหนุ่มเลือกอันชาวฝรั่งเศสผู้เป็น
สหายสนิทของเชนวิช ลอบปลงพระชนม์ ท่าน
แกรนคักก็ยกเสีย โดยใช้นายยิงพระองค์
ขณะที่ พระองค์เสด็จกลับ จากการล่าสัตว์,
แล้วตนเองก็หนีเข้าป่าไป

ดูเหมือนว่า เจ้าชาย เชนวิช ได้ลอบตั้ง
คณะขบถขึ้นลับๆ เพื่อจะบังคับให้พระบิดา
ของพระองค์ลาออกจากตำแหน่งผู้ครอบครอง
นคร, และพระองค์เองจะขึ้นรับตำแหน่งแทน
แต่พระองค์ไม่นึกเลยว่าพระบิดาจะต้องถูกยิง
และฉนั้นการที่ท่านแกรนคักยก สันพระชนม์
ลงครั้งนั้น เจ้าชายเชนวิชจึงมีส่วนรับผิดชอบ
มากกว่าใครทั้งหมด และพระองค์มีความ
เศร้าสลดเสียพระทัยยิ่งนัก เมื่อพระองค์ได้

ทราวย่าวันพระชนม์ ขณะทรงพักอยู่ใน
เวียงนาภิเษกพระชายา พระองค์มีความแค้น
เคืองตนเอง และได้ทักท้วงพระทัยเค็ดเคียว
ว่า จะไม่เสด็จ กลับ ยัง ซักส์ — ชวชัย บรอก อีก
ต่อไป จึงหาวิธีทำให้ข่าวกระจายแพร่หลาย
ไปว่าพระองค์ทำลายชีพตนเองเสียแล้ว เพื่อ
จะให้พี่น้องชายได้รับตำแหน่งสืบตระกูลต่อไป
อวยาน พระองค์ จึงทำไป ด้วยความ สำเร็จอัน
คืบ, ด้วย วันรุ่งขึ้น มีผู้พบผลขององค์และ
เครื่องเพชร อันมีค่า ทั้งอยู่บนฝั่ง แม่น้ำแคบ
ห่างจาก กรุงเวียงนาไป เป็นระยะทาง ๖ ไมล์
หนึ่งสี่พันห้าร้อย คนได้พา กัน ลง ข่าว่า
พระองค์ สิ้นพระชนม์แล้ว และคำแต่ครั้งนั้น
มาจวบจนวาระนั้น ได้มีใครได้ทราวย่าวันครว
จาก พระองค์ และ ชายา เลย ด้วยทั้งก็ได้
ปลอมแปลงกายเที่ยวไปในที่ต่าง ๆ อย่าง
ราษฎรสามัญ แต่สืมาคัมภีร์ซึ่งหลยชเคอ
คาสเตลานเป็นสมาชิกร่วมอยู่ด้วยนั้น ไม่
เชื่อว่าเจ้าชายเฮนริชสิ้นพระชนม์ และได้
เที่ยวสืบเสาะ ค้นหา สามิ และภรรยาคน เป็น
เวลาหลายปี เมื่อบุคคลทั้ง ๒ ทราวย่าวันถูก
ติดตามอยู่เช่นนั้น จึงต้องตกลงพระทัยแยก
กันอยู่คนละต่างหาก และขณะนั้นเจ้าหญิง
เฟลิซอว์ ทรงพำนักอยู่ใน กรุงลอนดอนอย่าง
เปลี่ยวเปล่าพระกาย เจ้าชายเฮนริชก็เสด็จ

ท่องเที่ยวไปในที่ต่าง ๆ เพื่อหลีกเลี่ยง
จาก สหาย และ สตรี ทั้ง ๒ อย่าง ใน สมัยนั้น
บุคคล ที่ทราวย่าวันเจ้าชายเฮนริช ยังมีพระชนม์
อยู่ และ พักอยู่ที่ไหน ก็วยาน ก็คือสมเด็จพระ
พระเจ้าซาร์องค์เคียวเท่านั้น ซึ่งเป็นสหาย
สนิทสนมกับเจ้าชายเฮนริชเป็นอย่างดี ด้วย
เหตุนี้เองพระองค์ จึงได้ ช่วยเหลือให้ข้าพเจ้า
รอกพ้นออกมาจาก กรุงซเซย์ ในเขตอัสบรอก
ใต้ ข้าพเจ้า ฝะเอน มีรูปร่างคล้ายคลึงกับ
หลยเคอคาสเตลาน ซึ่งได้ ถึงแก่กรรมเสีย
แล้วใน กรุงปารีส เมื่อชกลายนี้ และด้วย
เหตุนี้เองเจ้าชายเฮนริชจึงแปลกพระทัย เมื่อ
เราได้พบกันครั้งแรก

ท่านแกรนคักยกได้ทรงเล่า ความจริงทั้ง
หลายแหล่งให้ข้าพเจ้า ฟัง จน สิ้นเชิง เมื่อ
ข้าพเจ้า ถวายน สัจฉญาณ ว่า ประโยชน์ ความรู้ ใน
เรื่องนี้ไว้เป็นความลับ พระองค์ได้ประทาน
เอกสาร หนึ่งร้อยใบให้ข้าพเจ้าคัดลอกหลาย
แห่งซึ่งแสดงว่า พระองค์กับชายาได้ประสย
ความยากแค้นแสนสาหัส

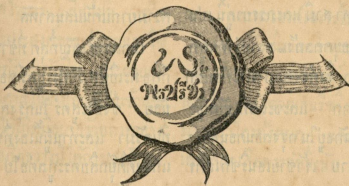
เอกสารสำคัญที่สุด ที่ข้าพเจ้านำไปถวาย
ก็คือ ทะเบียนปี วันประสูติ ของเจ้าชายเฮนริช
น้อย ซึ่งประสูติ ในกรุงลอนดอนเมื่อสิบปี
ที่แล้วมา และท่านผู้แต่งได้รับตำแหน่ง
แกรนคักยกสืบตระกูลต่อไป

ข้าพเจ้าเห็นว่าไม่จำเป็น จะต้องแสดงรายงาน การสืบ คน เจ้าหญิงหม้ายไว้ ในที่นี้ ค้วยขอให้เป็นที่เข้าใจแต่เพียงว่า ข้าพเจ้าได้รัยรับสั่งจากท่านแกรนคักยูกว่าระเทียบสืบทาเจ้าหญิงเฟโอคอร และได้ไป พย เข้า ที่ถนน เปรมโยรกันนั้นเป็นการเพียงพอแล้ว เรายังคงพัก อยู่กับโฮรสตัก สวาท ของเธอ และไม่ทราบเลยว่าบุคคลที่เธอรักขึงนั้น ได้ลาโลกจากเธอไปแล้ว

เค้าภาพิน เมื่อ ข้าพเจ้า ทูล ข่าวย้าย แก่เธอ นั้น เป็น เค้าที่ แสนสกลใจ เกินไปที่จะนำมากล่าวไว้ ในที่นี้ ได้ ขอให้ผู้อ่านจงอภัยต่อข้าพเจ้าในการที่กล่าวแต่ย่อ ๆ ว่า เมื่อเธอได้ ไร่ ทุกข์ ให้ พระสาม เป็นกำหนดเวลา ๑ ขวบไปแล้ว เธอได้กลับเข้ารับตำแหน่งของเธอกาเมเก็ม และปะทับที่พระราชวังเคาเคน บรกกัยโฮรสตักของเธอ และเมื่อเร็ว ๆ นี้เอง ข้าพเจ้าขึงได้ ไปหาเธอทวง ซึ่งท่านแกรนคักยูกได้มอบให้เป็นกรรมสิทธิ์ของเธอ

หนังสือพิมพ์ ได้พากันลงข่าวว่า เธอจะทรงวิวาห์กับ เจ้าชาย องค์ หนึ่งใน ราชสำนักชาวออบ แต่ข้าพเจ้ากล่าวได้ โดยมิเหตุผลเพียงพอว่า เธอจะไม่วิวาห์อีกเลย ค้วยเธอได้ สละเวลาใน อนาคต ของเธอให้แก่การอบรม และการ ศึกษา ของหนูนววิธโฮรสตัก สวาทของเธอเสียแล้ว ซึ่งเมื่อพระฮาว คือ ท่านแกรนคักยูกส่งกลับไปแล้ว หนูนววิธก็จะได้รับ ตำแหน่งเป็น แกรนคักยูก ที่ มั่งคั่ง และมี อำนาจราชคึก มากองค์ หนึ่งในทวีปยุโรป

ก่อนข้าพเจ้าทูลลาจากพระราชวัง พระองค์เจ้าหญิงได้ประทานอำมรงค์ตราอาร์มซึ่งพระสามที่รักของเธอได้ทรงอยู่เสมอ รวยจนวาระที่พระองค์ต้องระเหิรหนีจาก พระราชวังนั้นให้แก่ข้าพเจ้า แหวนวงนั้นยังคงคึกคักอยู่ทวนข้าพเจ้าในขณ ซึ่ง เป็นคราวเตือนใจให้ข้าพเจ้าถกถนถนขึงสรวม แวนตาคำอยู่เนื่องนิตย์

ศรีสุตาทำนวนว

๑๑

พ. เทศแพทย

คฤหัสถ์หรือภิกษุในบิณฑ

กอนั้นคือคนละ

๑๑

อินทวิเชียรฉันท

๑๑

๑๑ นางศรีสุตาทัน

ยิ่งคิกระอิทอา

๑๑ น้ำมันสีสรรหา

แก่งสันขมิ้นไป

๑๑ อกเขยนะอกเรา

เก็บไรมิได้คล้าย

๑๑ ทนเร้าจำทนนี้

ผู้ชายมิทมาช

๑๑ เครื่องเบ็งจะแต่งโย

ทวยแตกกระแตกยา

๑๑ ขวกล็กกลบ้น้อย

โกเบ็งและขวกลเพื่อง

อูระแน่นมิเหือกทหาย

คณะชาบมิชอยไฟ

คณะนากัสยไฟ

จะประนอมักพิอุมปลาย

มนะเฝ้าขำรงกาย

กละเกื่อนมิเชื่อนเฉย

กละครังสลังเฉย

ระกำไกรระไรหนา

พิศไปก็ยากตา

มุหะจิตต์มิคิกละปลั่ง

ระยิบย่อยมิหย่อนคือง

มิสะสาคนาคกรือ

๑ ขวตเล็กตลับน้อย
โถแบ่งและขวตเพื่อง

ระยัยย้อยมียช่อนเคื่อง
มียสะสาคณาครือ

๑ ย้านนตทสวน

คงสุซสนกมื่อ

๑ เวาพ็องระก้องค่าง

เป็นไรกัซ่างมัน

๑ ลูกตักตบขึง

นางงามกะสามพราหมณ์

๑ วัยผ่านทวารพา

กุ่มเกินมิเมใดใคร

ระมียวลเขมรทวือ

สียเพวระกุ่มมียช่อน

นียระร้างระเหตั้น

ระจำทลป้อมูลความ

ชื้อขงคณสาม

มุหะกลัซละไ

หิระคลาทวารใน

กลลู่ฟอพลัน ๑

นางเกษราถามว่า

๑ พิศุสคาโย

สามพิสพากัน

ระไวกระทกวัน

ระไทมมียไคมา ๑

๐ นางศรีสุตาคาถย

ทำชายพระบาท

๐ ชนชมประสมบุญ

ชวนกลับลีลาภิเษก

๐

๐ องค์เกษราภิน

เคยผ่องกัณหอมมิว

๐ แม่มนักรณินัน

เขามาก็ย่ำรวน

๐

นางศรีสุตาทูลขึ้นฮันว่า

๐ หม่อมฉันทมิสรวรเทศ

ขอรายถวายนาม

๐ งามกลวิเชียรอยู่

สถานนอญลแปร

๐ โมราประภาชุม

ไฉ่โลมตระโถมจง

๐

ภาคภูมิสถานันท์

๐ ตรีตามความซึก

น่าซังข้างชวน

๐ หากราญหาญหัก

ขุกคิกขวยเขิน

๐

ทำมิชอยมิถูกตา

วิเลมิกะเกิกความ

ประจายู่กะสามพราหมณ์

มีข้าเบงและเกรงกลัว ๑

๐

พจนธรวาว

มนธกนงทวล

ทะแปรกระแสร้พรรณ

กลฉันและหันตาม ๑

๐

จะนำที่ประมุขความ

ประจาคลอประจ้อแก่

เณระคุดแคแกร

รชัมประยงคง

ประจ่าพุ่มฉภาหลง

จิตแน่มิแปรพรรณ ๑

๐

ดูระช้องซึกมนต์ครวญ

วิระเมิกหลงพวงเกิน

จะเกรียวกรากนักรักคนเคิน

กลอชัถายระคายไ ๑

๐

๑ สามนางต่างถ้วน

สู่ปราสาทไฟ

๑ สยเนตรพระศรีเมือง

พราหมณ์น้อยคอยกวณ

๑ ถามไถ้ไม่เขย

ฝากกอกจำปา

๑

๑

ภุขคปชาตฉนั

๑๒ ยุพาอินยพินธิง

รำพึงทวลงรายวนใน

๑ พิโรหายภิปรายคำ

กระเนแล้วมีแคล้วคน

๑ ละไมยัมพระพรมพักตร์

พระว่าไรโดนกัน

๑

๑

๑ พระพลึงก็เบี่ยงทูล
พระชมโฉมพระโฉมงาม

๑ รำพันมากและอยากเฝ้า

จะทูลลาพยาพาล

๑ จะนทราภักหาม้อย

พระไศรภักสถักันย

๑

๑

๑ เณย์คัศฐิศาพัง
ชะเอ่ยข้อพนอชู่

๑ พระโฉมยงก็หลงเหลือ

อุรามุ่นและรุ่มวาย

จรรจากสวนมิช้าไย

จิตเฝ้าองค์อนงนวล

กลค่อนเคืองวีรเรื่องชวน

กลชักไ้มีให้มา

จะขยับหลบก็ถามหา

ระกำตามเชื้อรำเคญใจ ๑

๑

๑๓ อูราชงกเลือนไป

สนิทเล่ห์เสน่หัทกล

สำคัญน้ำดีสามหน

จะนิททากระหาฉน

พระนงลักษณ์ก็ชักพลัน

จะไคร่ยืนระยิลความ ๑

๑

๑๔ ทำนญ์เทจฤเข้ทขาม

ณใดทลามีทาทาน

ฉินงเยาว์มิไยรคปราน

นิราศม้วยมิขอยใจ

คณังสร้อยสุมาลัย

จะทรุกไทรมเพราะโฉมครุ ๑

๑

๑๕ จะนั่งนั่งรำคาญหู

วีรเรื่องพราหมณ์ทำความหา

พระช่างเชอจะเมศตาย

ก็เอ่ยถามมีคร้ามครัน

๐ แหนะพราหมณ์น้อยใหญ่ทนอ
ณกลางสวนและชนวน
๐ ประยอมชวนสำนวนซั่ม
ชีคนไปรทพิโรธขัง

๐ พ้อพิพระพลึง
กระนั้นคนและหินความ
๐ จะคบขี้สัสดีชาย
ก็ว่านว่าเพราะยาฉวี
๐ จะเยี่ยงแม่หละแม่ก็
จำพวกเรามาเฝ้ากัน

๐ นวศิวิศากัน
เฉลยเสียเสกขยงความ
๐ ก็ทัวขามีสาสรวย
คณาพราหมณ์มีตามเซบ
๐ สม่คั่วมสำรวมหัว
ทงงเออมีกระเพอมีใจ

๐ พระแก้วเกษรายิน
พระพิศตรเหม่อนกระเคอเห็น
๐ อุเหมพณเจียว
ประชันปากริทมากหัว
๐ ก็พอกแหละสคน
มีข้าเบงมีเกรงใจ
๐ ตระหนกถัสสิกถัยจ่าย
จำแนกใส่กระยาบกล

พิน้ำคัลพอนกัน
สถิตยัซุมณพมยัง
ประสมยอมกันนำฟ้ง
ก็เอนหายกระยาบลาม ๑

๐ ก็สอกเฉียงมิเช็กขาม
เพราะงุ่นง่านทยานรว
มิข้องหมายจะครองตัว
พิโรธคนกระหนหัน
ทราคมิพัวพัน
ประพุกคิลมิติดคาม ๑

๐ อแม่คุณประมุสสาม
กระทยเปรียบกระเทียบเปรย
ระรวรยุประวิกลย
ก็ควรวักกระหนักไ
จะเปลี่ยนตัวก็คงไ
อแม่เออมีเคยเห็น ๑

๐ ระเบิดซักร้าเคญ
ก็เลื้อคล่องและหมองมัว
ทำกราวกรือยมิเกรงกลัว
ชะไครหาฤว่าไ
มิยอมคนจะหย่อนใคร
กำเว็บเหล็งละเลิงตน
จำหน้าวางณกลางทณ
จำหน้าชวคประวอกกัน

๑ พอสวมมิตยามหายาบ
สุภายังกำลังมีนัย

ประนมกราบและเล็งพลงัน
มิให้ตกหายละลวยวรา ๑

ศรีสุตาอ่าวว่า

๑ ะว่าวังก็เป็นไท
มิโยทำลุลูกทา

จะขอเช็กละแม่ข้า
มิให้ทวายทะเลหลายจริง

๑ ขยบขอกคนอีกลาก
มูโหทิ้งขี้ก็คว้างสิง

เขม่นปากทขยั้ง
สทกร้าวและหนาวไป

๑ ประเคี้ยวเลียคกระเคี้ยคฤก
คณิงพราหมณ์ระหวมใจ

ประเคี้ยวลูกกระจักโอ
จะห่างเหินมิเม็ดม ๑

อุทิศฉันท

๒๐

๑ เกษราประกลยุบลพระศรี

สุวรรณคนงำพังทว

เทวศครวญ

๑ โอ้พระองค์ทรงรำพึงคนเร่าจน
มิว่างวาย

จะฉวยลิตศดิศดิศยวน

๑ สัสสุคาตนิมาวิวาทประกาศกระวาย
กะผู้ใด

พระแค้นสลักมิพิทพิบวาย

๑ กลุมละทมละทมระยมฤทัย
มิวาววัน

ก็เลยประซวรเพราะหวลอาลัย

๑๐๐๐๐๐

วิธีทำนบ นิสสัยลักณ

H. ๑๖๖๖๖๖.

ส่วนต่าง ๆ ที่ ประกอบ เป็นร่างกาย ๑ รวบรวม .

บุคคลนั้น เป็นที่น่าเชื่อถือว่า เป็นเครื่อง
บอกอุปนิสัยของบุคคลนั้น ๆ บุคคลผู้ใด
มี ลักษณะ คล้าย คลึง กัน ย่อม มี อุป นิสัย
คล้ายคลึงกัน ผมเป็นส่วน หนึ่งของ ร่าง
กาย ก็ย่อมเป็นเครื่องบอกอุปนิสัยของบุคคล
ทั่วไปได้เหมือนกัน

วิธีทำ นบ นิสัย จาก ผม นั้น กำจัด แพร่
หลายอยู่ในทวีปตะวันออก การฝึกฝนวิชชา
นี้ไม่เป็นการยากอะไรเท่าใดนัก นอกจาก
จะใช้ วิธีพิจารณาให้ ต้อง แท้ แน่ใจ เป็น ข้อ
ใหญ่ ใช้ว่า วิธีที่ จะ ทำ นบ ได้ แค่ เพียง
นิสสัยอย่างเดียว ยังทำนบได้ ฝ่าย การ
สมัคสมานสัมพันธ์ ใด อีกส่วนหนึ่ง นับว่า
เป็นประโยชน์มากอยู่ วิธีที่จะกล่าวต่อไป
ข้างล่างนี้เป็นวิธีที่ได้มาจากต้นฉบับพระคำภีร์
เดิม ใน โอบุคย์ประเทศ เป็นที่เลื่องลือ
ว่า ศักดิ์สิทธิ์ สมจริง คง คำ ที่ ได้ ทำ นบ ไว้

เชิญท่านทั้งหลาย ทดลอง ดู บ้าง ไซ้ว่า จะไว้
ประโยชน์เสียที่เกี่ยวกับหามิได้

การทำนบ

บุรุษผู้ใดมีผมดำเป็นมันชดช้อย เห็นตรง
ไม่หยิกหยัก โศรกหรือเป็นลูกคลื่น ทำนบ
ว่าเป็นคนเฉลียวฉลาดขยันขันแข็ง ใจ
เสียง ถ้าจะทำการ อย่งไรก็จะ ได้ วย ผล
สำเร็จโดยมาก เป็นผู้พึงใจในสตรียิ่ง นัก
มาตร์ว่า ถ้าใด มีความรัก มั่นใน สตรีใดแล้ว
ความรักนั้นย่อมเป็นความรักอันซื่อสัตย์สุจริต
สตรีผู้ใดมีผมคงลักษณะที่กล่าวแล้ว นั้น
ทำนายว่า จะทำการสิ่งใดก็จะสำเร็จมีชื่อเสียง
แต่มีก็จะเป็นผู้มีความหึงหาถุญญาเพศ ใกล้เคียง
กัน จะกระทำการสมรสในวัยที่ยังเป็นสาว
รุ่นอยู่ และจะต้องพรากจากสามีที่รัก ใน
มีชามี นาน ก็ จะ ต้อง กระ ทำ การ สมรส อีก

◎ ◎ ◎

บุรุษผู้ใดมีผมสีดำเห็นหายหน้า ไม่
เรียบหรือเป็น ลูกคลื่น ทำนายว่า เป็น ผู้
กล้าหาญคอทน ไม่ กลัว เกรง อันตราย
อย่างใดเลย มีความรักและเอ็นดูสัตว์ทั่ว
ไป เป็น ผู้ มีความรัก บริสุทธิ์ คลอดชีพ
เป็นผู้ ไม่ทำลายคำพูดและสัญญาต่อ ผู้ ที่ไว้
ใจ จะเป็นผู้มี เกียรติยศดี และจะได้
รับความผาสุกด้วยประการต่าง ๆ

สตรีผู้ใด มี ผม หักหยัก โค้งงอ และดำ
หนาและสั้น ทาย ว่า นิสัย เป็น คน อ่อน
โยน มีความอดทน และ เฉลียวฉลาดก็
จะเป็นผู้รักภรรยาในคราวเจ็บไข้ก็ เป็น
ผู้มีโชคและผาสุกในเมื่อภายหลังการวิวาห์
และต่อ ๆ ไปจะได้กระทำการวิวาห์มงคล กับ
ชายรูปสวยรูปงามสูง.

◎ ◎ ◎

บุรุษผู้ใดมีผมเป็นสีน้ำตาลมันจลลยเมื่อ
ถูก แสง อ่อน ๆ ทาย ว่า เป็น คน เฉลียว
ฉลาด แต่ จะ ก่อน จะ บาก จน ขัด สัน ทพิพ
ความรักครั้งแรกจะเป็นความรักที่ไม่บริสุทธิ์
สักขีซื่อ เมื่ออายุพ้น ๓๒ ปีไปแล้วจะมีโชค
ลาภและเป็นชายที่เป็นสามที่ก็ ถ้าว่านาย
แพทย์คนใดมีผมดำถึงขนาดนี้จะทำการสำเร็จ

ไฉ่ผลดีในต่างเมือง

สตรีผู้ใดมีผมดำถึงกล่าวมาแล้ว ทาย
ว่าจะทำให้คนรัก คน สรรเสริญ ต้อง ท้อ ถอย
พ่ายแพ้ ไม่สำเร็จทั้งหมาย แต่จะมีคู่สมรส
เป็นชายผิวดำ ซึ่งจะต้องข้ามน้ำข้ามทะเล
มาประสบกัน จะเป็นตัวใคร, นักร้อง, นาง
บำเรอ, หรือ นาง ภาพยนตร์ ชอบ เสร็จ แต่ง
กายทั้งงดงาม จะได้ โชคลาภสมดังความ
มุ่งมาดปรารถนาก่อนอายุ ๓๐ ปี.

◎ ◎ ◎

บุรุษผู้ใดมีผมงาม เป็นลูกคลื่นผ่าน
ตรงหน้าผาก ทายว่าทำอะไรไม่สม ความ
ปรารถนาแต่ต้นมือ ฝ่ายทรัพย์สิ้นจะมีข้าง
จนยังเป็นล้าคืบไป จะถึงภัยเสียหายเงิน
ทองมาก ถ้าแม้ว่ากระทำการสมรสกับ
สามีผิวเนื้อดำ จึงจะนำเอาโชคลาภมาให้
เป็นอันมาก.

สตรีผู้ใดมีผมงาม

ทายว่าจะทำการ
อะไรก็จะสำเร็จมีโชคลาภ จะเป็นนักคนตรี
และจะกระทำการสมรสในระหว่างวัย ที่เป็น
สาวรุ่น.

◎ ◎ ◎

บุรุษผู้ใดมีผมสีแดง ถ้าปลาย ผมเป็น
สีแก่กว่าต้น ทายว่าจะต้องกรรกรากตัวแสวง
หาโชคลาภอย่างยากเข็ญ จะ สำเร็จผล

เป็นคนมั่งคั่งสมบูรณ์ด้วยผล พยายาม ของ
ตนเอง จะเป็นคนที่มีจิตใจ เมตตา กรุณา
สตรียุคที่เป็นภรรยาไม่ต้องการกลวิธว่า จะ มี
ใจ สันตวิธคฤหัสถ์ในกำมือ จะไม่ไต่ใน
คู่สมรสจนกว่าอายุตกอยู่ในวัยฉิมวัย

สตรียุค โภคิณสมรสแล้ว ราก ฌม สีส ออ
กว่าปลายฌม ทายว่าจะทำอะไรก็ ยาก ที่
จะสมหวัง จะมีใจสมรสมีคู่ที่แท้ในวัน
เมื่ออายุพ้น ๒๕ ปีไปแล้ว จึงจะได้กระทำ
การสมรสมีในคู่ผาสุกทั้งหมาย จะเป็น
ผู้ท่องเที่ยวไปในสุราที่ต่าง ๆ จะ พัก ชาติ
อยู่แต่ที่ใดก็ไม่นานเท่าใดนัก สตรีที่ ทำ
การทำงานมีลักษณะดังนี้ จะได้รับตำแหน่ง
รับผิดชอบได้ ก็ยัง ๆ ขึ้นไป.

๐ ๐ ๐

บุรุษผู้ โภคิณสมรสแล้ว น้ำตาลไหม้ ทาย
ว่าจะเป็นผู้มีสุขของบุคคลโดยมาก ถ้ายัง
เป็นคนโอร่ายสุภาพจะยิ่งดียิ่งนัก จะเป็น
ตัวลคร, นักดนตรีหรือตัวแสดงภาพยนตร์ จะ
มีผู้รักใคร่นับหน้าถือตามาก.

สตรียุค โภคิณสมรสแล้ว ลักษณะที่กล่าวมานี้ ทาย
ว่าจะเป็นผู้มีโชคกลางเกิดจากเวทิลครหรือใน
ภาพฉายและในฝ่ายการคนตรี หรือกระทำ
การตามสถานที่ ประกอบ การ พาณิชย์ต่างๆ
จะได้กระทำการสมรสในวัยที่รุ่นสาว จะมี

โชคกลางทรัพย์สินเงินทอง มีมิตร สหาย
หญิงชายเป็นอันมาก.

๐ ๐ ๐

บุรุษผู้ โภคิณสมรสแล้ว หรือ ชาว เป็น ทาง ที่
จนทนาย ไม่เหมือนกันกับฌมทอนเป็น ศีรษะ
ทายว่าจะเป็นผู้มีโชคก็ในภายภาคหน้า ทาง
ฌมทกล้วนเป็นเครื่องหมายชี้โชคกลาง อันที่
มีใจเพียงแต่จะเป็นเครื่องแสดงถึง ความ ผา
สุกของบุคคลผู้นั้น จะมีสุขและโชคกลาง
ประกอบกันต่อไป.

สตรียุค โภคิณสมรสแล้ว ฌมทกล้วน มา แล้ว
นี้ ทายว่า จะเป็น ผู้ มีโชคกลาง อย่าง ยิ่ง
ตลอดไป ถ้าให้ฌมนั้นอยู่ในที่เปิดเผยไม่
ให้ฌมอื่นกำบังได้ จะได้รับความสุขสุด
ต่อไปภายภาคหน้า.

๐ ๐ ๐

บุรุษผู้ โภคิณสมรสแล้ว ประกอบ ทาย
ว่าจะเกิดอย่างไรก็ตามเนินไป สู่ผล สำเร็จใน
โลก จะไม่มีสิ่งอื่นเป็นอุปสรรค ขัดขวาง
ถ้าฌมเป็นลูกกลืนและค่อนข้างจะไม่ละเอียด
จะเป็นผู้สำเร็จกิจการในหน้าที่ซึ่งจะเดินทางไป
มาในที่ใด ๆ ก็ดี จะได้ วิวัฒและจะได้รับ
มรดกมีเงินทองมากมาย.

สตรียุค โภคิณสมรสแล้ว ฌมทกล้วน มา แล้วนี้ ทาย
ว่าจะมีความสำเร็จใน ฝ่ายวิทยาอันพึงประสงค์

และจะกระทำการสมรสกันอายุ ๓๐ ปี จะ
ได้ทรัพย์มรดกเงินทองมากมาย สตรีที่มี
ผลดีแก่คู่ทั้งสี่ทรายจะเป็นลูกคลื่นหรือเส้น
สลายตรงก็ตาม อย่างที่กันทำกิจ การใด
ในวันอังคารเป็นอันขาด วันจันทร์และวัน
พุธเป็นวันชัย โชคดี.

ผลของบุคคลผู้ใดที่หยิกหยักโครก มา
แต่กำเนิด ทายว่าจะเป็นผู้ที่มีความหึง
ษาอุษยาในฝ่ายความ สัมพันธรักใคร่ มา แต่
แรกเริ่มเดิมที ถ้าผลของบุคคลผู้ใดบาง
ราวกับว่าเส้นไหม เป็นเส้นตรง งอแงม
ยายว่าบุคคลนั้นค่อนข้างจะมีนิสัย คำช้า
และใจดี มีสุขเมื่อยกอยู่ในเขตต์ขนิมวีย์

ผลของบุคคลผู้ใดเรียบรียบเป็นน้ำกลอง
โดยมิใช่ใช้น้ำมันดี ถ้าเป็นผลของบรุษ
ทายว่าจะเป็นผู้ที่มี สมองที่ดี มีความสามารถ
มากยิ่งขึ้น ถ้าเป็นผลของสตรี ทายว่าจะ
ไม่พบคนที่รักและสรรเสริญมาก จะมีสตรี
รูปงามแก่กว่า ๒ - ๓ ปี เป็น คน อุปลัณณ์คำฐ
และจะเป็นผู้ที่มีความหึงษาอุษยามาก.

ถ้าสตรีใดมีผลขึ้นเป็นวงแหวนเป็นคิรีคระ
ทายว่าจะมีการ เปลี่ยนแปลง ดี และ ร้าย ใน
ระหว่างอายุ ๓๘ ปี และ ๔๓ ปี

๐ ๐ ๐

ถ้าผลของบุคคลหญิงชายผู้ใดขึ้นต่ำลง

มาทางหน้าผาก ทายว่าจะเป็นผู้ที่มีความคิด
ดี ได้หลายศปรากฎข้อไปภายภาคหน้า แต่
จะมีผู้คอยฉ้อฉลอุษยาทำอันตรายต่อชีวิต.

ถ้าผลทางตอนกลางขึ้นไปต่ำลง มา ทาง
หน้าผาก ทายว่าจะเป็นคนเจ้าบุญญา จะ
เป็นคนอายุยืนและจะมีมีศรีสุก เมื่อยกอยู่ใน
ในมณีนิมวีย์.

๐ ๐ ๐

ลางแห่งความรักอันจะอยู่ดีขึ้นให้เด่นจริง
เนื่องด้วยใช้ผลเป็นเครื่องช่วยเหลือ เป็น
อำนาจอิทธิพลอย่างหนึ่งดังจะนำ มา กล่าว ต่อ
ไปนี้:-

ข้อลูกกฤณแจเล็ก ๆ ๓ ดอกจากวันต่างๆ
กัน เวลาเวลาเที่ยงคืนตรง จงเอาผล
เจ็ดเส้นบนคิรีคระผูกรวมเข้าด้วยกัน ใส่ไว้ใน
ในถุงมือที่เคยได้ใช้แล้ว ยิ่งสวมเวลาทพ
คนรักยิ่งดีมาก จงเอาถุงนี้ใส่ไว้ใต้ หมอน
ถ้าท่านนอนฝันว่าท่านได้พบกับคนรัก ท่าน
จะได้กระทำการสมรสกันแน่นอน ในเวลา
เช้าท่านต้องระวังผลผมนั้นด้วยไฟเทียนก่อน
เวลา ๘ นาฬิกาก่อนเที่ยง มิฉะนั้น ท่านจะได้
ร้ายโชคร้าย.

ในวันแรกที่ท่าน เห็น พระจันทร์ ขึ้น ก่อน
หัวค่ำ จงเปิดหน้าต่างหรือประตูคองจันทร์
แล้วหมุนกายเสียสามรอบ ดี ผล เมฆของ

หอยทากแห่ง ของ

ว. พระปรางค์เหลือง

“ไปไหนอะไรไปหลาน” หญิงแก่คน
หนึ่งได้ถามเด็กชายเล็กคนหนึ่ง ซึ่งนั่งถือ
หนังสือ ร้องไห้อยู่ใกล้ๆ กับกำแพงหลังบ้าน
ของแก.

“ครูสั่งให้ฉันเรียนทุกคนท่องโคลงชนิด
หนึ่ง เรียกว่า “โคลงหนูจิม” เด็กชาย
เล็กซบถอมทอ “และใครๆ เขาคบกันว่า
ฝากกันถึงที่สุดละอืพกัน เราจะแข่งขันชิง
รางวัลจากครูให้ทั้งได้. แต่ส่วนตัวฉันเอง
ไม่รักเลย ว่า จะท่องโคลง ซึ่งรางวัลกับ
เขาได้.”

“เพราะเหตุใด หนูจึงจะทำกับเขาไม่ได้
เล่า” หญิงแก่ถาม.

“เพื่อนนักเรียนด้วยกันลงความเห็น ว่า
ดังอย่างไรก็ดี ฉันคงต้องไม่ไปแน่นอน ทั้ง
ตัวฉันเอง ก็ไม่ อยาก ที่จะพยายาม ท่อง มัน
ด้วย” ที่อมพูดด้วยเสียงอันเศร้าโศก.

“อย่าลืมหาถ้อยคำของเพื่อนเด็ก คน ๆ
เข้ามาเป็นอารมณ์เลย เขาจะว่าอย่างไรก็
ช่างเขาเถอะ. ข้อสำคัญ หนูต้องแสดง
ความสามารถให้เขาเห็นว่า หนูก็ท่องได้
เหมือนกัน เท่ากันเป็นพอ” หญิงแก่ปลอบ.

“แต่ฉันยังไม่รัก หัวใจเลย ว่า จะท่อง
โคลงนั้นได้” ที่อมพูด “ยาวหรือก็ยาว
คำบางคำหรือก็ยาก ฉันรู้ตัวอยู่ดี ๆ ที่เคียด
หัวทักกันชีวิตอย่างไร ก็ตาม ที่จะต้องชิง

รางวัลกันเขานั้น เป็นไม่สำเร็จแน่ละ ถึง
กระนั้น คุณก็จะเรียนโคลงนั้นไปให้อย่าง
ที่สุดที่จะได้ เพราะเพื่อนนักเรียนทั้งหลาย
ต่างพากันหัวเราะเยาะฉัน มีหน้าชาซึ่งแถม
ก็ฉายาฉันว่า 'เจ้าที่อมซม' กันอีก ด้วย
เจ็บใจนัก."

"ก็แล้ว หลานรัก" หญิงแก่พอกับ
สำเนียงอย่างกระดาก "ถ้าเจ้าเป็นเด็กที่ซำ
และซอมซม ทั้งเจ้าจะกลียัตว์เป็นคนชั่ว
ไม่ได้แล้ว เจ้าจงพยายามที่จะเป็นคน 'ซำ
หรือซม' ให้เห็นจริงอย่างเขาว่า แต่ต้อง
ใช้ความซำของเจ้าให้หมดผลที่สุด, เจ้าจง
มองหอยที่กำแพงนั้นซิ, แม่ มันช่าง
ซำเสียจริง ๆ ที่เดียว! แต่ถ้าเจ้าคอยคุมนั้น
ไป ในไม่ช้า เจ้าก็จะเหน็ดเหนื่อย คุกคาม
ขึ้นไปจนกระทั่งถึงยอดกำแพงนั้นได้. เพราะ
ฉะนั้นเจ้าจงพยายามเรียนไปวันละเล็กวันน้อย
ทุก ๆ วัน ผลที่สุด เจ้าก็จะชิงรางวัลนั้นได้
อย่างแน่นอน และเมื่อเจ้าเกิดความรู้สึกหอย
ขึ้นมา ก็จงถอยหอยที่กำแพงนั้นเถิด."

เมื่อ ยาย เบสท์ หญิงชรา แนะนำฉันแล้ว
แต่ก็หลีกไป. ฝ่ายเด็กชายที่อมได้ตกลง
ใจว่า ถึงแม้เขาจะแข่งขันกับเพื่อนนักเรียน
ด้วยกัน สู้เขาไม่ได้ก็ เขาอาจจะแข่งขัน
สู้กับหอยได้. ดังนั้น เขาจึงตั้งหน้าตั้งตา

กัด ฟัน พยายาม เรียน บทเรียน ของ เขา ได้
สำเร็จสมหวังถึงปรารถนา ชั่วเวลาหอย
ขึ้นถึงยอดกำแพงนั่นเอง.

ครั้นกาลล่วงมาถึงวันที่ครูกำหนดให้
นักเรียนมาท่องโคลงเพื่อชิงรางวัล นักเรียน
ทั้งหลาย ก็ได้ ไป พร้อม กัน ณ สถานที่ ๆ นั้น
แฉะไว้ พอใกล้เวลาที่ถูกเรียกให้ลุกขึ้น
แสดง ความ จำ ไป ที่ ละคน ๆ. เมื่อคน
ที่ ๑-๒-๓ จนกระทั่ง ถึง คน ที่ ๖ ต่าง ก็ ได้
แสดง ความ จำ จน สุก ความ สามารถ ของ คน
แล้ว ครั้น! ครั้น!! เสียงหัวเราะดัง
ขึ้น ในขณะที่ที่อมลุกขึ้นตามวาระที่มา
ถึงเขา. การหัวเราะเยาะเย้ยนั้น จะเห็น
เพราะ เหตุ อย่าง หนึ่ง ก็ เขา มี ได้ นอกจาก
เพื่อนนักเรียนทั้งหลายกาหน้าเจ้าที่อมซมว่า
ที่อม คง หก คมเน ลง กัน ตะกร้า ตาม เคย.
แต่-แต่-แต่ครั้นแล้ว หน้าของนักหัวเราะ
ทั้งหลาย ก็ค่อย ๆ คลายลงจากการยิ้มแย้ม
กลายเป็นหน้าพิศวง เพราะนายที่อมซม
มียอมให้ โคลง ที่ เขา ท่อง นั้น พลาก ปลั่ง
หลง ลืม ขาด หายไป แม้ แต่ อีก ชะ เคี้ยว
ทั้ง หัวใจ ของ เขา ก็ เต็ม เยี่ยม ไป ด้วย ความ
ว่าจริง ในขณะที่ยืนพูดสรรเสริญว่า "เก่ง
มาก ที่อมซม!"

เมื่อ นักเรียน ใน ชั้น ทุก ๆ คน ท่อง โคลง

ให้ครูฟังทั่วกันแล้ว ครูพูดว่า นายท้อมก็
กว่าเพื่อน, เพราะฉนั้นรางวัลเป็นอันตกแก่
นายท้อม.

“ท้อม ช่วยอธิบายให้ฉันฟังหน่อยเด็ก
ว่า เธอ ทำอย่างไร จึง ท่อง โคลง นั้นได้
อย่างนี้” ครูถาม.

“ผมขอเรียนคุณครูว่า การที่ผมท่อง
โคลงได้ยกนั้น ก็เพราะหอยที่กำแพง
สอนให้ผมทราบดี.” ท้อมตอบ,

พอท้อมชี้แจงวินันชาคาลัง มีเสียง
หัวเราะดัง ครั้น ๆ ปรากฏขึ้นอีกครั้งหนึ่ง
แต่ ครูพูดว่า “นักเรียนทั้งหลาย อย่า
หัวเราะ เพราะเราอาจจะเรียนวิธีต่าง ๆ จาก
สิ่งชนิดใด ๆ ก็ได้ มีหอยเป็นต้น ได้หลาย
อย่างหลายวิธีนัก—ท้อม หอยได้สอนเธอ
อย่างไร.”

“ผมได้เห็น หอย คลาน ขึ้น กำแพง ที่
ละนิก ๆ มันไม่หยุบเลย ทั้งไม่กลียหลัง
มีแต่คลานขึ้นข้างบนตะพัก. ผมตกลงใจว่า
ผม จะเรียน ขบเรียน ของผมให้เหมือน อย่าง
หอยนั้น แล้วผมลงมือท่องไปทีละเล็กทีละ
น้อย ทั้ง ไม่ ยอมหยุด แล คิกถอยหลังทุก
เคี้ยว กัน ใน ขณะ ที่ หอย นั้น ชน ถึงยอด
กำแพงนั่นเอง ผมก็จำขบเรียนได้หมด.”

“เก่ง มาก ท้อม!” ครู ยก ย่อง,—

“นักเรียนทั้งหลาย เราช่วยกันอ่านไฮโซ
ให้ พร แก่ ท้อมแบลร์ และ หอย ที่ กำแพง
นั้นเถิด.”

โรงเรียนเก่าหลังนั้น ก็ สเทือนสนั่น หวั่น
ไหวกึกก้องไปด้วยเสียง ไฮโซ! ไฮโซ!!
ไฮโซ!!!

ในวาระที่สัปดาห์ สิ่งที่ทำให้เรา พอใจกว่า
สิ่งอื่นทั้งหมดนั้น คือ เจ้าท้อมชิม, ซึ่ง
รางวัลได้แล.

โคลงหนุมาน

- ๑ กระท้อมหลังเห็นเนื่อ มุงฟาง
ภายนอกไซมโกรงกราง เก้าคัลลา
ภายในช่างจักวาง สรรพสิ่ง มีเซบ
ล้วนสอาดวิจิตรล้ำ เพชรแก้วแวววามชม
- ๒ ราตรีหอยมีคไ่ว่ คำขลิบ
พายุหือพัดขยับ ขวคกล้า
มารคาไซคอาภัพ เยี่ยมไครก
นึ่งคูกเข้าทรงหน้า แท่นม้วยบุตรคน
- ๓ ทารกซึ่งคลอคนั้น สรวยสม จวังเฮย
สอจิกษมนันกลม กลัยเคว้า
คนขายถ่านจีนชม เพราะบุตร เคียวนา
ซอเด็กเขาเรียกเจ้า หน่ออ้อยหนูจิม
- ๔ อนิจจาอนาได้อี จอมมาร กาเซบ
ครวญคร่ำแทยสังขาร ทรคคิน
สอปรางค้อสสุชชาว ไหลหลัง ฟูมนา
วอนพรา่ขอเทพสัน ช่วยข้ายามช่วย

๕ ความรักไถ่ไถ่	ความรัก บุตรนา	๑๑ คำสุกของบุตรนั้น	แม่หวัง บังเขย
แม่ ชีพคนจะหัก	มอคม้วย	นึกว่าบุตรคงยัง	ไม่มี
ขอบุตรอย่ารับผลัก	ผละโลก หนชัย	แต่เหตกลีบประดัง	เพิ่มไครก
โอ้อวลูกรอควย	แม่น้ซอตาม	เออซอชอระท้อ	ซันแคนย่างคาย
๖ พลงขยี้เข้านั่งข้าง	เคียงมรณ ลูกเขย	๑๒ ประตูละท่อมน้อย	เข็กผย
สองหัดถักชวอน	พระเจ้า	เสียงโปกเปกขยี้	ย่างเท้า
ช่วยโปรกขอทอด	คินชีพ	คนขายด่านเอะกับ	เมียรัก คนนา
ควักดินยอมเข้า	สั้แคว้นความตาย	สองมิตรสองไครกเศร้า	นั่งงำมึง
๗ นางแหว่เสียดลูกร้อง	เรียกหา	๑๓ เขารู้ประจักษ์แจ้ง	ทุกประการ
ว่าแม่มึงมารกา	ลูกแก้ว	ว่าบุตรรักวายปราณ	แน่แล้ว
เทวคาเหาะลอยมา	ยมกับ ลูกเขย	ถือนเทียนมึงยังสถาน	เคียงบุตร
ค่างกวักมือเรียกแจ้ว	แน่น้องหนุมิ	โอ้อนาถขวัญแก้ว	ปล่อยข้าอาครุ
๘ มารดาอย่าไครกเศร้า	เสียใจ	๑๔ บิกลาลันไครกไว	เหลือทน
ลูกปลอคจากทุกซัก	ปราศไซ	ปากล่างและปากบน	สันเขย
ขอน้ำที่เย็นใส	ลูกคิม หน้อยแม่	นางเมียนั่งแอบตน	พลอยคร่ำ ครวณนา
และแม่โปรกอย่าไค	ว้าร้องโหยครวณ	สองทุกซักช่วยกันเง	ว่าให้เสียใจ
๙ มารดาฉวยอกน้ำ	ยกช	๑๕ สองใจสองจิตซ้ำ	อาครุ
มือสั่นเพราะเย็นค	ลูกอ้อย	สองรักสองวอนทูล	พระเจ้า
งกกันหล่นน้ำพร	ไล่ปาก บุตรนา	ช่วยโปรกอนุก	พยลก จิมนา
จิมค้อยยิบแค่น้อย	ผ่องแผ้วเป็นทรวง	ขอเคชพระปกเกล้า	ทั้งข้อยอฉินฐาน ท.
๑๐ มารกาขยอกให้	พ่อพัง	จบ เสรีสำเริงสัน	คำรา
เมื่อเลิกงานกลีบหลัง	สู่เย้า	โคลง เก้าเขาผูกมา	เท่านั้น
ลูกลี้ยสู่ภวังค์	ขอสวัสดิ์ มีเทอญ	หนู เอื้อย้านนา	ว่าเคอะ เลยพ่อ
จิมพุกผากไครกเศร้า	เท่านั้นชาคลม	จิม พังหัดเมือก	เป็รื่องไคหรือโณ.

โศกนาฏกรรม

เรื่อง โศกนาฏกรรม

พี่แกงก็แวนย้ายกะโตออกมาจาก
กระเป๋าสีเสื้อได้ มีหน้าเขาอึ้งๆ คำๆ
อะไรก็แก้ววาวๆ เป่นถ้ามอง ส่องเข้าไปใน
ใต้พนักพิงเก้าอี้รถของของข้าพเจ้า เสร็จ
แล้วแกสั่นหัว คล้าย ลูกแมว พลัง ดอน
ใจใหญ่.

“อะไรอาการหนัก ยังนี้ เชียวรึ ?”

ข้าพเจ้าว่า

แกดอนใจใหญ่อีกซีก แล้วเงยหน้า
ขึ้นมาจ้องประหนึ่งว่า จ๊ะ ข้าพเจ้าทำไม อะไร
ของแกได้.

“คุณทำนาพิกันตค” นายนาพิกะ
แพทยว่า.

“เปล่าเลย” ข้าพเจ้าตอบ “ฉันซัด
ยนต์เข้าหมอบหนึ่งเท่านั้น”

“เสียหลายมากที่เกี่ยวกับคุณ” แกว่า
พลังส่ายหน้า.

“ไหนอะไรเสียหลายบ้างล่ะ ?” ข้าพเจ้า
ถาม.

“ใส่ไก่อ้นมหนัก เลยพาไวส์ตักกับ แอม
แปร์หักสับนี้ ทำให้ไม่กระโดด โขป หลุด

เข้าไปในเท่งเล็ด โขป”

“ถ้าอย่างนั้น” ข้าพเจ้าว่า “จะ
เป็นราคา ค่า งวด สักเท่าใด เล่า ที่ จะ แก่ ไช
เห็นจะไม่ต้อคิดหยุกคลิก อะไร เพียง
แต่ใช้เครื่องมอค์คักผ่านคักหน้อยกระมัง”

แกว่า “๕๕ บาท ๕๕ สตางค์”

ข้าพเจ้าว่า “งั้นฉันไปก่อนล่ะ”

บ่ายวันนั้น คุณทองหยอก เพื่อน ข้าพเจ้า
มาหา เลยพุดกันถึงเรื่องนาพิกา เธอ
ว่าช่างแก่น้าพิกาเคียดวันนั้นมันมีทักหัว ตะแกรง
หัวกระด้าง แต่มันไม่รู้ จิ๊งๆ จิ๊งๆ อะไร หลอด
ปล้นเงินมันแหละเสียมาก บางทีไม่ เสีย
หายอะไรสักที ก็อ้างโน่นนี่คักราคาแพงๆ

เธอชอคนนาพิกาที่ ว่า เวียก มิด ทอง
ยอก มะม่วง จะ มา เบ็ด ขมิ้นบายว่า จะได้ ไม่มี
ฉนิมร่วงเข้าไปได้ แต่เพื่อนคุณแม่ไม่อยู่ใส่
กุญแจของทองเสีย เธอว่าไม่ ปาก เบ็ดที่
กวนขนมหรือไม้คักกักปูนก็ได้ ยิ่งดีกว่ามีคัก
พยับที่มีฉนิม ข้าพเจ้าเห็นทำไม่ได้การคัก

คอยให้เขามีกางเอะ เธอว่าเล็ก นึกไม่
ถนัดมือ ขอมือทำควว ในที่สุดก็ตก
ลง เธอจึงควานาฬิกาลงกับพื้น เขามือ
แฉะเข้าไปอย่าง หอย นางรม ทั้ง กรือบ เคียว
เท่านั้น มันก็เปื้อนออก.

“ก้นกบเหละไม่มีผล” เธอว่าพลาง
เขยเครอง นาฬิกา ด้วยปลายนิ้ว “ทา
ช่วงนั้นแกว่าเกินความจริง เพอร์สโคปก็
ไม่หัก ใส่ย่นมมแมวกไม่รว มันท้องการ
ให้เข่าๆ ประเทียะเทียะก็งเคินไม่เชอคอย
กู”

เธอเข่าไปประมาณ ๕ นาที จริ่ง อย่าง
ว่า! จริ่งทีเดียวแต่ - เกิน ๑ วินาทีเท่านั้น

“นี่แน่ะคุณทองหยอก” ข้าพเจ้า ว่า
“ถ้าคุณเข่า ๑ เกิน ขางที นาฬิกา จะ เกิน
ตลอด ๒๔ ชั่วโมง กระมัง”

ต่อมาข้าพเจ้าไปคุยที่คณตยาลัย เธอ
เป็นนักเรียนแพทย์ซึ่งข้าพเจ้าเข้าใจว่า จะ ทำ
ประโยชน์ ให้แก่นาฬิกาของข้าพเจ้ามาก ข้า
เธอก็อยู่ในโรงพยาบาล เครื่องไม้ เครื่อง
มือทั้งนั้นแล้วมีขีวริฐอยู่ เธอย่นออกนอก
ว่าวุ่นสอยไล่เอาประกาศนียบัตร กูหนึ่งลือ
ทั้งกลางวันกลางคืนไม่ค้อมมีเวลาคิดแลพ
อย่างอื่น พวกถึงนาฬิกาเธอเรียกไปคล้าๆ
แล้วร้องว่า ๑๖ และว่าขีพวอ่นมาก เหล็ก

กับสารหนูใช้ ไม่ได้เสียแล้วต้องใช้ คีจิคาลิช
ทันที! พ่อเจ้าประคุณ! ประกาศนียบัตร
ไม่พินมือพอไปได้ แน่นอน.

คุณเลิควิไลยเป็น ผู้ ที่ ข้าพเจ้า ไป ปลุกยา
อีกคนหนึ่ง เธอบอกว่าไม่ต้อง ตกอก ตกใจ
อะไร จะจัดการให้ประเทียะเทียะก็สำเร็จ
เธอเปิดฝามันออก เธอลากกูแะ ท เธอ
พอกังฉานาฬิกาข้าพเจ้าก็เคินฉ่า แต่ว่าเร็ว
จิกทีเดียว ในเวลาสักกู่ก็เท่านั้นเคินเป็น
๘ ชั่วโมง อีกสักครู่ก็เห็นจะขึ้นใหม่ เธอ
บอกว่าอย่าเพ่อติเรอทั้งไกลน ติโชนยังมีไค
ว่าทีนี้เข่าๆ แหย่ๆ อีกก็ค้อมๆ ข่าลง ในที่
สุมวงไว้เป็นนานก็อชัวโมงนาฬิกาเคินไป
ไค ๑ นาทีเท่านั้น จินให้เวลาถอย หลงไป
เช่นนี้ทุกทีๆ ในไม่ช้า คง จะ ไค เห็น
รยพม่า หรือ สร้าง กรุงรัตนโกสินทร์แน่นอน!

ข้าพเจ้าพานาฬิกากลับมา พยคุณอ่าว
ข้าพเจ้า ท่าน เล็กเซอรักฉะ ไค ทีเดียว
ถึงวิริฐมา แล ถนอม นาฬิกา พก พลง
เป็ดหลังตรวดเครื่อง.

“ไม่มีอะไรหรอก” ท่านว่า “มี
ผงเข้าป็นิกหน้อยเท่านั้น แต่ว่า นาฬิกา
พกหระแบยขางนิก ผง นิก เทียะ เทา นั้น
เหละไคการที่เทียะต้องระงั้งผง --- ”
ทันทีท่านนำเท้าขุทที่ถาลัง กู อยู่ นั้น

หล่นและลงไปโคลนที่เครื่องทั้งก้อน.

“นี่! นี่! เช่นนี้เป็นตัวอย่าง นาฬิกา
โดยมากก็เสียเพราะอย่างนี้” ท่านสอน
ให้เห็นประจักษ์.

กลางคืนวันนั้น ข้าพเจ้าไปหาคุณสม
ทอง ทวีตข้างบ้าน สันทนาพลางบอกเรื่อง
นาฬิกาพา

“โลกเราเนี่ยแหละ เต็มไปด้วย ความ
หลง” ท่านสมท้วแก่ข้าพเจ้า “เรา
นึกว่าเราเกิดเราตาย แต่ที่จริงไม่มีใคร
เกิดไม่มีใครตาย เราเชื่อเอาเองต่างหาก
นาฬิกานี้ก็เหมือนกัน เราคิดว่ามันเสีย
ที่จริงมันก็ไม่เสีย ไม่มีอะไรในโลกที่จะเสีย
ไม่เชื่อก็ลองนึกให้มันเถอะว่า นาฬิกาไม่
ได้เสียนาฬิกานี้ก็รักไม่เสีย”

“จริงสิครับ” ข้าพเจ้าว่า “นาฬิกา
ไม่ได้เสีย นาฬิกาไม่ได้เสียสักที ยัง
งั้นผลาไปนอนที่กลแล้ว” พลาสนักมัน
ไวย่างที่ท่านว่า.

“เฮ้ย!” ท่านปลั่งอุทาน “อะไรจะ
นอนแต่หัวค่ำเชียว ฟังทุ่งหนึ่งเท่านั้น”

“นาฬิกาผมไม่เสีย! นาฬิกาผมก็!
ซื้อมาแข่งเขี้ยวครับ”

กลับมาพบคุณชิตที่ห้อง เธอเป็นช่าง
ใครๆ ก็รู้ เสียขายที่ไม่ได้ไปถูกยาก่อนผู้
อื่น แต่ที่เธอเอะข้าเป็นการนานเป็น คุณ

ลองให้เธอตรวจดูบอกว่าไม่มีอะไร เสียหาย
ต้องการเข้าน้ำมันเท่านั้น น้ำมันจะล้างสิ่ง
ที่สกปรกอยู่ในเครื่องออกมาเอง ข้าทำ
ให้เครื่องมันด้วย จะเกินสวดก็เท่าเดียว
ที่อธิบายเช่นนี้ก็เห็นได้ว่าทำทางจะเป็นการ
เพราะฉะนั้นให้ลอง เธอจึงวิ่งไปเอาขวาน
มันที่ขานเธอซึ่งอยู่ใกล้ๆ กัน มา ในไม่
ช้านาฬิกาของข้าพเจ้าก็ลงไปนอนอ้อมใน ขาม
น้ำมัน.

“น้ำมันคุณเป็นอะไรจึงมีกลิ่นคุณนัก”
ข้าพเจ้าทัก “กลิ่นเปรี้ยวๆ”

“อะไร-ฮ่าว! นี่ขวดน้ำมัน หรอก
หีบขวดผิดไป” คุณชิตว่า “แต่ไม่
เป็นไรไม่เสียหายอะไร ตำราท่านว่าถ้า
นาฬิกาตกในน้ำมันท่านให้เอาเชือก น้ำหมัก
เขียนหนังสือ น้ำหมักจะถอนเปรี้ยวออกได้
แล้วท่านให้ใช้ลินไฟ -”

ตกลงคุณชิตเรียกหมักมา กระปุกหนึ่ง
เทลงในขามพลาสนักนาฬิกาข้าพเจ้าลงแช่
ในนั้น แลทำพิธีต่อไปอีก แต่ข้าพเจ้า
เห็นว่าพอแล้ว เลยฉวยนาฬิกาได้ก็กลับ
ไปหาตาช่างแก่นาฬิกาอย่างเก่า.

“วันนั้นแกว่าจะเอาเท่าไรล่ะ?” ข้าพ

เจ้าถามพลาสนักนาฬิกาให้

แกรับไปเขี่ยชิงดู ฟังดู, คุมดู, เลียดูแล้ว

บอกว่า ๕๕๕ บาท ๕๕ สตางค์.

นิยายเรื่อง **คนไขว้**

แปล (และเรียบเรียง)

โดย **“อิรวรรณตา”**

บทที่ ๑

ปานโซผู้กล้าหาญ

คอคตินา เป็นนามของเมืองเล็กๆ เมืองหนึ่งซึ่งอยู่ในประเทศอเมริกาใต้ ซึ่งเป็นเมืองขึ้นของประเทศสเปน เหตุนี้จึงไม่เป็นการแปลกอะไรที่จะกล่าวว่า เมืองคอคตินา แล ประเทศ สเปน นั้นมีสภาพไม่ผิดแปลกอะไรกันเลย ไม่ว่าจะเป็นพวกภราดร, วิถีปกครองหรือการละเล่นก็เกิทน่านของเกิวนกันหมด มีผู้คนอยู่ข้างที่เมืองคอคตินาออกจะเป็นเมืองครึกครื้นหน่อย กล่าวคือพวกภราดรที่อาศัยอยู่นั้น ไม่ค่อยได้ออกไปศึกษาวิชาในสเปนนั่นเอง ใครเกิดอยู่ในเมืองนั้นก็ตายอยู่ในเมืองนั้นเสียโดยมาก ดังนั้นชาวเมืองคอคตินาจึงเป็นคน หัวโบราณแลหัวขาคาเจอนไปตามๆ กัน แต่เมืองคอคตินาก็ยังไม่ไวคนเฉลียวฉลาดเสียทีเดียว อยากจะกล่าว

ว่า คอนปาโยล์คาร์ลโร ผู้เป็นเทศาภิบาลประจำอยู่ ณ จังหวัด มาเกเดเลนาใน คอคตินาคนหนึ่ง ซึ่งเป็นผู้มีควมรักกว้างขวางและมีน้ำใจโดย อ้อม อารยเป็น ที่รักใคร่ ของ คนทั่วไป ทั้งนี้ก็เพราะ คอนปาโยล์ มีความประสงค์ จะ ทำนุบำรุง บ้าน เมืองให้เจริญรุ่งเรืองนั่นเอง นี่จึงให้เห็นได้แล้วโดยปราศจากข้อหาว่า ถ้าคอนปาโยล์ ไม่เป็นเช่นนั้นก็รักใคร่ ของพวก ภราดร แล้ว คอนปาโยล์ จะเป็นอะไรเล่า? คอนปาโยล์เป็นคนค่อนข้างจะมีอายุสูง แต่ก็ยังค่อนข้างโผนแข็งแรง

ภรรยาที่รักของท่านเทศานั้น ได้สละชีพไปแล้วเสียตั้งแต่ เวลา ท่านยังหนุ่มอยู่ แต่ก็ ยัง เคารพ ที่ ที่ ทั้ง บุตร น้อยไว้ ให้ สืบตระกูลคนหนึ่ง ท่านเทศาภิบาลรักถึงดวงตาของท่านักว่าได้ - คอนปานโซ - นี้ เป็นนามบุตรชายหัวแก้ว หัวขวัญ ของท่านเทศาภิบาล ท่านบิดาได้สั่งให้ ไป เล่าเรียน วิชาใน สห

ปลารัฐอเมริกันขายเหล็กกล้ามาแล้ว แล
ยกัน ปานโซได้ กลับ มา เข้าทำ ราชการ ช่วย
เหลือยิคาของคน

คอนปานโซ - ถ้าเรพบถึงนิสัยใจคอกัน
แล้วก็ไม่ผิดแปลกท่านยิคา อายฟิงยังเข้า
ที่๑๓ ทำทางฝั่งผายของอาศรมลูกผู้ชายโดยแท้
รูปร่างลำสันใหญ่โต เพราะได้เคยฝึกหัดการ
กีฬาต่าง ๆ มาจากโรงเรียนจนชำนาญ
ไม่ว่ามวยหมัดมวยปล้ำ หรือมวยหมัดปานโซ
มีความชำนาญทั้งสิ้น ดังนั้นถ้าพูดถึงการ
ชก ๆ ค่อย ๆ แล้วคอนปานโซ เป็นเยี่ยมแต่เข้า
ใส่ทีเดียว หมัดแต่ละข้างแข็งแรงเป็นเหล็กกล้า
ถ้าใครกระเหี้ยมโดน เขาก็กลัวว่า กรรมของ
คนนั้น คอนปานโซเป็นคนที่ไม่ยอมให้ใคร
ลบคมได้ ไม่ว่าใหญ่หรือเล็ก เท่าที่กล่าว
มานักพอจะสันนิฐานได้ว่าคอนปานโซเป็นคน
ชนิกใด

คอนปานโซ เคน ลง ขรรโค คฤหาสน์ อัน
ใหญ่โต ะโหฐาน ของ เขาค้วย อาการ สร้าง
ผ่าเลย ตรงไปยังที่รวมภูมทั้งหลายพากัน
มาชุมนุมอยู่หน้าคฤหาสน์ถึง ๕๐๐ - ๕๐๐ คน ก็
มีเสียงโห่ร้องถึงกันอย่างสนั่นหวั่นไหว ท่าน
ผู้อ่านคงประหลาดใจไม่น้อย ว่าเหตุใดพวก
มหาชน จึง พากัน มาออ อยู่หน้า คฤหาสน์ ของ
คอนปานโซ ด้วยว่า วัน นั้น เป็น วันที่ พวก

ประชา ชน ชาว จังหวัด มาเคอเลนา เห็น ว่า
สำคัญที่สุด เพราะพวกนี้ได้คอยมาหลา
ยปีคาหะแล้ว เหตุการณ์อันสำคัญในวันนั้น
ก็จะมี การ สดงกีฬา ประจำ ซึ่งเปนกกีฬา
ชนกที่ชาวพนเมืองนิยมกันมาก ก็จะมี การ
ต่อสู้ กับ วัวกระทิง ที่ คุว้าย แล ทั้ง คุวาว นี้
คอนปานโซนั่นเองเป็นผู้ที่จะต่อสู้กับ วัวกระทิง

“คอนปานโซ! คอนปานโซ!! พวกผู้
ชายพากันโห่ร้อง ส่วนพวกผู้หญิงแลลูกเล็ก
เด็กแดง ก็ พากัน ประสมโรงโห่ร้อง กับ เขา
ไปค้วย ขณะที่คอนปานโซเดินผ่านไปคาม
ถนนที่มีมหาชนเบียดเสียดกันอยู่หนาแน่นนั้น
เขาได้ ยืมไป ตลอดทาง เพราะ เขา รู้ สึก
เหมือนกับว่าเขาเป็น พระราชาที่มีผู้คน กำลัง
ตามเสด็จจนนั้น ตลอดทางคอนปานโซได้ โน้ม
ศีรษะลงกระทำความเคารพต่อพวกสหายของ
เขาซึ่ง โผล่หน้าออกมาแสดงความยินดีอยู่บน
นำต่างบ้านอย่างส่งผ่าเลย ส่วนพวกเหล่านี้นักโยนคอก กูหลา และคอกไม้ ต่าง ๆ ลง
มาที่ปานโซเพื่อเป็นการอวยไชยให้พรแก่เขา
“เขาเป็น เหมือนกับพวกต่อสู้ วัวกระทิงที่
กล้าหาญในครั้งกระโน้น” นี่เป็นสำเนียง
ของพวก ผู้เฒ่า ชายแลหญิงกระซิบกระซาบ
กัน “จริงนะ - เขาเดินทางไปที่ต่อสู้ค้วยโย
หน้าอันยิ้มแย้มแจ่มใส แต่เขาจะกลับ

ด้วยวงหน้าชนหรือ?"

กอนปานไชเป็นที่รักใคร่นับถือของชนทั่วไปทั้งนี้ก็เพราะบิดาเขาผู้เป็นเทศาภิบาลของจังหวัดมาเคอเลนาไค ทำความดีความงามให้ไว้แก่พวกราษฎร์มาก

ไม่ เป็น ของ ธรรมดาเลย ที่ชาย ผู้มีเกียรติยศ เป็นถึงลูกชาย ของเทศาภิบาล มุขมนตรี เป็นคน ต่อสู้กับวัชระกิง แต่เหตุที่ กอนปานไชเขารับหน้าที่นี้คือ สามสัปดาห์ก่อนมาแล้วได้มีการต่อสู้วัชระกิง แต่ผู้ที่ จะเข้าต่อสู้ นั้นไม่ ได้มา ตามนัด เพราะ อาการป่วยไข้ กอนปานไชจึงเลยรับหน้าที่แทนชายผู้นั้น ทำให้พวกสหาย ๆ ของเขาแลพวกมหาชน พวกนี้ แผลงปลาดุกในการกระทำของเขามาก แต่การต่อสู้กับวัชระกิงคราวนั้น ไม่ใคร่เป็นที่พอใจของพวกมหาชน นักเพราะวัชระกิงที่ปานไชต่อสู้เป็นวัชระกิงที่ฉลาดมาก

ตั้งแต่ นั้นมา ปานไชก็ ได้เข้าสู่สังเวียนที่ มาเคอเลนา เพื่อ ต่อสู้ กับ วัชระกิง เนิ่ง ๆ แต่วันนั้น เป็นวันงานสำคัญ ของชนในจังหวัดนี้ โดยเหตุที่ กอนปานไชจะต้องต่อสู้กับวัชระกิง ชนิค ไครอสเคอมัวรา ซึ่งเป็นวัชระกิงแท้ แลกร้ายมาก

เนื่อง จากกั้ว ต่อสู้ กับวัชระกิง ชนิคนี้ มีพวกที่ กล้าหาญ ต้องเสีย ชีวิตไป เป็นจำนวน

มาก เพราะ วัชระกิงนี้ เป็นวัชระกิงที่ ร้ายไม่มีความเกรงกลัวและมีไหวพริบดีนัก

เมื่อเห็นปานไชเดินผ่าน มาด้วย ใบหน้าอันยิ้มแย้ม พวกราษฎร์ได้ร้องอวยพรให้แก่เขา คล้ายกับรู้สึกวิตกแทนเขานั้น

เมื่อข่าวที่ว่า กอนปานไชจะเป็นผู้หาญเข้าสู้ กับสัตว์ ที่ ร้าย และ โหดเหี้ยม มาถึง แล้ว นั้น ราษฎร์ ก็พากัน เข้ามารุมล้อม รอยเท้าเขา

อา! -- ปานไชเป็นชายหนุ่มที่พลเมืองทั่วไปรักใคร่ เป็นชายหนุ่มที่องอาจกล้าหาญโดยแท้

การต่อสู้ นั้นเขาจัดไว้ครั้งละ ๕ คู่เสมอไป วัชระกิงที่ ร้าย ที่สุดนั้น เขาจัดให้ เป็นคู่สุดท้าย และวัชระกิงเอง เป็นวัชระกิงที่ ปานไช จะต้องเข้าต่อสู้

จึงอยู่พวกที่เข้าต่อสู้กับวัชระกิงคู่แรกๆ นั้น มีความ ชำนาญ และต่อสู้ กันอย่างว่องไวมาก แต่ถึงอย่างนั้นก็ยังมิเสียงให้ร้องแค้น นาน ๆ สักครั้งหนึ่ง พวกมหาชนต่างทนอยู่ด้วยความเบื่อหน่าย เพราะไม่ค่อยจะออกรรถนึก การที่เขาพากันมาดูงานนั้นแหลมก็ประสงค์อยากจะได้รู้แต่ กอนปานไชเท่านั้น ต่อจากนั้นก็มีผู้จัดการสังเวียน ก็สั่งให้เรียกแจงสนามให้เรียบร้อย ในทันใดนั้นเสียง

พวกคนทพกกันอยู่ถึงมีทั้งยบสังคตัง ใน
เวลานั้นเมื่อประศพของซึ่งของเจ้าแห่งวัฑะทิง
ทักุร้ายที่สกโคโยกออก

ในขณะ นั้นก็ มีเสียงคำราม ทั้ง ขึ้น อย่าง
สนั่นหวั่นไหวซึ่งทำให้พวกคนทรี สึกคั่นคั่น
เนื้อตัวสั่นไปตาม ๆ กัน วัฑะทิงตัวร้าย
ที่สก ซึ่งชาวชน มาเคอเลนนมาไม่เคยเห็นมา
หลายปีแล้วนั้นก็ค่อย ๆ ย่างเท้า ออกมานอก
สังเวียนด้วยท่าทางอันลึกลับ

ผู้จัดการได้จัดให้คนถือสุสามสี่คนขึ้นมา
เข้าไปในสังเวียนก่อน พวกเหล่านั้นไม่คง
ลำบากในการที่จะเดินเข้าไปหา วัฑะทิงเลย
เพราะมันกลีบแฉะเข้าได้อย่างประหลาดทวงตา
จึงเขม็งนำพวกเดียว นักต่อสู้เหล่านั้น
ต้องรีบถอยหลังโดยเร็ว พวกเขาคงใจว่า
จะแทง วัฑะ ทินันให้ ไค้ แต่ก็เป็นกรไร
ประโยชน์ เพราะเจ้าวัฑะนั้นกลีบขีวก็เอามา
เข้า พวกนั้นจึงต้องรีบกระโดดเข้ามาใกล้เข้า
เอาขีวทรวงอก ออกมานอก สังเวียน แทนไม้ทั้น

ต่อมา ผู้จัดการได้สั่งให้นักต่อสู้ เดินเท้า
เข้าไปต่อสู้ พวกเหล่านั้นมีผ้าแดงฉีกใหญ่
สำหรับเป็นเครื่องล่อหลอกให้วัฑะทิงเสียหลัก
แล้วเลือกแทงเอาตามชอบใจ

เจ้าวัฑะทินันได้สยบมีกที่ถูกนักต่อสู้พุ่ง
มาทิศทางนั้นออกแล้วก็โคกเข้าขีว

ส่วน

พวกนั้น ก็เอา ผ้าแดง โยกไปมา ที่หน้า เจ้าวั
แล้วก็ โยกทั้นไปเสียทางหนึ่ง เมื่อเวลาเจ้าวั
ขีวก็ เขม็งตามลู่สุดท้ายเจ้าวัทินัน ไม่ยอมให้
พวกเหล่านั้นตามจับอีก คราวนี้แทนที่จะโคก
เข้าขีวก็ผ้าแดง มันกลีบหนีไปจากผ้าแดงแล
โคกเข้าขีว ผู้ที่ถือผ้ากระเด็นข้ามหัวมันไป
พวกคนทพกกันร้อง ออกมาด้วยความ
ตกใจ เมื่อเห็นเจ้าวัฑะทินันมีไหวพริบและ
ตัวร้าย สามารถ ซ้อนกลพวกนักต่อสู้ที่มี

ความชำนาญได้

นักต่อสู้ อีกสามคนที่ยืนอยู่ไม่ห่างจากเจ้า
วัฑะทินันก็เอาผ้าแดงเข้าไปโยกถ่ออีก แต่
เจ้าวัฑะ กลีบหนีไปทางคนที่ มันขีวกลงไปนอน
จนสิ้นใจเสีย แต่ความจืดอย่างร้าย

การที่ชายคนนั้นถูกเจ็บมากนั้นเป็นความ
จริง แต่ทุก ๆ คนก็เห็นภาพพจน์ทักใน
หายหมด แล้วเมื่อเห็นเจ้าวัฑะทินันเหยียดทั้ง
ท่าจะ เข้าขีวก็ ชายที่ถือ ผ้าแดงอีกครึ่งหนึ่ง
ถ้าชายคนนั้น โคนขีวก็ออกครึ่งหนึ่ง ก็ต้องนับ
ว่าเป็นวาระสุดท้ายของเขา

แต่ในทันทีนั้น ก็มีร่างของชายผู้หนึ่งมือ
ถือภาพแลผ้าแดงเหมือนนักต่อสู้ วัฑะทิง
ทั้งหลาย โกล แผลว เข้าไป ที่ กลาง สังเวียน
“คอนปานโซ! คอนปานโซ!” เสียงชนพากัน
ให้ร้องเมื่อเจ้าวัฑะทินันขึ้นคือคอนปานโซ

อันที่จริง ยี่สิบถึงเวลาที่ ปานโซ จะต้องเข้าต่อสู้ เขาควรจะต้องได้รับบาดเจ็บที่สัญญาณจากผู้จัดการสังเวียนเสียก่อน แต่ผู้จัดการในทันใดไม่ใช้ใครอื่นใดคือ คอนปาลโยลกับเขาตนเอง แต่การที่เขาเข้าต่อสู้ก่อนเวลา ก็เพราะเห็นแก่ชีวิตเพื่อนมนุษย์ด้วยกัน คอนปาลโยล ยืนมองคอยดูชายของท่านด้วยความพอใจ

“ชายคนนั้น เขามาไป สักความตายอย่างกล้าหาญ” คนคนหนึ่งกล่าวขึ้นซึ่งออกจะยิ่งกว่ากระซิบ

เมื่อได้ยืนเช่นนั้นท่านผู้เฒ่าปาลโยลก็หันหน้าไปทางชายที่ พกแล้ว กล่าวขึ้น เป็นเสียงทุ้มว่า “ปานโซจะตาย—เมื่อถึงเวลาที่เขาจะตาย! แต่จะไม่ตายจนกว่าเขาจะได้ต่อสู้จนถึงที่สุด!”

คนทุกพากัน อ้าปากค้างไป ตามๆ กันในขณะที่เห็นการกระทำของปานโซ คือปานโซผู้กล้าหาญได้ แยกสายคนที่ถูกเก็บ ขึ้นไว้มันยาก ค่อยๆ พาดเกิดดอยหลัง ห่างออกจากดงไม้กันอย่างองอาจ ทุกๆ คนทราบดีๆ ว่าเขาคือตัวที่อันตรายโคกเข่าชีวิตเมื่อใดก็ได้ และไม่ว่าชายคนใดจะแข็งแรงหรือเร็วเพียงใดก็ไม่อาจเอาชนะชีวิตของเขาได้ เมื่อเวลาเขาทำการไม่ผิดนัก เช่นปานโซซึ่งกำลังแยกคนที่

คนอยู่บนเวทีเวลานี้ ปานโซอยู่ใกล้เวทีที่ กันสังเวียนมากแล้ว แต่เขาก็ยังค่อยๆ เกิดดอยหลังที่ละก้าว เจ้าวัจน คำรามออกมาอีกครั้งหนึ่งแล้วก็กระโดดเข้าชีวิตทันที

ทุกๆ คนแทบหยุดหายใจกันหมด และทุกๆ นัยตาพุ่งอยู่ แต่ที่ ชายสองคน กับ วัวกระทิง

“เขาล้มแล้ว!” คนคนหนึ่งร้องขึ้น
“เปล่าๆ! เขาไม่ได้ล้ม!” อีกคนหนึ่งขัดคอ

“ไชโย! เจ้าวัจนชีวิตเสียแล้ว—” เสียงร้องขึ้นพร้อมกัน

ก่อนที่เสียงโห่ร้องจะเจี๊ยบลง ปานโซซึ่งถูกเจ้าวัจนชีวิตผลักไปไม่กี่นิ้วก็โคกถึงรั้วกันสังเวียนอย่างว่องไวมาก มิช้าพลกคนภายนอกก็พากันเข้าไปรับเอาชายคนเจ็บไปจากย่ำ แต่โดยไม่มีใครร้องบอกเขาก็รู้แล้วว่าเจ้าวัจนนั้นจะต้องโคกเข่าชีวิตอีก แต่เมื่อไม่มีอะไรเกาะอยู่บนม้าเขาคือหล่นเสียได้ทันทีที่แลเมื่อเจ้าวัจนขึ้นเข้า มาอีก เขาก็ ชักคาวออกจากฝัก แล้วเอาผ้าแดง พันรอบคางเมื่อเสียงคำรามอีกครั้งหนึ่งเจี๊ยบลง วัวก็กระโดดเข้าชีวิตโดยแรง อีก ครึ่งหนึ่งก็เหมือนว่าเขา หล่น เข้าไป

หมอย ในขณะนั้นดูเหมือนว่าทั้งคนทั้งผัก
ทั้งวัวลงไปคลุกกันยุ่งอยู่กับพินดิน

ความเจียมใจให้เข้าครอบงำพวกคนค่อมอยู่ชั่ว
ครู่หนึ่ง ครั้นแล้วเสียงโห่ร้องที่ยังไม่เคย
ปรากฏขึ้นในจังหวัด มาเคอเลนา เลยกได้
ตั้งขึ้นอย่างน่าตกใจ บัดนั้นปานโซได้ยื่นแผ่น
ส่งว่า ทรงเท้าของเขามิเจ้าว้ายระทำแฉเป็น
วัวที่ยังไม่เคยยอมให้ใคร ทำร้ายได้เลยนอน
เลื้อยค่อมอยู่ ปานโซถึงเขาจะไ้รับคำชม
เชยต่าง ๆ จากพวกมหาชนก็จริง แต่เขาก็
มิได้มีความอหิเมียใจมาก เท่ากับคำชมเชย
ของบิคา ซึ่งท่านได้พูดออกมาเรียบ ๆ ว่า
“เจ้าได้ทำดีมาก ลูกรัก”

สิ่งเวียนสำหรับ คอสู่วัวกระทิง นั้นอยู่ห่าง
ออกไปจากเมือง สักไมล์ครึ่ง เพราะฉะนั้น
จึงกินเวลานานมากกว่าพวกคนที่มาก การ
คอสู่วัวกระทิงจะกลับถึงบ้าน ข้อของปานโซนั้น
อยู่บนริมฝีปากของคนทุก ๆ คน เพราะยังไม่
เคยมีการตื่นเต้นเหมือนครั้งนเคย ความ
จริง ปานโซยังหา รู้ ไม่ว่าในเวลา เดียว กันนี้
ความคึกคักยิ่งกว่านี้ ทั้งหลายร้อยเท่ากำลัง
คอบเขาอยู่ ถ้าว่าพวกเขาได้กินเข้าไปใน
ถนนจังหวัดมาเคอเลนาเมื่อใด

บทที่ ๒

พวกขบถจากเมืองหลวง

ในเวลา เดียวกันกับที่ มหาชน ทั้งหลาย
พากันกลับจากการคอสู่วัวกระทิง เฮลกียบ
คันรามีเรชชายหนุ่มหนวดคดกผู้หนึ่ง กำลังยืน
ฟังประตูอยู่ที่โรงทหารเก่า ในจังหวัดมาเคอ
เลนามิอากำลังม้วนบุหรี่ ซึ่งตลอดเวลา
นั้นเขาได้ฟังสายคาตรงไปยัง พวกมหาชนที่
พากัน มาอยู่ ณ โรงทหาร ด้วย ท่าทาง อัน
ประสงคราย การที่เขาอยู่นั้นอยู่นักเพราะ
ต้องการ จะรอพบท่าน คอนป้า โบล เทศาภิบาล
การที่เฮลกียบคันรามีเรชเข้ามาในเมือง
นั้น เขามีความประสงค์หรือว่าอย่าง

ไรไม่ปรากฏ ปรากฏแต่ว่าเขาได้มาทรา
พินคนเข้ามาในเมืองด้วย และเวลานี้ได้ยึด
โรงทหารเก่า นั้นเป็นที่ สำคัญโดยพวกราษฎร
ทั้งหลายไม่กล้าทำการขัดขวางเลย ในโรง
ทหารเป็นที่เก็บเครื่องสรรพาวุธต่าง ๆ มีปืน
และ กระสุน คินค้ำ เป็นอันมาก เหตุนี้เอง
รามีเรช จึงได้ สั่งทหารของเขาให้ เข้ายึดโรง
ทหารนี้ไว้เป็นกำลังต่อไป

ก่อนที่ พวก รามีเรช จะ เข้า มาใน เมือง
คันทัน เขาได้ สั่งให้ ทหาร ตั้งค่ายล้อมอยู่
นอกเมือง จึงอยู่การณ์ใคร ๆ ก็ทราบกันทั่ว
ทุกคน แต่ก็ไม่มีความกล้าไปทำการขัดขวาง

เพราะ พวกชาว มาเคอเลนา แท้ทุก คนมี
แต่สำราญ อยู่กับ เรื่อง ปานโซ ต่อสู้ วัฏ กะทิง
นั้นเสีย

มีข้าทอนปาโยลก็เดินลงมายังเขาไปที่โรง
ทหาร เมื่อเห็นว่ามีเรชท่านก็ตรงเข้าไปหา
ทันที พุทซันด้วยอาการชักฟันว่า “โดยคำ
สั่งของใครท่านจึงยังอาชเข้ามาในที่นี้! ใน
ฐานที่ข้าพเจ้าเป็นเทศาภิบาลของจังหวัดนี้—
ข้าพเจ้าควรจะต้องไต่รับข่าวลวงนำก่อน!”

รามิเรชค่อย ๆ ม้วนขี้นเสร็จ ก่อน
ที่เขาจะอ้างปากขึ้นตอบโต้ “ตามความจริง—
อะแฮ่ม!” เขาพูดขึ้น อย่าง เบาะ เบียด
“ข้าพเจ้า มาทันที โดยได้ รับคำสั่งของ ประธา
นาธิบดีแห่งคณะประชาธิปไตย และตามคำ
สั่ง นั้น มีวาทให้ ข้าพเจ้า ยก ทหาร เข้า มาใน
มาเคอเลนา ข้าพเจ้าขอยกถ่วงนำไว้ด้วย
ว่าถ้าใครยังอาชก่อการรบกวนขึ้นจะต้องถูกลง
โทษอย่างสาหัส แต่—ง่า— ท่านควรจะทราบ
เรื่องมากกว่านี้ในวันรุ่งขึ้น”

มหาชนทนอยู่ทางเบื้องหลังคอนปาโยล
ต่างพากันให้ร้องขึ้นอย่างคร่ำครวญ ต่างกล่าว
คำ ผรุสวาท แข่งคำรามิเรชออกมา อย่าง แข็ง
แข็ง ไม่ได้ค้ำพิท—แต่ รามิเรชกลับยิ้ม—ยิ้ม
แต่เยาะออกมาอย่างน่าเกลียด เขาได้ระมัด
ระวังตัวมากในเวลานั้น ความจริงรามิเรช

คนนั้นมิใช่เป็นคนที่มีใจเย็นสุดเฉลียวฉลาด
ผู้หนึ่ง แต่เขา ควร จะได้ ชื่อว่า “อ้าย คน
ซบถ!” มากกว่าจะได้ชื่อว่าเป็นคนกล้า
หาญเด็ดเดี่ยว

ท่านเทศาภิบาลมิได้ประียก คอยในเวลา
นั้น ความจริงท่านทราบได้ ก็ ๆ แล้วว่าการ
ที่ท่านไม่ยอมเก็บภาษี อย่างแรงแก่ราษฎรใน
จังหวัด มาเคอเลนา นั้นเอง ทำให้พวก คณะ
ประชาธิปไตยใน เมืองหลวง ไกรธแดน มากจน
ถึงส่งคำขู่เข็ญมายังท่านบ่อย ๆ แต่ท่านก็หา
เกรง กลัว ยอม เก็บ ภาษี อย่าง แรง แก่ พวก
ราษฎรอันเป็นที่รักของท่านไม่

เวลานั้นท่านเทศาภิบาลได้คิดถึงอะไรอย่างอื่น
นอกจากราษฎรของท่าน ท่านทราบก็ ๆ ที่
เคี้ยวว่า ถ้าท่านร้องออกมา แต่เพียง คำเดียว
เท่านั้น ราษฎรทั้งหลายก็จะแค้นเข้าต่อสู้กับ
พวกศัตรูของเขาด้วยมือเปล่า แต่อา—ท่าน
ก็ทราบอยู่ที่ว่าถ้าพวกราษฎรทำเช่นนั้น จะต้อง
ถูกยิงตายจนหมดสิ้น ดังนั้นท่านจึงยืนนิ่งอยู่
คิดว่าท่านอาชเอาชีวิต ของท่านเข้าแลก ชีวิต
ราษฎรอันเป็นที่รักได้

คอนปาโยลหิวโหยมานานแล้วว่า ก่อนที่
จังหวัด มาเคอเลนา จะไต่รับความ กดขี่จาก
พวกรัฐบาลอย่างทั่ว ๆ จะพยายามสังหารพวก
รัฐบาลอุบาทว์นั้นเสีย และจะตั้งรัฐบาลที่มี

ความยุติธรรมจนแทบใจได้ แต่เวลานี้ความ
หวังนั้นได้ขึ้น กระฉกไป จาก ความคิด แล้ว
แลหูของท่านก็พลันได้ยินคำพูดอย่างลึกลับคม
นัยออกมาจากปากของรามิเรว่า “ท่านจะ
ทราบมากกว่าคนอื่นในวันรุ่งขึ้น”

ครั้นแล้ว ท่านเทศา ก็หันหน้าไปทางพวก
ราษฎรโดยเร็ว พลางยกมือขึ้นเป็นเชิงห้าม
ปราม มีข้าพวกลั่นกักกันแรงยับยั้งไปหมด
“งออย่า ก่อ การ รุ่ง วาย - ท่าน ที่รัก ทั้ง
หลาย” ท่านกล่าวด้วยเสียงอันกังหนำ
แน่นคามธรรมคา “พรุ่งนี้พวกเราจะทราบ
ความต้องการของคนประชาติปักษ์ วันนั้น
พวกเรา - จง - จงกลับไปบ้านให้หมด!”

เมื่อได้ยินคำพูดเช่นนั้น รามิเรฯ ก็หัวเราะ
เยาะออกมาตักใหญ่ ทำให้ปลานโซซึ่งได้
มาขึ้นอยู่ข้าง ๆ ยืนขาของเขา หันไปมองดูด้วย
ความโกรธแค้น มือทั้งสองข้างของเขากำ
ไว้นั่น คิดว่าถ้าเขาจะได้โซก็จะฆ่าเสีย
แล้วในเวลานั้น “แต่อา - เพราะเห็นแก่พวก
ราษฎรอันเป็นทวีรภัยอย่างหนึ่ง และคำกล่าว
อันค่อย ๆ หลุดออกมาจากปากของเขาคือ
“อย่า - อย่า - อย่า!” อีกอย่างหนึ่งเขาจึง
ส่งความ โกรธแค้นลงไป

ปลานโซ หันไปมอง หน้า รามิเรฯ อีก ครั้ง
หนึ่งแล้วคิดว่าขอมือยักกลับไปบ้าน

เย็นวันนั้น ปลานโซได้ไปที่ ภัตตาคารแห่ง
หนึ่งในจังหวัดนั้น เพื่อบริหาความสนุกสนาน
กลบ ความทุกข์นั้นเสีย ใน จังหวัด มาเก
เลนนานมีภัตตาคารแล โรงเล่นที่สนุกสนาน
อยู่แห่งเกือบศอกที่ปลานโซเข้าไปนั่ง
จริงคงที่เขานั่ง รามิเรฯ แลลูกน้องสอง
สามคนก็พากันไปอยู่ที่นี่เหมือนกัน พวก
เขาพากันยิ้มเยาะเมื่อเห็นปลานโซนั่งลงที่โต๊ะ
อาหาร แต่ปลานโซกลับทำเป็นทองไม่รู้ร้อน
เสีย เพราะเขาได้สัญญาไว้กับยักว่าเขาจะ
ไม่ก่อการวิวาทกับพวกเหล่านี้ ซึ่งอาหาร
เป็นการกระทำให้พวกราษฎร ในมาเกเลนนาน
ลุกขึ้นต่อสู้ และทำให้เสียเลือดเนื้อชาย
ฉกรรจ์ ไปโดยหาประโยชน์มิได้

แต่ในทันใดนั้นก็มามีชายอีกคนหนึ่ง ซึ่งไม่
ใช่เป็นพวกของรามิเรฯ เกิดวางกำเข้มาใน
โซเก้าอี้ แลเมื่อ ปลานโซ มองเห็นชายคน
เขาก็ทำหน้าว่ากลัวขมวดตัว แสง ความไม่พอ
ใจและลุกขึ้นในทันใดนั้น ความจริงชายผู้นั้น
ไม่ได้ อย่าง เขี้ยย เข้ มา ใน จังหวัด มา เก
เลนนานหลายเดือนแล้ว แต่เห็นจะเนื่องจาก
ใกล้ที่จะเกิดการจู่โจมขึ้นเอง เขาจึง
ได้กล้าโผล่หน้าเข้ามาอีกครั้งหนึ่ง

ปลานโซเห็นเข้าก็ไป ขวางทางที่ชายผู้นั้นจะ
ผ่านมา และตวงเข้าคว้าคอเสื้อชายผู้นั้นไว้

“ลาทรอน เจ้าเป็นอ้ายหมูสดุดแท้ ๆ !”
 ปานไชกล่าวออกมา ด้วย ความโกรธ เคือง
 “มีงเธอมากขโมยไปจากมือของข้ามื่อสอง
 เกษนกันมันไปซ่อนไว้ที่ไหน ?”

ลาทรอนก็ตอบเร็วทันใจเหมือนกัน แต่
 ไม่ทันคอบด้วยคำพูดกลับตอบด้วยมีด คือ
 ได้ชักมีดออกมาแทงเข้าพุง ปานไช ทันที
 แต่โดย ความว่องไว ปานไช กลับหลบไปเสีย
 ทางหนึ่ง มีคนหนึ่งก็ยกธงทิวเสกคลุมของ
 เขา ก็เพราะ การแทง ผลคนเอง กระทำให้
 ลาทรอนเสียหลัก ปานไชเลยยกตัวขึ้นและ
 หุ่มน้ำมาฆ่าไป

การฉกฉวยรวนไม่ลงกับลาทรอนจะต้อง
 หนุ่มน้ำออกนอกเสีย เพราะปรากฏว่าพอล้ม
 ลงก็โดนลูกปืนไก้ฉก ไก้แทงใส่ปานไชอีก
 ครึ่งหนึ่งอย่างร้าย ปานไชเห็นดังนั้นก็ถอย
 เสือคลุมของเขาออก แล้ววิ่งไป ทหาของ
 ลาทรอน ซึ่งเป็นเหตุทำให้ลาทรอนล้มลงไป
 วัตถุหนึ่งเป็นค้อนสอง

ลาทรอนลุกขึ้นอีก ซึ่งในว่าออกจะทน
 ทายาท ควรวนหน้ากาออกไปด้วยความโกรธ
 แค่นั้น เพราะเลือกฆ่าได้ลูกขึ้นทั่วสรรพางค์
 กายแล้วมันก็แทงเข้าใส่ทันที แค่นั้นลูก
 ปานไช ค่อยเอาเท้า กระไร ผางเคียวก็เอน
 ซักถึงล้มพ่นน้ำอยู่แต่ที่นั่น

เหตุการณ์ทั้งนี้ทุกคนใน ภัตตาคารต่าง
 พากันดูนิ่งเฉยอยู่เป็นปรกติ ไม่มีใครกล้า
 เข้าไป ชักขวาง แต่มีหญิง เด่นว่า ประจํา
 ภัตตาคารคนหนึ่งซึ่ง วามเร่ได้เคยพบวราส
 อยู่เมื่อก่อนนานไป เป็นผู้ที่ทำลายความเงีย
 ขนกัน โดยหลอมนหัวเราะ ขนแถมของ
 วามเร่พลางบนมือไปจับแขนปานไช

“คอนปานไชคะ คอนวามเร่ชยชกกับ
 คิดว่าในจังหวัดมากเคยเล่นนามแต่คนชลา
 ทั้งนั้น” หล่อนกล่าว ขึ้น ด้วยเสียงอันดัง
 “แต่คอนวามเร่ชยคงพบคนทกล่าพอที่จะหัก
 คอเขาได้บ้างในจังหวัดนี้... และเกือบวัน !”

หล่อนพูดแล้วก็ไม่มีอะไรให้ วามเร่ชยเป็น
 เชิงเกาะแล้วก็หันเข้าวังเดินรำต่อไป

คำพูดอันเยาะเย้ย ของหญิงเด่นว่าคนนั้น
 ทำให้วามเร่ชยเลิกเคียดเคืองขึ้นทันที เขาได้ลุก
 ขึ้นแล้วก็หันมายกเข้าใส่ปานไชในขณะนั้น

“ในทันทีไม่มีท่าสำหรับเราทั้งสองคน” เขา
 ล้มลุกออกมา

ปานไช เลิกควั่นคล้ายกับ จะถามว่าเน
 ละหรือ? แม่โจเราจะได้สัญญาไว้กับยิทธิกว่า
 จะไม่ก่อการวิวาทขึ้นก็จริง แต่ควรวนเขา
 ไม่สามารถที่จะชกอยู่ได้แล้ว

“ถ้าเป็นดังนี้” ปานไชตอบอย่างเรียบๆ
 “ทำไมท่านจึงไม่ไปล่ะ?”

รามิเรช จ้องมองปลายไชด้วยแววตา
 อันประสงคร้าย อยู่หนึ่ง แล้วหันหลังกลับ
 “พຼ່ຽນ” เขาหันกลับมาพูด “พวก
 เจ้ารู้มากกว่านี้ พวกหมาอย่างเจ้านั้นจะ
 ถูกขังคิยให้นอนพมมีอยู่กัย”!

ปลายไชโค้งตัวลงคำนับ พลาถกล่าว ออก
 มาว่า “พຼ່ຽນ, มัจะไม่ค้อยมาถึงเสมอ”

แต่ใน หนึ่ง วัน พຼ່ຽนได้ มีมาจริง ๆ แลทั้ง
 ได้นำความตรมตรอมใจมาสู่ คอนปลาโยลแล
 คอนปานไชพร้อมทั้งจังหวัดมาเคอเลนนาคัวย

คอนคอมิงโก มา คักาส้อง ชาย ของ
 ปรณานธิยัคีแห่งคณะประชาธิปไตยไคมาถึง
 จังหวัด มาเคอเลนนาคัวย และการที่ เขามาก็
 เพราะถูกพี่ชายส่งมารับ ตำแหน่ง เทศาภิบาล
 แทน คอนปลาโยลผู้ เป็น สัทร ของ พี่ชาย เขา
 โภยเหตุที่ผาสนไม่ยอมเก็บภาษีจกเลือกเนอ
 ราชฐรณเเอง แลการที่คอมิงโกมาคักาส
 มาคราวนี้ เรมอนบุตรชายหนุ่มรูปร่างกร้อง
 แก้วเป็นเจ้าชู้ก็ตามมาด้วย

คอนปลาโยลต้อง จักแจง รับผิดชอบพวกเหล่านั
 คัวยความ จำใจ ตลอดเวลา ที่ทำการรับผิดชอบ
 นั้น เรมอนบุตรชายคอนคอมิงโกพวกขบถ
 ไคเฝ้าดักกริยาเบาะเย้ยต่างๆ ทำให้ปลายไช
 ขัยยืนอยู่กัยบิคา ของเขา รู้สึก โกรธแค้นแทย
 ว่าจะโกลเข้าคักเนอสิตรูของเขาสัยให้ไค

คอนปลาโยลนั้นคิเห็นแก่พวกราชฐรณเส่วน
 เคียว การที่จะทำการขัคชนพวกขบถที่มี
 อวอครบมีอนันักเท่ากัยท่านไคพา ราชฐร วัง
 เข้าสู่ความตาย นั้นเองเปนเหตุที่ทำให้ท่าน
 ค้องสั่ง พวง กุญแจให้แก่ คอนคอมิงโก ทนที่
 คอนปลาโยลเป็นคน ที่ว้ารวย มากอยู่ คัวย
 เห็นแหละท่านจึง ไม่ค้อยคิถค่อการถกออก
 จากนัที่นัก แต่อา!...สิ่งที่ท่านเปนทุกข้อยู่ใน
 วาระนี้ ก็คือ - ราชฐร - ราชฐร - อันเปน ทรัก
 ของท่านท่านนั้น!

อันที่จริง ตลอดเวลา ที่ท่าน คักาสั พกกับ
 คอมิงโกอยู่ย่นที่ทำการนั้น พวกราชฐรทาง
 ถน เียงล่าง ค่างพากันให้ร้อง แล คำราม
 คัวยความโกรธแค้น เพราะข่าวที่ท่านเทศา
 ภิบาลต้องออกจากนัที่ไค รั่วไหลทรายกันทั่ว
 ไปแล้ว

ก่อนที่จะออกจากสำนักงาน คอนปลาโยล
 ไคกล่าวแก่พวกสิตรูของท่านว่า “นั่นแน่ -
 คอนคอมิงโกฉินกลั้วว่า พวกราชฐรใน มาเคอ
 เลนนาคัวย จะไม่มีความ พอใจในการ กระทำของ
 ท่านเสียแล้ว บายที่ขาเหล่านั้นอาจะ ไม่
 ยอมอยู่ไคอำนาจของท่านก็เปนไค”

แต่เทศาภิบาลคนใหม่กลับหัวเราะ แล้ว
 กล่าวคยออกมากอย่างเบาะเย้ยว่า “อาจะ
 ไม่! ไม่มี บัณหาอะไรในเรอง อาจะ ไม่!

คอนปาลโซ! แต่จะเป็น 'ต้อง'! แลต่อไป ถ้ามีใครก่อการ วุ่นวายขึ้น ฉันก็จำเป็นจะต้องสั่งให้พวกทหารของคณะประชาธิปไตยทำหน้าที่ของเขา!"

คอนปาลโซ ก็มัวกังวลแล้ว ก็เดินออกไป ความหวังที่ทำงานอยู่เกี่ยวกับ ก็คือต้องการห้ามไม่ให้ พวกราษฎร เข้าต่อสู้ ด้วยมือเปล่า

เพราะจะเป็นการฆ่าตัวเองมากกว่าทำการ ต่อสู้กับพวกทหารที่มีอาวุธครบมือ ของรามิเรซ

เมื่อ เวลา คอนปาลโซ ย่างเท้า ลงไป ถึงถนน ก็เหมือนท่านไม่อาจจะห้ามปรามให้ พวกราษฎร แลพวกทหาร เข้าทำการ ต่อสู้กัน ได้ ความนับถือที่พวกราษฎรมีต่อท่านนั้นก็ปรากฏขึ้นในขณะที่ท่านยกมือขึ้นกับ คำกล่าวที่หลุด ออกมาจากปาก ท่านอย่าง แฉ่มซ้ำว่า "จงอย่าทำการชักชวน! พวกเราต้องคอย!!"

พวกราษฎร พวกกัน หันกลับ ด้วยความไม่พอใจ แลขณะที่ปานโซยืนดูพวกนั้นเดินกลับ ไปนั้น เขาได้กำหมัดไว้แน่นควงคาบเขี้ยวขึ้นด้วยความโกรธแค้น "จงอย่าเพื่อทำการชักชวน!" เขาย่นพึมพำ ทวนคำกล่าวของท่านอีก "แต่ - ฮา! - เราเห็นจะทนคุณต่อไปไม่ได้แล้ว - วันหนึ่ง - ค่ะ - วันหนึ่งชัยชนะคงจะต้องกลับมามีเราอีก -"

บทที่ ๓

เรือนตัวอุบาทว์

คืน นั้น แล วัน ต่อ ๆ มา พวก ราษฎร ใน มาเคเลนาต่างพากันรอคอยปานโซอยู่ นำ ปลาก - ชายหนุ่ม - ปานโซ - ได้หายหน้าค่าตาไปเสียเลย ๆ

ความจริง ใช่ว่า พวก ราษฎร ใน จังหวัด มาเคเลนา จะพากัน เกิดเลิกกลัวท่านเทศาภิบาลคนใหม่หมดเมื่อไร ยังมีคนบางจำพวก ที่มีความยินดีย่อมอ่อนน้อมต่อท่านเทศาภิบาลคนใหม่ พวกเหล่านี้คือพวกที่คิดทำการทุจริต เป็นพวกที่ไม่มีโอกาส ทำการ ชั่วร้ายในวาระ เมื่อ คอนปาลโซ ยัง เป็น เทศาภิบาล ยายคอนนาแคลคามิน ก็ยังว่าเป็นหญิงคนหนึ่งซึ่งอยู่ใน จำ พวก ที่ พอใจ ใน เทศาภิบาล คนใหม่ นั้นด้วย

ครั้งหนึ่ง ตระกูลคามิน เคยเป็นตระกูลที่ ร่ำรวยแลมีอำนาจวาสนามาก แต่เดี๋ยวนี้ นี้ ว่าได้อิยาลง แต่ถึงอย่างไรก็ที่ยายคอนนาแคลคามิน ก็ยังอัสสั ทวีอิจะให้ ตระกูลของ แกกัลยัมชิตราชชิตขึ้นอยู่เสมอ แลถึงตัว แกกจะเป็นเพียงหญิงแต่ก็จริง แต่แกก็ยังมีสติปัญญา หากิน คดขยี้ แลถึงตัว แก ได้ก็ ในเวลานั้น แกได้มองเห็นโอกาส อันจะนำ

ความสุขอันใหญ่ยิ่งมาสู่เขาแล้ว คือเธอ
เจ้าผู้ครองนครเขมรคนใหม่ได้มาเยี่ยม
เยียนแก่ที่เขานั่งสมาธิ ภายใต้อาสนวิหาร
นั้นก็ทราบได้ว่าการที่เธอมาหาแก่มิใช่
นั้นเป็นเพราะ - มาเยี่ยมสาวสวยบุตรของแก่มาก
ให้เขามานั่งเอง

มาเยี่ยมแกล้งมาสินนั้นมิใช่สลับใจผิดก็
มาร่ำไห้ในอาสนวิหาร เจ้าหล่อนอาย
อย่างเข่าตึง ๑๘ กำลังแกกเนื้อสาว ถ้าจะพูด
ถึงรูปร่างลักษณะแล้ว เจ้าหล่อนก็เป็นสาว
สวยเหมือนสาวสวยทั้งหลายในโลกนี้เอง แต่
นั้นเจ้าหล่อนไม่สวยแต่อย่างเดียว เจ้า
หล่อนมีจรรยาดีอันประจักษ์อยู่ด้วย

มารดาเจ้าหล่อนได้ให้เจ้าหล่อนเอา
เอาใจเธอ คนนั้นเธอมาหา เจ้าหล่อนก็
ต้องออกไปต้อนรับโดยเสียไม่ได้ ความจริง
เจ้าหล่อนไม่ไว้ใจเธอเลย เธอเอา
หล่อนเป็นทุกข์ในเรื่อง ปานโซ่แล้วเธอคอย
ตั้งหน้ารอคอยเธออยู่เสมอ วันหนึ่งระหว่างที่
เธอมาใกล้อยู่ข้างของมาเรียน ปานโซ่
ได้กลับมาร้องๆ แต่การที่เขากลับมาคราว
นั้นมิใช่เพราะ แก่เวลา เพราะในเวลานั้น
เธอมาใกล้กับพาราณสีมาเรียนอยู่ เพราะ
เจ้าหล่อนได้ถูกมารดาเกลี้ยปลงไว้ในห้อง
กับเธอมาเรียนทั้งสอง เจ้าหล่อนไม่พอ

ใจในคำพูดที่เธอมาได้ประจักษ์ขึ้นเลย แต่
เมื่อเขาส่งข้อคิดมาให้ ให้เจ้าหล่อนกลับข้าง
ทั้งเสีย การกระทำของเจ้าหล่อนครั้งนี้ทำให้
เธอมาเรียน เขาก็มาเรียนกับเขาเจ้าหล่อน
ไว้ แต่กับเขาเจ้าหล่อนต้องร้องขึ้น แต่ในทัน
นั้นเธอมาเรียนกับข้อคิดของเธอ เธอมาเรียน
ลงไปแต่อยู่กลางพื้นห้องอย่างไม่เป็นท่า ทั้ง
นั้นโดยเนื่องจากความแฉะ ของหมัก ปานโซ่ ที่
พามาโดนคางเขานั่นเอง อันที่จริงปานโซ่
ไม่ได้ตั้งใจจะมา ก่อนการวิวาทกับ เธอมาเรียน
แต่การที่เธอมาเรียนใช้กิริยาอันไม่ใช่ กิริยาของ
สภาพบุรุษ ต่อมาเรียน หญิงที่รักของเธอมาเรียน
ไม่อาจทำให้เขาขึ้นคางเขนได้

การที่ตัวเสียก็จะต้องลงไปนอนไว้คนเดียว
นั่นเองทำให้เธอมาเรียนโกรธจนหน้าเขียว ซักก็
ออกโคกขึ้นขึ้นทันที มาเรียนเห็นเหตุการณ์
ไม่น่าจะเป็นไปเช่นนี้ เจ้าหล่อนก็ร้องออกมา
ด้วย ความ กลัวพลางวิ่งไป ขึ้นอยู่ระหว่าง คู่
ประจักษ์ทั้งสอง แลในทันใดนั้นเองยายคอง
นาแกล้งมาเรียนก็เข้าประตูห้องมาเรียน

โดยไม่ตั้งใจเรื่องวุ่นวายเป็นอย่างนี้ แม้
แต่เจ้าหล่อนมาเรียนใน การที่สับสนกิริยาอันมี
คือเธอมาเรียนก็เกิด ข้างว่าอาจจะทำให้คอง
ตอมึงโกนมาเรียนแต่คงได้ เมื่อเธอมาเรียน
เห็นปานโซ่แก่กับมาเรียนไปทางประตู

“อิดันเสียใจมากค่ะคอนปานไชดำริอะไร”
แก กล่าว “อิดันไม่มีความ ยินดี ที่ จะรับ
รองท่าน!”

ด้วย คำพูด นั้นเองทำให้ ปานไช ยืนคลั่งไป
ครู่หนึ่ง แต่ในมิชัวเขาก็รู้สึกตัวว่าเขากำลัง
อยู่ในอาการอย่างไร? อ่า... ชายหนุ่มผู้กล้า
หาญกลับยอมออกมาในขณะที่เมื่อเห็นหน้าหญิง
คนรักก็แสดงความเสียใจใน คำพูดของมารดา
ของหล่อน ซึ่งทำให้เขารู้สึกปลาบปลื้มใจ
เป็นอันมาก พลังหิ้นหลังก็เดินออกจากห้อง
ไปโดยทำทางอันธพาลผ่าเผย

บทที่ ๔

หน้ไทย

เช้าวันรุ่ง ขึ้น เมื่อ คอนอมึงโก ทราบว่า
ปานไช กลับเข้ามาใน มาเคอเลนา จากยศ
ชายแล้ว ก็จึงเร่งทำให้ไฟแห่งความเกลียด
ชัง ซึ่งกำลัง ลุกอยู่ใน ทรวงอกพวกราชวรนั้น
ลุกช้อขึ้น คือได้เริ่มออกประกาศเกลียดชัง
ทวีปสมบัติของพวกราชวร ผู้เป็นเจ้าของ
จะต้องเสียภาษี ร้อยละสิบของราคาของ ๆ คน
อ้างว่าการที่กระทำดังนี้ ก็เพื่อจะรวบรวมเงิน
ไว้บำรุงกองทหาร ที่จะส่งเข้ามาในมาเคอ
เลนาอีก

เช้าวันนั้นพวกราชวรพากันไปชุมนุมหน้า
ประตู ภาศ เกีย ภาษีใหม่ ที่ น้ำ ดำนัก งาน ของ

คอนมึงโกเป็นกลุ่มใหญ่ และเมื่อพวกเขานั้น
เห็นปานไชมาเขาก็พากันแยกทางให้ ปานไช
เดินเข้าไปอ่านหนังสือ

“กู! ปานไช” ราชวรคนหนึ่งกล่าวขึ้น
“จงดูนี่!!” การทำนายหลังคนของเทศา
วิทยาล คนใหม่นี้เองทำให้ปานไชกลับโทโสไว้
ไม่ได้ เมื่ออ่านเสร็จแล้วเขาก็ฉีกประกาศนั้น
ทิ้งลงที่ พน ดิน พลัง เขา เข้า ย่ำเหยียบ เสีย
แล้วเดินออกไปจากที่นั้น

ถึงชายคอนนาเกลดคามินจะได้ห้ามปราม
มิให้เขาเข้าบ้านแกก็จริง แต่เขาก็ยังขึ้นเข้า
ไปที่บ้านนั้นได้ ปานไชเดินไปอย่างคน
สติลอบ เพราะหวัสมองเขากำลังคิดอะไร
ยุ่งยุ่งอยู่ เมื่อก้าวเท้า เข้าไปในประตูบ้าน
สิ่ง แรก ที่ ปานไช พย ก็ คือ เรมอน มาดี กาส
ก็มาเรีย

“อ้ายหมากกลางถนน เอ็งจะมาทำอะไร
ทันหา!” เรมอน คำราม เมื่อเห็น ปานไช
“เอ็งมันเป็นคนหน้าด้าน เจ้าของบ้านไม่ต้อง
การรับรองเจ้าคอกวะ!” แต่เรมอนก็ทราบไค
คิ ๆ ว่าในบ้านยังมีใครที่ขึ้นดั่งรับรองปานไช
เสมอ ผู้ที่ขึ้นดั่งรับรองนั้นก็คือมาเรย์นั่นเอง
แลเพราะเหตุนี้เรมอนจึง โต้แค้นในนัก

“ฉันจะไม่ใช้ คำพูดเช่นนั้น ถ้าฉันเป็นตัว
เธอ” ปานไชตอบอย่างเรียบ ๆ ด้วยอาการ

ใจเย็น

“หนอย แน่ ชูหรือ ! เจ้านี่ !” เรมอน
 คำราม ออกมาอีก “จึงเอานี้ เป็นการ คอย
 แทน - เอ้า !” พุคซาคำเขาก็กดหน้าป่านโซ
 เข้าฉากใหญ่ แต่ยังไม่ทันที่ จะชักมือออก
 เรมอนก็เปลี่ยนสภาพจากการยืนเป็นการนอน
 หายหลัง อยุ่ที่พื้นดิน เนื่องจากการโดนหมัด
 เก็กของป่านโซในเวลานั้น เลือดแห่งตระกูล
 คาร์ลโรโคเกิดคนสับสน

การยึกเขาพินคน เป็นที่เอนหลังนั้น ทำให้
 เรมอนโกรธจนเห็นป่านโซกลายเป็นหนู เขา
 วิชลูกกึ่งหลักใหม่ควักมือออก โดกเข้าใส่
 ป่านโซทันที ป่านโซนั้นต่อสู้ด้วยมือเปล่า
 ถึงเรมอนจะมีมืออยู่ในมือ ก็จริงแต่ก็มีไม้ทำ
 ให้ป่านโซเป็นทุกขเป็นร้อนอะไรนัก เขาย้าย
 หน้าเข้า ทำการต่อสู้ กับศัตรู ด้วยความใจเย็น
 และอาหาญ มากกว่าหกครั้งเรมอนหมาย
 ว่าป่านโซเสียทีแล้วแต่ลงมือไป แต่ก็ผิดทุก
 ครั้งเพราะป่านโซหลบทันเสมอ

ผลที่สุด ป่านโซ ก็จับมือข้าง ถือมิด ของ
 เรมอนไว้ ได้ พลังเหวี่ยงเรมอนออกไปที่
 ถนนนอกบ้านโดยสุดแรงเก็ก เรมอนก็เซ
 ไปสควกอนหินล้มลง และเวลาที่เขาเซไป
 นั้นมือที่ถือนี่ก็กำลังไขว้อยู่ข้างหลัง ป่านโซ
 คอยให้เขาลุกขึ้นอยู่เป็นครูใหญ่ แต่เรมอน

กลับตรงออกมาแสร้งคันด้วยความเป็นพวก
 เรมอนได้ล้มลง ทั่วมิด ของเขา เองเป็น ยาก
 แผลสาหัส

ขณะที่ ป่านโซ กำลัง ก้มลง มองดูเรมอน
 นั้นเขาได้ยินเสียง ผู้เท้า คนวิ่ง ตาม มา ของ
 หลง ในทันใดนั้นก็มึนๆ มึนๆ มีของหนึ่งมา
 รัยเข้าเขา

“หนี ! ป่านโซหนี !!!” นี่เป็นเสียงของ
 มาเรียเจ้าของมือนั้น เจ้าหล่อนพูดออกมา
 ด้วยเสียงสั้นต่ำแรง ความหวาดกลัวหน้าขาว
 ชักไม่มีเลือด “ก่อนคอมิงโกแลวมีเรชอยู่
 ในบ้าน ! เขาได้ร้องอะระชินแล้ว ! - โถ -
 อย่า เป็น ท่วง ก็ฉินเลย - หนีเดี๋ยล่ะ ! - หนี -
 จงรีบไปเร็ว ๆ เด็ด พ้อทลหัวของมาเรีย !”
 ไม่มีเวลาจะพูดกันไต่กันยาว ป่านโซก็
 จำใจอาสาหญิงที่รักย้ายหน้าเข้าสู่หุบเขาใหญ่

บทที่ ๕

ชีวิตต่อชีวิต

สอง วัน ต่อมา ภายหลัง คอนคอมิงโกได้
 ไปที่บ้าน ตระกูล คามินด้วยควงหน้าอันโดร
 เศวร ชายแก่ผู้นี้มีคุณความดีอย่างเคียว
 ค้อมมีความรักกับบุตรของตัวมาก แต่เขามักจะ
 เสียมสอน และแนะนำ ให้บุตรของเขาจะทำ
 การชั่วร้ายเนื่องๆ

เมื่อพบกัน มาเรีย แล้วเขาก็กล่าวถึงเจ้า

หล่อนว่า “เรมอนไคว้องเรียกหล่อนตลอดวันแต่คืน - เขากำลังจะสิ้นใจอยู่แล้ว - ! แลไม่มีอะไรในโลกนี้จะช่วยเขาไถ้นอกจากหล่อน”

มาเรีย มอง ดู หน้าโคโย มิ ไค้ กล่าว คอยประการใด เป็นเวลาอันนานเจ้าหล่อนจึงสิ้นศีรษะด้วยความเสียใจ คล้ายกับจะพุดออกมาว่า “หล่อนจะไม่ไป” ฉะนั้น - อ่า! - ชายผู้นั้นชายผู้ซึ่งทำให้คอนปานไธ ต้องหนีออกจากมาเคอเลนา แลได้รัยคอนปาลิยบิศาของปานไธไป ชังไว้ ที่คุก หล่อน จะช่วยเหลือเขาไไ่อย่างไร ?

การที่หล่อนปฏิเสธทำให้เขาคั่งใจไม่น้อย เขาคั่งใจยิ่ง ซึ่ง ยังประะเขื่อนไปด้วยเลือดออกมาจากเสื่อคลุมของเขาลาฟพุกว่า

“ทหาของฉฉฉฉ” เขากล่าวขึ้นด้วยเสียงอันหนักแน่น “อาจะรัยคอนปานไธเมื่อใดก็ได้ เมื่อฉฉฉฉให้เขารัยแลเขาก็จะค้องตาย - อ่า! - ฉฉฉฉ อาจ ช่วยเหลือเขาได้ - ถ้าหล่อนกระทำตามคำขอร้องของฉฉฉฉ”

หล่อนมองเขาอย่าง ไม่ เข้าใจ

“เรมอนนั้นถูกแทงด้วยมีดของเขาเอง”

คอนคองโกกล่าวต่อไป “แลถ้าฉฉฉฉพุกเช่นนั้นเมื่อเวลาปานไธถูกรัยเขาก็จะถูกปล้อยตัวไป ถ้าฉฉฉฉไม่พุกอย่างนั้นเขาก็จะถูกฉฉฉฉ”

คอนั้น หล่อน มอง ดู เขา ด้วยความ หวาดหวั่น หล่อนเห็นว่า เขากำลังจะทำการแลกเปลี่ยนระหว่างชีวิตของเขาที่รักของหล่อนกับการที่หล่อนจะ ปฏิบัติ ตาม คำ ขอร้อง นั้น แล้ว !

มาเรียทราบดีทีเดียว ว่าพวกคณะประชาธิปไตยซึ่ง คองมิง โก เป็นผู้ ชัง คับ ขัด ขัน นั้นอาจะรัยปานไธได้ ในเวลาใดก็ได้

สีหน้าของหล่อนค่อย ๆ ชักลง คิ้วเจ้าหล่อนนั้นเป็นแลแข็งทึงกับหิน ครั้นแล้วเจ้าหล่อนก็ค่อยออกไปด้วยเสียงสั้น ๆ ว่า

“ฉฉฉฉ จะไป กับ ท่าน เพื่อไป หา บุตรของท่าน”

ตามคำพุดของคองมิง โก นั้นเป็นความจริง เพราะเคยวัน เนื่องจากการที่ มาเรีย มาเยี่ยมเยียน เรมอน เสมอ ๆ ทำให้เขา พัน ภัย แห่ง มัจจุราชไปได้ แลยคืนเขามีกำลังวังชาแลสุขสบายดีแล้ว มิช้าเขาก็ตั้งต้นรบกวนมาเรียในเรื่องรัก ๆ อีก ส่วนแม่เฒ่ามารคา มาเรียก็เขยิวเขิน จะให้หล่อนแต่งงานกับเขาเสมอ ๆ จนหล่อนซบเซา แลด้วยความทุกข์ ครวม นั้นเองทำให้ถึง แก่ บัวย กระเสาะ กระสะลง

ภายหลังคอนคองโกได้พุกกับมาเรียว่า ถ้าเจ้าหล่อนยอมแต่งงานกับ เรมอน บุตรชายของเขาแล้ว ก็เท่ากับได้ช่วยชีวิตคอนปานไธ

ฉันทรงเป็นเหตุให้หล่อนยอมสละตัวตามคำ
ร้องขอของทอนคอมิงโก

แอลกบียัน รามิเรซ นั้น คอยหาโอกาส
ฉกฉวยปันโชมานานแล้ว เมื่อเห็นทอน
ปันโชพ้นไทย โดยความช่วยเหลือของ ทอน
คอมิงโก ก็โกรธแค้นเป็นอันมาก

ถึงทอนคอมิงโกจะได้ให้เงินรามิเรซเป็น
ค่าชดเชยแล้ว ก็จริง แต่เจ้ารามิเรซไม่
พยายามที่จะชดเชยของเขาไว้ได้ นำความ
ไปเฝ้าร้องถามที่ต่าง ๆ เงินเรื่องไครว์โกล
ทั่วไป

เปโตร ลูกจ้าง อันซอสต์ยัก ของ กระจกกลา
วิลโลว์ ก็นำข่าวนี้ไปแจ้งแก่ ทอนปาลิโอ ผู้ซึ่ง
กำลังตั้งชั่งชั่งในคุกนั้น ในทันใดนั้นท่าน
ผู้เฒ่า ก็นึกอะไรขึ้นได้อย่างหนึ่งจึงสั่ง เปโตร
ว่า “จงไปตามหาปันโช!” เพราะเปโตร
นั้นเป็นผู้รู้ ทักษะอันลึกซึ้งของ ปันโช แต่ผู้
เกี่ยวข้อง “แต่แจ้งข่าวนี้ให้เขาทราบ”

ต่อมาเปโตรก็นำข่าวนี้ไปแจ้งแก่ ปันโช
ทนายเขากลางบ่า เป็นการปลุกมากที่ปันโช
กลบขี้นคอคนใช้ซอสต์ยักของเขาที่กลางบนแท
ยี่สิบหลาไฮ พลังกล่าวออกมาอย่างบ้า
เลือกว่า “เจ้าโกหกเปโตร!” ครั้นแล้ว
เขาก็กลบขี้นคอออกจากคอเปโตร แล้ว
กล่าวคำขอโทษต่อคนใช้ซอสต์ยัก เปโตร

ก็มีได้ โกวธ เคื่อง หรือ พกหา แต่ อย่าง หนึ่ง
อย่างใด - บอมยกโทษให้แต่โดยดี

“เขาจะแต่งงานในวันพรุ่งนี้หรือ?”
ปันโชถาม

“พรุ่งนี้ - เวลาเที่ยง” เปโตรตอบ
ปันโช เสียใจเป็นอันมากนั่งอยู่เป็นครู่
ใหญ่ ครั้นแล้วเขาก็ลุกขึ้นกล่าวกับเปโตร
อย่างหนึ่งว่า “จงกลับไปหาบิดา
ฉันเปโตร แลบอกกับท่านด้วยว่าเจ้าโคยชก
ข่าวกับฉันแล้ว”

บทที่ ๖

วาระสุดท้ายของคณะประชาธิปไตย
ถึงวันที่เริ่มชนมาตีกลาส กับ มาเวียเกล
คามินระกระทำกร สโมสรกันนั้นได้จัดแจงให้
มีการเลี้ยง แล การเล่น สนุกสนานขึ้นอย่าง
ครึกครื้นก็จริง แต่พวก มหาชนใน มาเคอ
เล่นนานนั้นท่ามมองการคอยแต่งแลการวิคแจง
ที่ต่าง ๆ ด้วยความไม่พอใจ แลต่างไม่รู้สึก
สนุก สนาน กับอะไรเลย ในเวลานั้น พวก
ราษฎร แทบทุกคนใน มาเคอเล่นนา กำลัง รอ
คอยปันโชอยู่ เขาทั้งหลายต้องการต่อสู้!
การพิชิต สโมสร นั้นจะเริ่มใน ตอน เที่ยงวัน
แต่ก็สืบมาที่ก่อนจะถึงเวลาเจ้าสาว - หญิง
ที่ไร้ความสุข แล มี กวง หน้า อัน ขาว ชัด กับ
มารกา กิ่ง รอดมาถึง โปสโตล จะ ทำ การ พิชิต

สมรส

ในวันนั้น พวกตระกูล มาคัดกาส ต่าง ก็พากัน คอยแค้นตัว อย่างหรรษา แลพากัน มาช่วย เหลือมากมาย ในขณะ ที่ มาเรย์ มาถึงนั้น เรมอนรีบลุกขึ้นออกไปรับรอง แต่หล่อนกลับ ถอยหลังกลับ แต่ก็ถูกมารดาหล่อนชวนเข้า ไปอีก หล่อนปรึกษาคับยความมรทศรทมใหญ่ เป็นที่น่าสังเวชยิ่งนัก

ในเวลาเดียวกันนั้น ได้มีมิช ๗ คน มาช่วย แขนหล่อนไว้ และผู้ช่วยแขนหล่อนนั้น ก็ร้อง ขึ้นด้วยเสียงอันดังว่า

“หยุด! มาเรย์แกลศคามิน จะกระทำสิ่งนี้ ด้วยความเข้าใจผิด! หล่อนกระทำการนี้เพื่อ จะช่วยชีวิตชายคนหนึ่ง ผู้ซึ่งเขาไม่ต้องการ ความช่วยเหลือ!” พวกเขาก็เดินออกไป ยืนอยู่หน้าพวกมาคัดกาสทั้งหลาย มีข้าเขาก็คูณ ชื่น คล้าย กับเขาได้ทำ ชัยชนะไว้ ใน มือ แล้วว่า:

“พวกแก กำลังต้องการตัว ชายผู้ ที่ แทะ เรมอน มาคัดกาส ฉะนั้นแหละ ชายผู้นั้น”

ป่าน ไช กล่าว

มาเรย์ ขวน เซ ลัม สลย ไป ใน เวลา นั้น เรมอน มาคัดกาส ได้ แหวก ผุง คน เกิน เข้าไป เผชิญหน้ากับ ป่าน ไช อย่างจะกิน เลือกลิน นอ พลงตวาดว่า “อยู่ลึงมึงควาน! อ้าย

หมา!”

เมื่อได้ยิน เช่นนั้น ป่าน ไช ก็หัวเราะ ออก มา กากใหญ่

“ข้าเห็นจะไม่พินคอก” เขาพูด “แต่ ขอเตือนเจ้า - อ้ายคนซบถ ว่าถ้าเจ้าก้าว เข้ามาอีกก้าวหนึ่ง การต่อสู้ระหว่างเรากว้านจะลงเอยกัน ข้าจะหักคอเจ้าแลอ้ายพ่อขม โกง ของเจ้าเสียดัง กับที่เจ้าได้เคยทำกับข้า มาแล้ว”

รามิ เรช “— เขาได้กล่าวเช่น แก่ รามิ เรช ในขณะ ที่ เห็น ตั้ง ทำ ชัยชนะ เข้ามา — “ก่อนที่เจ้า จะเอะอะขึ้น จง ไป ที่ น่า ค่าง แลมอง ลง ไป ที่ ถนน”

“จริง” ป่าน ไช กล่าวต่อไป แล ตาม ลำเนียงเสียงเขา แลบอก ให้ เห็น ว่า เขากำลัง ทำ ชัยชนะ ไว้ ใน มือ แล้ว “จงบอกพวกเหล่านั้น ว่าเจ้าได้เห็นอะไร! เจ้าหมายความว่าพวกตระกูล คาริล โรละระ ทั้งจังหวัด มาเกอเลนา ในเวลา ที่ ต้องการความช่วยเหลือหรือ? เจ้าหมายความว่า พวก คาริล โร จะมัวมุกหัวซ่อนอยู่เมื่อเวลา พวกเรา ร้องขอความช่วยเหลือ? แขน รวแฟล, คอคักกา, ลอเคส - เมืองเหล่านั้น ต้องการ จะ เห็น การ ปกครอง ที่ เป็น ไป อย่าง ยุติธรรม แลอา! - บัดนี้ เมืองเหล่านั้น ได้ส่งทหารเข้ามา เพื่อปราบปราม ประจานอิทธิ ศักดิ์ เกกมะเหรก ของเจ้าแล้ว - อ้ายสัตว์!”

พวกมาตีกาสักมาในพิธีสมรสกันต่างพากันนั่งเฝ้าฟังคำพูดของปานโซด้วยความตกใจ และระหว่างเวลานั้นพวกทหารประจำเมืองต่าง ๆ ที่ปานโซได้ขอความช่วยเหลือนั้นก็ให้พากันเข้ามาประจำอยู่ตามถนนในจังหวัดมาเคอเลนาแล้ว แลกองทหารของรามิเรชนั้นมีจำนวนน้อยกว่าทั้งสี่เท่า เมื่อเห็นเช่นนั้น รามิเรช ซึ่งเป็นคนซนคึกคากวาก็ถอดกายของเขาออกพลางโยนไปทิ้งที่ปานโซ

แต่เมธอนมาตีกาสไม่กระทำเช่นนั้น เขาคำรามออกมาก็ถึงกับตัวร้ายพลางชักมีดออกแล้วโยกเข้าใส่ปานโซทันที

เมื่อปานโซเห็นเช่นนั้น เขาก็ล้ม เพราะการที่เมธอนกระโดดเข้ามาถึงนั้น เขาเห็นทางอันเหมาะที่จะช่วยให้อยู่มือ เมื่อไรท่าความคึกปานโซ ก็พุ่มหมัก ขว้างไปที่คาง เมธอนล้ม หันหลังหนีไป

ต่อจากนั้นก็ไม่เป็นการลำบากที่จะฟ้องร้อง

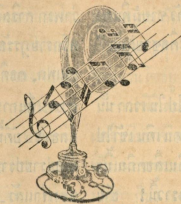
เมธอนต่อศาลฐานเป็นพวกขบถต่อบ้านเมือง เพราะการเอาหัวลงยืนไถ้นักกว่าจะถึงคันที่ ๓๐ อันเป็นคันสุดท้าย เมธอนก็ขาดใจตาย

ไม่ต้องสงสัยว่า พวกขบถทั้งหมดจะไม่ถูกจับในวันเดียวกันนี้เอง ตอนบ่ายโยดียาปานโซ ก็รอกพันจากที่คุมขังได้รับความอิสรภาพอีกครั้งหนึ่ง

ต่อมา จังหวัด มาเคอ เลนา แล จังหวัดอื่น ๆ ก็ตกอยู่ในความปกครองของ ประธานาธิบดีคนใหม่ คณะประชาธิปไตยเล็ก ๆ นั้นมี

สมญานามว่า “เสปญโยราญ”

เจ้าว่าทมิธอำนาจเมื่อมาเรีย เจ้าโยสดีอีกเป็นครั้งที่สองนั้นคือตอนปานโซ แต่ครั้งนั้นผลกว่าครั้งก่อน เพราะราษฎรในมาเคอเลนาได้พากันยื่นข้อเรียกร้อง เขาทั้งหลายต่างพากันให้ร้องให้คิดให้พรบนั่นหลามไปทั้งโยสดีพิไลไคดำเนียรไปสู่ความสำเร็จ โดยความเรียบร้อย

จิตรนิเวศ

พระนมทรม

โดย

สาตราชีวะ

ถึง นังสินธุ์ ผู้หลาน

นางวางพราดาของเองยักันแก่งลงไปถนัด
ไม่มีใครไฉนหน้าคำ ตาให้ ไควเห็น เหตุนี้จก
หมายที่แกเคยมีไปถึงนายสนธิ์ผู้นำ ของเอง
ก็เลยหายเจียขตามแกไป ข้ามี ความ จัย
ใจในจกหมายเหล่านั้น นัก มีความ เสีย คาย
อยากได้ชานอีก อ่อนวอนให้แกเขียนแนก
นังเสีย กลับแนะนำให้ข้าดของเขียนถึงเอง
ในฉานข้าก็ยหลานยัง นั้นแหละ! ข้าก็
ไม่ใช่นักว่านักเรียนอะไรเองก็ควรรู้ วิชชา
ที่ ข้าได้ เรียน หนังสือไทย จาก คุณ พนัก งาน
นักการที่หอพระข้างประตูแดงราชกิจ แล
ที่ข้าได้รับราช การ เปน เสมียน ที่ คำลา กรม

โชตนในพระบรมมหาราชวังนั้นจักสัก แด่ไหน
เพราะฉะนั้นให้เองอ่านคนเดียว อย่า เทียว
ไปขอจกพวกฟอกแฟกนุ่งผ้าลาวพื้นขาวทำสวน
ชนหัวเป็นอันขาด

ข้าตั้งเกตุหญิงสาวในสมัยนั้น ช่าง ปรีด
ปราดนักกระไร เหมือนกับเมื่อ ครั้ง กระโน้น
ที่เขากล่าวกันว่า กรวดตะลึงฟัง ปรีด แล
บินปรีด ถ้าจะพูดให้เองเข้าใจก็ต้องว่า เรือ
เหาะบินดุคกระมัง แต่ก็ยังไม่เร็วเท่าพวก
เอง เรืองนุ่งห่มเป็นคัน ข้าเอง ตั้งแต่ เกิด
มาจนปานนี้ มันก็นุ่งผ้าสวมเสื้อแขนยาว
ห่มแพรจีบอยู่ทั้งนั้นตลอดมา เองสิอย่าว่า
แค่นานเท่านั้นเลย ใน ๒-๓ ปีนี้ไปร่น น้ำ

สงครามที่ข้าไท่ราชสังเกตุเห็น เอง แ่่ง
 ทั่วทิศานุทิศ ทั้งคนด้วยสัตว์ คนชั้น
 ขาเขยประสาธน์กันคนกัน เช่น วัน จันทร์ก
 นุ่งสั้นพลหม่นน้ำเงินอ่อน สี นวล ชักให้น้ำ
 เงินเขยลงท่าย “กระต้างตา” ส่วนสีน้ำเงิน
 นั้นสีกลับ ทำให้ สี นวล ‘แ่ง ชน’ ต่าง สี
 จึงต่างสอครวน เข้า ทำ กัน ไค อย่าง นุ่ม นวล
 ถึงสมัยของเอง ข้าๆ เหมือนไปกระโปก
 ลงหม้อแกงมา อะไรเป็นสื่เกี้ยว กัน หมด
 ตลอดจนทั้งหม่น, ทั้งเกือกดงคิน ขุทสอกลี
 เล่าให้ลือลือถึง วันนั้นข้า พยใคร่ วิก พระ
 แก้ว ใส่เสื้อแ่่งกระโปรงขาวเกือกดงคิน
 น้ำเงินแ่่ง ข้าปลอกใจเห็นไป ตาม คุณแ่่ง
 แ่่งโพยว่าข้าอะไร ไค ้วยคำอธิบายว่าเขา
 แ่่งอย่างท่นเรียวกว่าไครวงศ์ คือหมาย ถึง
 ธงชาติ เพราะเป็นวันจักรี แม่ข้า! แม่
 หลานสาวของข้า! ทำไมไม่ลอง เขยจรงศ์
 ย่างเ้า? ยิ่งเกือกดงคินข้างละสื่ก จะ ยิ่ง
 ที่ ทั้งจริงจะเป็นมงคลเสีย กว่า เพราะ
 เป็นแ่่งอย่างเรวกก็เขยด้วยเขยขามทัก ไม่
 ใช้ขามกะลา ไม่ใช้ขามเขยโลงลั้งซึ่งเขา
 กลุมด้วยธงชาตินั้นและเป็นแ่่ง ข้าเห็นว่า
 เป็นการหมิ่นประมาทต่ออินทรีอย่างยิ่ง เขา
 ธงชาติก็กลมตัวเหมือนลึงเขาสิงห์เช่นนั้น
 การใส่เกือกดงคินข้าก็ เข้าใจ อยู่ ยัง ไม่

โบราณนักคอก ช่นมันวันนั้นจะสูง แ่่ง
 กับคินคาลหรืออะไร ข้าก็ไม่ว่า แต่การ
 ที่เขยยังเก้งก้อย รวากยะไป ตาม ว่า เห็น
 วัวกินอ้อยที่ไหนนั้น ข้าอยาการู้ว่าละเลียน
 แ่่งพระพิมพ์ักแ่งเขยทั้งเขาชาย กัน เมื่อ
 คราว ๑๓๒ หรือ?”

เครื่องนุ่งต่าง ๆ ของเองก็หมด ที่ ข้า
 อยากจะรู้ว่าจะจะนุ่งอะไรกันแน่เท่าที่ข้า เห็น
 ล้าชิ้นลาวเองก็นุ่ง ล้าม่วงมาเขยเป็น ดง
 เองก็ใช้ ไสวใหม่แ่่งกั้สรวม ทาโก้ง
 พม่าก็ชอบ ยิงแ่่งกระโปรงฝรั่งอีก ย่อยๆ
 เขาเถะเป็นอันว่าในเรอง นุ่ง ดง ๆ นั้น แ่่งละ
 แต่ข้าเห็นมันหลายดงนัก ยังอยู่กันแ่่งกระสอย
 เข้าเท่านั้น เพราะฉะนั้นในเรองนุ่ง ดง กมัน
 นุ่งดงนั้นเสียแ่่งละมากกว่า ถ้าจะให้ข้า
 กลับเป็นสาวสมัยใหม่และ นุ่ง ดง ข้าคง
 ไม่นุ่งขึ้นลาวเป็นแ่่งแ่่งละ ข้าอาทรู้สึกตัว
 ข้าว่าเสวยชาติเป็นถึงลือ ค้วยมัน ลาย แ่่ง
 ย์ด้องๆ กระโปรงข้าก็เห็นจะไม่เลือกนุ่ง
 อีกค้วยข้าเกรงไปว่ามัน จะไม่ใช้ฝรั่งจิ้ม พริก
 กระเกลือ มันจะไปจิ้มกะปิเข้าเสียแ่่งละ แ่่ง
 กว่า ยิ่งใส่รงค์เตาโก้งแล้วข้าคงจะรู้ สึก
 ตัวข้าว่าน่าระอึง ว่า “ข้าเสีย เขาว่า”
 ที่เกี้ยว
 พกต้องเสียแล้วข้าเป็นลม แต่ก่อนวัน

ทำไม ข้าก็ไม่เคยได้ยินว่าเสียอะไรที่ไม่
มีแผน โอ้พระอนิจจัง! ไม่มีแผนไม่มี
คอบ! ก็จะต้องเสียทำไมเล่า ไชยอก
เท่าเสียไม่ยากกว่าหรือ... ที่ระชอแพรวๆ มา
แล้วฉีกออกเป็นชิ้นเล็กชิ้นน้อย กลืนประคอง
ประคองเข้าไปอีกเล่า... ข้างที่แพรวแพรวๆ ก็
ทลุมันเสียให้เป็นรูๆ เล้นอย่างนั้น... นั้นมัน
อะไรกันหนอ? เองบอกกับข้าว่า เลื่อนนั้น
มันหลายอย่าง เวลากลางวันเฮย! เวลา
เวลาราคีเฮย! ข้าอยากรู้กันว่าสำหรับเวลา
ยามกษมิวไม่ใช้กลางวันกลางคืนมีข้างใหม่?
ในเรื่องเสีราตรีเองว่ามันลงรอยเกี่ยวกับเสีย
ผู้ชาย คือเย็บอก ข้าไม่โง่เซอะเขินนักบอก
แต่ก็พอเห็นได้ว่า ผู้ชายเขาเย็บอก 'เชิ' ^๕
ส่วนองเย็บอก 'เวิง' คุมันกระไรอยู่ข้ายังไม่
เข้าใจเลยว่ายังงเองยังเป็นสัตว์เขรอนนักร ข้าง
ที่เสียไปรุ่งไปทั้งตัวอยู่แล้ว ก็ยังไม่วาย ร้อน
ต้องเย็บอกออกฝั่งลงอีก ข้ามันให้แรง
ไปว่ารอยมันถูกฝรั่งคมเสียแล้ว คือการ
ที่เย็บอกนั้นก็เพื่อจะได้มีอุบายสวมเสื้อคลุม
ข้างนอกอีกเสื้อหนึ่ง เพราะเย็บอกอยู่เช่นนั้น
น่ากลัวจนทวายเต็มที ในที่นี้ข้าหมายความ
ถึงว่าอาพเพียได้ง่ายที่เดียว รวมใจความ
ว่าต้องใส่เสื้อ ๒ ตัว มีโอกาสจะเลือกความ
สรวຍงามที่ตัวๆ มากขึ้นกว่าเสื้อ ตัวเดียว

ทำให้แพรวพรณชายได้มากขึ้น เองว่าข้างที่
เขากไม่ใช้เสื้อคลุม เขาใช้ชั้นตัวพันคอ
ข้าอยากรู้กันว่าสัตว์อะไร หัวใจ ว่าเป็น
สัตว์ ที่ไม่น่าเกลียดคนน่ากลัวนัก แต่ ถ้า ร้อน
เขาก็ใช้ขนนกกระรอกเทศข้าข้างให้ นก ขยะ
แขยงคั่นคอแทนเสื้อ นกระไร และนี่กว่า
ใช้ขนนกกระรอกบ้านเรา ข้ายังไม่ได้ หรือมัน
จะได้ ไม่ กวนใจใน บ้าน เวียน และข้ารัง
สินค้าในเมืองด้วย เรื่องเย็บอกยังถูกฝรั่ง
คมต่อไป คือถ้าปรากฏว่าอกไม่งาม กระ
ดกให้ประวัขึ้น เองก็จะต้องเก็บพาชอเย
ที่ทำให้ อ้วนท้วนขึ้น ทั้งที่มันขอกขาย อยู่
เนื่องๆ ยิ่งขายมีผิวขาวแก่ใญ่เย็น ยดักหัก
แก่ ใส่ผ้าอะไรก็ปาดะ ที่จะใช้ ในการ ทำ
ให้สรวຍ จนทำให้ข้า เห็นโต๊ะ เครื่อง แฉ่ง
เองว่าเป็นโต๊ะผสมขาในโรง พยาบาลไป เสีย
แล้วถ้าเองหัวข้าแกล้งก่อน ถึง นก คุ
ให้เด็กเล็ก ว่าโต๊ะเครื่องแฉ่งของเองมี คิม
(คคณ) ตะไกร, มิก (คคณ) ตะไกร
(ณณ) ถ้าใครๆ ไม่รู้ว่าเองใช้ ในการ
แต่งตัวของเอง แล้วคงนึกว่าโต๊ะวางเครื่อง
มือคคณ หรือเครื่องมือช่างไม่เป็นแม่่นมัน
ผมของเองนั้นมันอะไรกันแน่ ที่ แรก
เองบอกข้าว่าไอ้ผมขาวกันเองต้องไว้ มา
ยกันสีข้าเห็นกลายเป็นคคณเพียงคอบ นี่จะ

หันไปโวลมประยา สมัยคนป่าของข้า กระมัง
 อ้ายลมยวข้าก็เขยอยู่แล้ว ไปไหนตาละ
 ที่แสนเข็ญ แคว่พอลินเสียก็กไม่ประทก
 ประเทิกเท่าใด มาตักลมสันเพียงคอสื่อ
 ค้องนั่งประคิษฐประคอบคักลม คัก ค้วย
 เครื่องคักต่าง ๆ ซึ่งทำให้หิวเองแลคเหมือน
 หิวเงะป่า และซึ่งค้อง ทรมาน ค้าง คินไว้
 ยังไม่พอ เองค้องมานั่งนบายคักค้วยไฟอีก
 กว่าจะไปไหนได้สักที แลแม่เองจะ บอก
 ว่า 'ประเทีย' ก็ไม่แคล้วชั่วโงม เครื่อง
 แถ่งลมของเองนั้นได้เปลี่ยนแปลง มาหลาย
 วิถีหลายอย่างล้วนแต่่น่าสังเวช แต่ข้าจะ
 มาอนาถเฒ่ามากเท่าที่เห็นเองใช้ระไรขกผสม มี
 รูปพรณสันฐานคล้ายกระจำนนั้นไม่มี มัน
 หนักนัถลนงหนึ่หลานสาวข้า! ข้าทวยไม่
 ไคโดยว่าค้อไปอางเปนรูปกระซอนกรองกระทิ

หรืออะไรอีก!

เท่าที่ข้าไคย่นว่ามาตาม ภาษา ของ ข้า นั้น
 เห็นจะพอเสียสักที หวังใจ ว่า เอง คง จะ
 พิจารณาเห็นพระอนิจจัง พ้องกับข้ายังไม่
 มากนักอัย ควาน่าถ้ามีโอกาศก็จะไคเขียน
 มาถึงเองอีก ในเรื่องอื่น ๆ ค้อไป.
 แคข้าของเจ้า

พระนมหุ้ม

ป.ล. ข้า ลม ตาม เจ้าไปว่า มัน
 เรืองราวอะไรกัน ที่ไคไลข้อมือของ เจ้า อยู่
 ก็ไม่ไค ก็ไพลไป แฉวน อยู่ เห็นอ ช้อ คอก
 ข้อบากรว่ามันวังขึ้นไปเองเปนปรอทวิคความ
 เจริญในเรื่องเครื่องแต่งตัวของ เอง หรือ เอง
 ผลักมันขึ้นไปแทนแขนเสื้อ.

หุ้ม

๓. ถ้าไม่สามารถจริง ไม่ควรวาสาเปนนายกแห่งหมู่ อนุชน
 จะก้าวหน้าขึ้นไปสู่ความเจริญ หรือจะถอยหลังลงสู่ความ
 พินาศ ก็เพราะนายก.

น. ด. พิษยญาติ

คดีประหลาด ประหลาด

© ในดิฉันพิศมัยความ (ฝรั่ง) ผู้แก้คดีฝ่ายจำเลยซึ่งต้องทว่า
ย่องเขา ไกลูกขึ้นแถลงการต่อศาลว่า

“ข้าพเจ้าขอเรียนต่อศาลว่า ลูกความของข้าพเจ้ามิได้ย่องเข้าไปในคอกอันเป็นเคหะ
สถานของโทเลย. จำเลยเห็นนำต่างเข้คอยู่ จึงใช้แค้นข้างขวาดึงเข้าไปหียของอัน
มีราคาเล็กน้อยออกมาข้างอย่าง. ยันข้าพเจ้าขอเรียนชี้แจงว่าแขนของจำเลยนั้น
หาใช้ตัวจำเลยไม่. ข้าพเจ้าไม่สามารถจะเล็งเห็นไ้โดยว่าศาลควรจะตัดสินลงโทษตัว
จำเลยทั้งคนสำหรับความผิดซึ่งอวัยวะส่วนหนึ่งได้กระทำ”

ผู้พิพากษา “คำแถลงการของทนายจำเลยนี้ไ้กล่าวอย่างไ้เพราะสมเหตุผลน่าฟัง
อยู่มาก. เพราะฉะนั้น ศาลจึงพิพากษาให้ลงโทษจำคุกแขนข้างขวาของจำเลยไว้เป็น
กำหนด ๑ ปี. ส่วนตัวจำเลยนั้นจะไปกัยแขนหรือไ้ไปกัยตามใจ !”

จำเลยยิ้ม, พลางไขสกรูแขนข้างขวาซึ่งเป็นแขนทำด้วยไม้ก๊อกโดยความช่วยเหลือ
ของทนายออกวางไว้บนโต๊ะ เสมียนนำขลลังก์ค่อย ๆ เดินออกจากศาล -- กลัวย่น.

วิชาวามฤ

“จ. จันทรอทัย”

รวบรวม

วิชาวามฤ หูเห่าแห่งภาชนะที่ร้อน

เวลาจับภาชนะที่ร้อน เช่น

ภาชนะน้ำ แลหม้อน้ำ เป็นต้น อา

ทำให้ร้อนมือได้ ในขณะที่ยัง

ไฟ วิชยของกันทุกคอกองหาเชือก

ผูกที่หัวนั้นเข้าไทรอย แลเพื่อ

จะทำให้เรียวร้อยจน ควรเอาเชือก

ที่ยาวพอควรผูกติดไว้กับหัวข้าง

หนึ่ง ทำเป็นปมไว้ข้างใด ทั้ง

ปลายเชือกไว้ประมาณสัก ๓๐ นิ้ว

ควรวางเอาชายของมันทั้งสองเส้น

พันไว้กับจนร้อยจนถึงปลายเชือก

ข้างหนึ่งให้แน่น จึงผูกปลายเชือก

อีกด้านเข้า แลให้ปมอยู่ข้างล่าง

ถ้าจะลงน้ำมันวานิชให้แห้งเสียสัก

ครึ่งหนึ่งก็จะช่วยป้องกันรักษาเชือก

ที่พินนี้ได้อย่างดี

วิชาวัดเชดกระจากที่เป็นดวงแลหมอนมัว

จงเอาสบู่ น้ำตาลของส์ (Lyons

Sugar soap) มาละลายให้ขึ้น

แล้วดักกระจากให้เข้า ทั้งไว้ให้แห้ง

จึงซักให้ใสสะอาด ถ้าทำวิชาวัด

กระจากที่มัวหมองก็จะขาวใหม่ขึ้น

แลรอยที่เป็นจุดหรือเป็นเมือกซึ่ง

ติดสากปรุคอยู่จะหายไปหมด วิชย

เหมาะมากสำหรับใช้ซักกระจากที่

กรุบานประตูหน้าต่าง

ทำให้พรมสะอาด

ถ้าพรมสำหรับปูห้องเขื่อนน้ำมัน
หรือ รอยเท้าที่เหยียบน้ำมันเข้าจนมา
จนเขากินผง สำหรับ ขูด น้ำมัน ผสม
เข้ากับน้ำมันเทอร์เพนไทน์ (Tur-
pentine) ให้ ข้น เช็ด ถู รอยที่
เปรอะเขื่อนนั้นจนทั่ว แล้วทิ้งไว้สัก
ครึ่งชั่วโมงให้แห้งก็ จึงเอาแปรงขัดสี
ที่สกปรกมาขัดโดยแรง รอยเขื่อน
เหล่านั้นจะหายไปหมด

แถบเสดดินเงินที่หมอง

แถบหรือดินเงิน ที่เก่ามีหมอง
อาจขัดให้สดใหม่ได้ง่าย โดยเอา
ผงแมกนีเซียม (Magnesia) ทาให้
ทั่วแล้วถู แล้วทิ้งไว้สัก ๒-๓ ชั่วโมง
จึงเอาแปรงสำหรับขัดโลหะที่สกปรก
มาขัดออกให้หมด หรือจะถูด้วย
ผ้าสักหลาดอ่อนชุบน้ำเหล่านึ่งก็ได้

วิธีทำไม้ค้ำที่หลวมให้แน่น

เสากัน ไม้ที่ไว้ร่อน อย่าง
เรซิน (Resin) ๔ ส่วน ชีผง ๑ ส่วน
ปูนฝรั่งเคส (Plaster of Paris)
๑ ส่วน เคล้าผสมให้เข้ากันให้ดี
แล้วใส่ในค้ำไม้ให้เต็ม จึงเอา
กันไม้ค้ำนั้นใส่ลงไปในแฉกให้แน่น

วิธีขัดวัตถุที่ทำด้วยยางแข็งแลกระดุก

เขื่อน้ำมันผสมกับเกลือ ใช้
สำหรับ ขัด วัตถุ ที่ ทำ ด้วยยางแข็ง
หรือกระดุกก็ตาม

สำหรับแปรงขัดผงกระดุกเงิน

ขนแปรง ๆ ผสม ที่ หล่ง หุ้มด้วย
เงิน หรือ กระ อาจทำให้ สดได้
โดยถูด้วยแป้งสาลี ที่ อุ่นไฟ พอร้อน
เล็กน้อย แปรง จะทำให้ รังเกะ
เกะขึ้นแปรงออกหมด

ยาขัดถาด

จึงเอาสิ่งเหล่านั้น ตมรวมกันเข้า
เคยใช้เขื่อนน้ำมัน คือ ซิลเวอร์
แซนด์ (Silver sand) ๑ ปอนด์
สับอ่อน ๑ ปอนด์, ซอคผง (Whiting)
๑ ปอนด์ แลน้ำท่า ๑ ควอต แล้ว
เอาสิ่งเหล่านั้น ใส่ลงในอ่าง เมื่อเย็น
แล้วก็จะเป็นน้ำขุ่น ๆ จึงเอาแปรง
จุ่มลง ในน้ำมันนี้แล้วพอควร ใช้ขัด
ถาดกระสวยสกปรก แลเมื่อใช้ขัด
ถึงสิ่งกระสี้ระส่ำให้เหมือนอันใหม่

การรักษาผลมะนาวให้สดชื่น

เอา ผล มะนาว รวมเข้า หมกใส่
ในทราย (Silver sand) ที่ แห้ง
แต่ ต้อง คอย รวบรวมอย่าให้ ผลมะนาว

กลิ้งถกกันไ้ แลเอาขยั้นกตบ
ให้มกชิต เพื่อยงกันไม่ให้อากาศ
เข้าถึง ทำวักจนผลมะนาวนั้นจะ
ลัดขึ้นไม่เนาหรือแห้ง แลจะมน้ำ
อยู่เสมอชั่วหลายอาทิตย์

วิธีทำอากาศในห้องคนเจ็บให้สด

เอาถ่านหิน ๒-๓ ก้อน
ใส่ในที่สำหรับขี้กถ่าน เอน้ำส้ม
เทรากลงไปแต่เล็กน้อย จะยังเกิด
กลิ่นทำให้สบายใจแลชวนใจ

วิธีตรวจน้ำนมสด

ถ้าเราอยากทราบว่ามีน้ำนม
จะบริสุทธิ์ หรือเป็นนมที่ปนประการ
ใด อาจพิสูจน์ได้ โดยง่ายตามวิธีที่
จะกล่าวต่อไปนี้ คือเอาเข็มเย็บผ้า
ที่สะอาดเล่มหนึ่ง ทุ้มลงในน้ำนม
ถ่านมก เมื่อเราชักเข็มขึ้นมา ก็จะ
เห็นน้ำนมมีกิตติยที่เข็ม ถ้าเป็นนม
ปน เข็มนั้นจะสกปรกเงาไม่มันม
กก็ขึ้นมาเลย

การรักษาแผลและสถาน

๑. ถ้าขยั้น ปูด้วย กระเขยง
แดงเปราะระเอน) ึงเอาไข่กาใส่ใน
น้ำร้อนแต่พอควรว เทล้างแลชิตดู

จะสกปรกหมด

๒. ถ้าเป็นพื้นทำด้วยขยั้นซีเมนต์
ึงเอาเกลือผสมเข้ากับน้ำอื่น เท
ราดลงบนพื้นนั้น แลชิตดูให้สกปรก
เลียบขึ้นหนึ่งก่อน แลจึงเอาน้ำ
เปล่าเทล้าง แลเช็ดดูที่หลัง อีกครั้ง
หนึ่งจะหายสกปรก

ประโยชน์ของเท้าพื้น

๑. ขาใช้เช็ดดูมกที่สกปรก
ให้สกปรกได้อย่างรวดเร็ว โดยเอาขยั้น
มาพอกมกเสียก่อน แล้วจึง เอาเท้า
พื้นมาขยั้นกับขยั้นดูลงบนฝ่ามกนั้น
๒. พนอุทุที่เก่านั้นไม่มีอะไรจะ
ชิตให้สกปรกใดกกว่าเท้า โดยเอา
เท้ามาถ้ามกหนึ่งใส่ลงในถัง ขนกับ
น้ำ จะได้รับผลเป็นที่พอใจที่สุด
๓. เอน้ำส้ม หรือ น้ำมะนาวก็
ไ้ แต่เล็กน้อยผสมกับเท้าพื้น ไว้
สำหรับใช้ชิตล้าง ภาชนะ ที่ ทำด้วย
อัลเมเนียมไ้ ได้อย่างประหลาด

๔. เอาเท้าพื้นเล็กน้อยกับขยั้น
ที่ละลายน้ำแล้วใส่ลงในน้ำอื่น จะ
ใช้สำหรับชิตกระเบื้อง อย่างที่ไ้ใช้ใน
บ้านนั้นให้สวยงามไ้

เด็ดดุลลว

ตอนที่ ๑

จดหมายรายวันของจอณาแทนฮักเกอร์

(เป็นตัวเลขอักษร)

วันที่ ๓ พฤษภาคม เขียนที่เมือง
บิสทริตส์ ออกจากมูนิกที่ ๓๕ นาที เมื่อ
วันที่ ๓ ถึงเวียนนาในเช้าวันรุ่งขึ้น ที่จริง
ควรจะได้ถึงแต่เพียง ๔๖ นาที แต่รถไฟ
ช้าไปเสียชั่วโมงหนึ่ง ยศเจ้าเมืองที่นี่จะเป็น
เมืองงดงามมาก สิ่งเกิดตามที่มองเห็น
จากรถไฟแลเห็นได้ดังเห็นอยู่เล็กน้อย แต่
ไม่กล้าจะไปไกลจากสถานีนัก เพราะว่า
รถมาถึงช้าและจะเดินทางต่อไปโดยเร็ว ตาม
เวลา ตามทางที่มากว่านี้รู้สึกว่ายากลำบาก
ประเทศทางทิศตะวันตกมาคราวละน้อย แล
วางเข้าทางประเทศตะวันออกมากขึ้นทุกที

เวลาค่ำเมืองเคลาเซินเบิร์ก หยท
พักที่โฮเต็ลรียาล อาหารค่ำมีไก่ทอด
โรยพริกป่นอร่อย พอใช้ แต่ค่อนข้างเผ็ด
สักหน่อย (จะต้องเสียหัววัวทำให้แม่น้ำ)
ถามคนใช้บอกว่าเรียก ว่าปายริกาเซนต์
เป็นกับเจ้าของชาวเมืองนี้ และพบบ่อยๆ
ที่ในประเทศแถบเขาคาร์เปเทียนสัน รู้สึก
ว่าภาษาเยอรมันก็ยาก แก้วนั้น ออกจะมี
ประโยชน์ตนมาก ที่จริงถ้าไม่รู้แล้วก็เลย
จะไม่รู้ว่าทำอะไรอย่างไรได้เลย.

ตามที่ใดมีเวลาวางอยู่บ้าง เมื่อครั้ง
อยู่ในลอนดอน ได้ไปดูพิพิธภัณฑ์ชาติพันธุ์
มิวเซียม และได้ตรวจดูบรรดาหนังสือกับ
แผนที่ต่างๆ เกี่ยวกับ แทรนซิลแวนเนีย
ด้วยเห็นว่าการที่จะรู้ล่วงหน้าถึงประเทศบ้าน
เมืองเสียก่อนที่จะไปนั้น จะเป็นการสะดวก

แก่การเดินทางยิ่งขึ้น ทั้งที่จะได้พบปะหา
กันที่งานสักของเมืองนั้นก็จะ เป็นการไม่ ต้อง
อ้อมค้อมมายกเยื้องกันไคด้วย เมื่อคนไปกัน
มากได้พบจำงหัวทัก ๆ ท่านผู้นั้นออกซื่อนั้น
อยู่ในยุโรปประเทศ ไกล ๆ กัน ก็เขตร์
มณฑล แทรนซิลแวนเนีย, มอลดาเวีย, ยูโค
วีน่า ระหว่างเขตร์เปเรียนท์ อันเป็น
แคว้นแคว้นที่เป็นข้าแลใน ยุโรป รู้จัก กันน้อย
ควที่สุด แต่ส่วนที่จะ หา คาสเซิลแตกค
ล้านหาไม่ได้ ด้วยไม่มีในแผนที่ ทั้ง
แผนที่ในพิพิธภัณฑ์จะเปรียบเทียบกับให้เหมือน
กับแผนที่เดินทางก็ไม่ได้ด้วย เพราะฉะนั้น
จึงค้นพบแต่ยัสตริคส์ อันเป็นเมืองที่ควอนด
แคร์กคล่าทั้งไปรษณีย์มา.

ชาวเมืองประเทศแทรนซิลแวนเนีย นี้ มี
อยู่ด้วยกันสี่จำพวก พวก ๑ เป็น ชาว แซ็ก
ซื่อน้อยทางใต้กับกันกับพวกวอลลัค ซึ่ง
สืบเนื่องมา แต่ พวก คาเซียนส์ พวก นั้น
เป็นพวกแม่กยาร้อยทางควนดก แลอีก
พวกหนึ่งเป็นพวกแซ็กเซลล์ล้อยทางควนออก
กับฝ่ายเหนือ ที่จะไปจะเข้าไปอยู่ในหมู่ พวก
ที่หนึ่ง มา จาก พวก แอ็กทิลล่า กับ พวกฮันส์
ซื่อนั้นจะเป็นจริงไคเพราะในร้อยยี่ ที่ สิบเอ็ด
เมื่อพวกแม่กยาร้อยไค เมือง นั้น ไค พย
พวกฮันส์ตั้งทำมาหากินอยู่.

อนึ่งไคควรคำนึงในหนังสือพยว่า พวก
ทันทิถลิตีอะไรต่าง ๆ ในโลกไม่มีที่ไหน ที่
จะเป็นธรรมหาแห่งความยากมันเขื่อถือเคร่ง
ครัดในการเหลวไหลมากเท่าพวกที่อยู่ในแถบ
เขตร์เปเรียนส์เลย ถ้าหาก เป็น เช่นนั้น
จริง การที่จะได้มาพยเห็นควรวน ออก จะ
ไม่เสียเวลาเปล่า (เรืองนต้องลงซัก ตาม
ควนดกให้ สั้นเชิง)

คนที่มาดงนั้นนอนไม่ใคร่หลับเลย ถึง
ทอนจะอ่อนนมนอนสยาก็จริง พาแต่จะ
ฝันอะไรต่ออะไรแปลก ๆ ต่าง ๆ ซ้ำมีเสียง
สุนัขเห่าอยู่ตรงหน้าต่าง กวน อยู่ตลอด
คืนราวกับว่ามีจะตองการเอาอะไร หรือ
มีอันตรายที่อ้ายเข้าปรีค่านั่นเอง ทำเอา ต้อง
ลุกขึ้นก็นำในกระดิกจนหมดแล้วยังไม่หาย
กระหาย พอรอนสว่างหลับไป หนึ่งอย หนึ่ง
ก็พอมมีเสียงเคาะประตูเรียกกันเข้า ทำคง
จะนอนหลับเสียสนิทจนสายถึง ต้อง มี คน มา
ปลุกเรียก อาหารมีอ้ายเข้าปรีค้ออีกกับ
แย่ง เข้าโภชน์ เบียด กัน ๆ เรียก กัน ว่า
“ มามาล็ก ” แลเมื่อผลึกกับมีเขื่อขาว รส
ชาติกินเข้าที่ก็ เรียก ว่า “ อิมพลัดคา ”
(จะตองจำไปทำกินอีกเหมือนกัน) เข้าน
กินเข้าตองรื้อรอนเกือบตายเพราะ รด จะ ออก
ก่อน ๒ โมงเช้า แต่ที่จริงรื้อรอน รนไป

ถึงสถานีเปล่า ๆ ค้างขึ้นไบนั่งคอยบน รถ ชั่วโมงเต็ม ๆ กว่ารถออก รู้สึกว่ายังมาจนใกล้ ถึงประเทศตะวันออกเข้า ครัวยังไม่ตรงต่อเวลาเข้าทุกที ถ้าในประเทศจีนจะเป็นดินโคหนอ?

วันนั้นตลอดทั้งวันรถแล่นผ่านทุ่งนาป่าเขาไม่งาม ๆ เป็นอันมาก บางทีเห็นเมืองเล็ก ๆ หรือวังปลูกอยู่บนยอดเขาชัน ไตรกตั้งที่ใดเคยเห็นในรูปภาพเก่า ๆ บางทีรถไฟข้ามแม่น้ำลำธารกว้าง งาม ตระการตาเสียเหลือเกิน บางแห่ง น้ำใสไหลเย็นเห็นตัวปลาที่เคียว เมื่อถึงสถานีโคเปน เฮน คนขึ้นเป็นกลุ่ม บางทีลงก็เขี่ยกระเป๋าเขี่ยกระเป๋าขึ้น แล่นเน่นแต่ตัวค่าง ๆ ปลูกปลูกมาก บางคนแต่งตัวคล้ายกับพวกชาวบ้านนอกบ้านเรา หรือพวกที่มาจากฝรั่งเศสก็เขี่ยม้าน สวมเสื้อสั้น ๆ หมวกใบกลม ๆ แลกางเกงเขี่ยขา ๆ ค่างพวกต่างต่างก็แปลก ๆ ตามภาษาของเขา ผู้หญิงนั้นกุโลด ๆ ก็ไม่เลอะไรนักแถมไม่มีเข็ม ใส่อะไรไปหมดทั้งตัว เครื่องแต่งตัวก็ออกค่อนข้างไปข้างแจ่มมาก สวมเสื้อขาวแขนยาว แลโดยมากมีเข็มขัด เป็นลาย แฉก มีกระรุงกระรุงคล้ายกับเสื้อ เต็นว่า คาค อยู่กับอะไรคล้ายสระโหว่ง คลุม มานิค หนึ่งได้

สายคาคกระรุงกระรุง นั้น พวกสโลว์ก็ส เป็นพวกที่มีรูปร่างแปลก ปลายคาลงอยู่ในจำพวกที่เป็น "บ้า" มากกว่าพวกอื่น หมกแต่งตัวก็สกปรกรุงรัง สวม หมวก อย่างชาวนา นุ่งกางเกงขาวอย่างสกปรก ตัวโครมร่ำมทุ้มทุ้ม สวมเสื้อเชิ้ตขาว เข็มขัดหนังหนาเย็บคออกหนึ่ง คอกระปุกทองเหลืองเรียงกันแน่นปัก ปล้อย ฝมให้ยาวหนวกก็ถึงไว้ ให้คลุมปากคำหาอยู่เช่นนั้น ทำให้รูปร่างหน้าตา ดูซอซอ กลมมาก ถ้าได้เห็นในโรงละครบ้านเราแล้ว ก็คงจะนึกว่าเป็นพวกโรโรราอะไร พวกหนึ่ง แต่เขาบอกว่า เขาพวกนี้ไม่ร้ายอะไร คิคหาแต่เลี้ยงปากเลี้ยงท้องเท่านั้น.

เมื่อมาถึงยัสตรึคส์ เป็นเวลาจวนพลบอยู่แล้ว เมืองนี้เป็นเมืองเก่าแก่โบราณแลออกจะเป็นเมืองร้างอยู่สัก หนึ่งชั่วโมง ไร่ไร่ถ้างต่าง ๆ มากมาย เช่น เมื่อหาลิบข มาแล้วได้ ถูกไฟไหม้ ใหญ่ ทำฉิม หายลงไปมากมาย ยิงในคณ ๑๓๐๐ ก มีคอกลูกล่อม อยู่อีก ถึง สาม อาทศย์ คนตายราว ๑๓๐๐๐ คน ครั้นเสร็จการรบ ผู้คนยังอดอาหารเจียวลิ้มคากลิ้งอีก เป็น อันมาก.

ตัวนั้นคืนแตรกคล้าออกให้ ไปพักที่โฮเต็ลโกลเด็นโครอน ซึ่งเป็นโฮเต็ลโบราณ และ

ใหญ่ที่สุด ที่โฮเต็ลน่าจะรู้ตัวกันแล้วว่าจะ
ไปพักผ่อนไปใกล้ประต้อมีหญิง ค่อนข้าง กลาง
คน ๆ หนึ่ง สรวมน้ำคำตามประเพณีบ้าน
เมือง ออกมายืนยิ้มแย้มคอยรับ พอไป
ใกล้ ก็คำนับพวกรู้.

“นี่หรือนายที่เป็นคนอังกฤษ?”

“ถูกแหละ” ฉันว่า “ฉันชื่อธอนาแทน
ฮาคเคอร์”

แกยิ้มแล้วเดินไปส่ง คน ผู้ชายแก่ ๆ ว่า
กระไรพวกรู้ พอเราเดินมาด้วยกันถึง ประตู
คาคนนั้นเดินกลับมากลือ จอหมาย มายืน
ให้ มีใจความว่า

“สหายที่รัก

ขอ แสดง ความ ยิน ดี ที่ ท่าน ได้ เข้า มา
เหยียบคารเป่เรียนส์ ประเทศ มีความร้อน
ใจ ที่ จะ ได้ พบ ท่าน เพราะ ฉะนั้น บ่าย
๒ โมงพรวนี้ ขอให้ รับ ไป โดย รถเมล์ที่ จะ
ไป บัวโลว์น่า ตัวได้ซื้อไว้ให้ ท่าน เสร็จ
แล้ว รถของข้าพเจ้าจะพบ ท่าน ที่ ช่อง
บอร์โก และ จะ ได้นำ ท่าน ไป คาสเซลล์
หวัใจว่าตามทางที่ท่านมาจากลอนดอนท่าน
ได้รับความสุขตลอดแต่ท่านจะยังเป็น สุข
สบาย ในเวลาที่ท่านจะอยู่ใน ดิน แดน
อันงดงามของเราทั้งหลาย

สหายของท่าน

เดรีกรูล่า”

วันที่ ๔ พฤษภาคม - ได้ รู้ ว่า คา เจ้า
ของโฮเต็ลได้บริบทหมายจากคาวิน ออก
ให้หาที่ ๆ สบายที่สุด ในรถเมล์ให้ แต่ว่า
เมื่อได้ถามให้ ได้ ความละเอียดอีก แยก
อียแสร้งทำเป็นไม่เข้าใจภาษาเยอรมันที่ พก
ไป ข้อนั้นไม่จริงเป็นอันขาด เพราะว่า
เมื่อก่อน หนานั้น พก ว่า อะไร ก็ เจ้าใจ ทั้ง สิ้น
อย่างไรก็ดีแกคอยคำถามลูกค้ทั้งหมด หน้
จะแกลัง เกล่โลเล เสีย ครั้น รุก หนัก เข้า
แกก็ขมขื่นของแก คือหญิงที่ออกไป คัด
รับ ที่ นำโฮเต็ล นั้น ท่าน คน ต่าง ประหลั
ประหลาดอกแลดูตากัน ยายเมียอุ้มข้า ออก
มาว่า รู้ แล้วว่าคาวินได้เขียนจดหมายแล
ส่งเงินมาให้ นอกจากนั้นไม่รู้อะไร ตามคา
ลว่าว่ารู้จักคาวินแค่ครั้งคราวใหม่ แลค้าส
เซลล์นั้นหน้าตาเป็นอย่างไร คายายสองคน
ต่างเฝ้ามองและเขียนบันทึก เป็น รูปไม้ กางเขน ที่
หน้าผากกับหน้าอก บอกว่าไม่รู้แล้วก็ไม่
ยอมจะพูดอะไรต่อไป ยังเฝ้ามอง เวลา น้อย
เต็มทีเลย ไม่ได้ถามคนอื่นอีก ในใจนั้นให้
นึกพิศวงสิ้นแท้ๆ แลออกจะรู้สึกหนัก ๆ
อยู่ข้าง.

ครั้นจนเวลารถเมล์จะออก ยายเมีย
วิ่งขึ้นมายืนห้องทำท่าเหมือนใคร คาย ที่ โหน
สีกส่อนออกมาว่า.

“นี่แน่ะจะ ต้องไป หรือ? จะ ต้องไป
จริง ๆ เจ็บหัวแน่?” แล้ว ก็ พก จา จะไร
อย่างตกอกตกใจ จนภาษาเยอรมันที่ แ
รูนันสูญไปจนสิ้น โพล์เอาภาษารังจกตุ๊ก
แกละไรเข้ามาปนไปจนฟังไม่ออก ครั้นแ
ค้อยันเฝ้าลงหน้อยหนึ่งจึงบอกแก่ว่า จะ ต้อง
ไป เพราะมีธุระสำคัญอยู่อย่างหนึ่ง แ
ถามจนลอบ ๆ ว่า “ท่าน แฮร์ริ่ง ใหม่ว่าวัน
นี้วันอะไร?”

ตอบไปว่า “วันที่ ๔ เดือนพฤษภาคม”

แกล้ง หัว พก ค่อยไป อีก “หยา, หยา
สนธิแล้ว แต่ว่าท่านแฮร์ริ่ง ใหม่ว่าวันนั้น
วันอะไร?”

เหลือที่จะบอกกับแกลได้ เพราะไม่ทราบ
ว่าถึงถึงอะไรจึงนั่งอยู่ แกล้งพุกค่อไปว่า
“วันนี้ คือ วันเช่นค้อยช ท่านแฮร์ริ่ง
ใหม่ว่าวันนี้ เมื่อเวลาห้าพิกาตี ๑๒ ฤ
พรายคำจะออกมากระจัดกระจาย เพ่นพ่าน
อยู่เต็มบ้านเต็มเมือง ท่านแฮร์ริ่ง ใหม่ ว่า
ท่านจะไปไหน แลที่ซนิกใดที่ท่านจะไป”
ความที่ได้อ่านหนังสือ ทราบ ความ อยู่แล้ว ว่า
ชาวเมืองในแถบประเทศเหล่านี้เชื่อถือเคล็ด
ล้างผีล้างเหลวไหลเพียงไร ก็ค้อยมเสีย
ไถ่โดยพกาขลอบโยน แต่บายนั้นหา ฟัง
อวิชาคำอ้อมไม่ ลงคุกเข้าอันนอนชออย่า

ให้ไป มีฉนั้นก็ให้พกเสียวหนึ่งหรือสอง
วันก่อน ฟัง ๆ แกล้งก็เข้าออกรู้สึกไม่สบาย
ใจ แต่ว่าจะทำ อย่างไรได้ ด้วยมี ธุระ
ที่จะต้องกระทำ เพราะฉนั้นจึงบอกกับ แ
ว่า ขอบใจเหลือที่คู่สำคัญนี้ แต่ ว่า
มีกิจจำเป็นที่จะต้องไป แลจะ ต้อง กระทำ
จะเสียไม่ได้ แกล้งว่า ะไร ลูก ซน ยืน
แล้วตอกเอาไม้กางเขนที่ผูกค่อนนั้นออกส่งให้
ของเช่นชาวอังกฤษแท้ ถือกันว่าเป็นการถือ
เหลวไหลเล่นเขินเค็มที่ แต่ครั้น จะไม่
รับก็จะทำให้แกล้งเสียใจ จึงบอกขอยใจ แ
ก็เอามาสรวมค่อให้แล้วออกจากห้องไป

วันที่ ๕ พฤษภาคม เจียนที่คัสเซลล์
แสงเงินแสงทองสิ้นแล้ว เวลาขึ้นพระอาทิตย์
ขึ้นสูง แต่ไม่มีใครรู้ ลึกง่วงนอนมากน้อย
จึงเขียนจดหมายรายวันเรอไปจนกว่ามันจะ
ง่วง มีเหตุการณ์หลายอย่างที่จะต้อง พก
ในชั้นคืนเรื่อง อาหาร คือ กับเขา เรียกว่า
สแตกใจ ซึ่งทำขึ้นด้วย หมู เค็ม หัว
หอม แลเนื้อวัว ไรพริกขี้หนอย ๆ เสียขไม่
ขยงไฟ เป็นกับเข้ที่แปลกและอร่อยพอ
ใช้เหล่าโกลเคนเมคเคิแซ ก็แปลกอีก
พอถึงถึงมีรสชา ๆ แล หอม ขอบ กล ไ
สองกินถึงสองด้วยด้วยความอร่อย นอก
จากนั้นก็ไม่ไ้กินอะไรอีก เมื่อขึ้นจดเมล

อัยคนชัยหาชนันท์ไม่ กลับไปยืนทำปาก
พระยายฯ พุกก็ขยาย เมีย ตา เจ้า ของ โสเกิด
ประเดี้ยวประเดี้ยวก็เข้าเลื่องมาทรว ทำก็
จะพคะไรดังเรื่องควิน เจ้าพวกท่ง อยู่
ท่มายาวักพากันมาอ้อเอียงคอเอียงเห็นยังฟัง
ก้วย แล้วก็เข้าเลื่องมาควินเสีย ที่ มี
ไทยมากคนที่ทำสันทาเสี้ยวว่า สงสาร สมเพท
นักรบไร ฟังตามทีใด ยินมน พุกกัน ข้าง
ซ้ายอยู่นั้น เป็นถ้อยคำออก จะ ซอย กล อยู่
ควัยรมักกันอยู่หลายพวกหลายภาษา ไค
ลองเอาทิกขึ้นเนรท ในถ่งซังทิดไปควัยนชน
มาพลิกหาท ตามทีไคกันพยก้องลงความ
เห็นว่า เจ้าพวกเหล่าอันนั้นไค พุกกัน เพอ
แสดงความยินดีทอนรับฉนเลย เพราะคำ
ทพุกกันนั้นม่ว่า “ออร์คอก”- ฉิชาตาน
“โยคอล”- นวก “สเตรกกอยคำ”- แม่
มค “วไร- ล้อก” กับ “วระโคสสั”-
สองคำนี้ คำหนึ่งเป็นภาษาสโลวัก อีก
คำหนึ่งเป็นภาษาเซอร์เวีย แปลว่า สุนัขขี
และฉิวาง (ฉิวักคเลือก คน ถินใน เวลา
กลางคนเรองนยถือฉิสาธอะไร เช่น ขะ ท้อง
ถามควันท)
ครันเมอรอดอก เจ้าพวกท่มั่วสุม อยู่
ตรงประทโสเทสณกลับทัวแน่นหลาม ชน อีก
ข้างเจมหน้าเขียนยันตรูปไม้กางเขน แล้ว

ชนวสองนอตรงมาทฉน การททำเช่นนี้ไค
ลองซักถามเพอนไทยสานคนท่งคว่าแปลว่า
อย่างไร เจ้าเพอนคนนั้นก็ อ่า ๆ อง ๆ ไม่
ไคจะบอกเลย ต่อเมือรู้ว่าเป็นคนอังกฤ
จึงไคอัยบาย ให้ฟังว่าเพอนกันฉิสาธมิให้มาทำ
ว้ายรมกวน ชน ออก จะ ทำให้ ไ้ไม่สู้ก็
เพราะการไปควรวนจะไปทีไหนและ จะไป พย
กัยคนชนิกใดก็ไม่วู้ แต่ว่าพยไคก็คุมเมตตา
กวณาทกรปทกนาม จึงซ่มเสียไค เมือ
ก่อนนารฉะออกนั้นยากทระลมิ ยรรท
พุกทษนอยหน้าโสเทส พอรดเขียนถลัก
ชนยันพรหมกัน แล้ว ต่าง เจม หน้าเขียน
ยันตรูปไม้กางเขนกับตนเองและทอศดา ตรง
มาทรวทกคน สักครไค ยินเสียงควัยของ
แซ่ลงชนหลังม่่า รถก็เดินพ่นมา.

ไม่สู้ชานักเจ้าพวกเหล่านัก ลัไป ราก
ตา ในเวลานั้นความงามของทนทางนำให้
ความกลว ซึ่งไคยังเกิดชนนัหายไคหมก
ทนต์ ท่วงตาม ภาษา ที่ เจ้า พวก นั้น พก
หรือตามทพอเพอนไทยสานอัยบาย ให้ ฟังเป็น
สิ่งทระลมิเสียไมไคว่าย ๆ ตรง หน้า เรา
มีเนนทญาชนเขี้ยวฉลอม แล้ว มี ต้นไม้ สูง
สูงขึ้นเป็นป่า กับมีลูกเขาควนเล็ก ๆ เคีย
เคียบแต่ชน ไครอกอยู่ระระ แลคามเนนเขา
นั้นมิค่นไม้ ชนเป็นพุ่ม ๆ หรือมี ค่นไม้ ก็มี

นา ะมองไปข้างไหนก็เห็นแต่ต้นไม้ที่ออกดอก
สร้างมีต้นแอปเปิ้ล, พลัม, แปร้, เชอร์รี่,
และ ต้น ไม้อื่น ๆ อีกหลาย ชนิดออกผล
เกลื่อนกลาดตามทางที่รถไป ในระหว่างเนิน
เขี้ยวซึ่งเรียกชื่อว่า “มิตเทิลลันด์” มี
ถนนสายหนึ่งวก ๆ เวียน ๆ ไปตาม เนิน แล้ว
หายเข้าไปในป่าสน ถนนที่รถเรา แล่นไป
นั้นขรุขระสูง ๆ ต่ำ ๆ เหนียว ๆ ถึงกระนั้นรถ
ยังแล่นไปไต่เร็วรี่อ้อ ไม่ทราบบว่าทำอะไร
ไรจึงไปได้เร็ว รู้แต่ว่าเจ้าคนขับ รถอยาก
เร่งรถให้ ไปถึงช่องของรถ โกเท่านั้น มี คน
เล่าให้ฟังว่าถนนนี้ถ้าเป็นในเวลาราคาขึ้นแล้ว
ก็เรียกที่ที่ขรุขระเช่นนี้กับหุบเหวเมื่อหิมะตก
ลงมาไหลเซาะ แล้ว ยังไม่ได้ทุบถมให้
เรียบในครั้งโบราณกาล ถนนนี้ พวก ชีส
เปคาร์ไม่ ถ้าจะทุบถม พูน ขึ้นให้เรียบ ร้อย
ส่น่าเสมอด้วยกลัวว่า พวกเทียร์กส์ จะ คิด
ว่าจะ ขับ ขนถ่ายวัวควายต่างแดนเข้า มา แล้ว
ก็ยกทัพเข้ามากระทำร้ายเยี่ยง เย็น ที่
กำลังกระหายอยู่เวลานั้น.

ระหว่างเนินเขี้ยวมิตเทิลลันด์ ยังมีเนิน
ป่าสูงชันไปจนถึงเขาคาร์เปเลียนส์ ทางขวา
และซ้ายมือเวลานั้นมองออกไปเห็นยอด เขา รัย
ก็ยั้งแสงอาทิตย์ในเวลา อัญญาค เป็น สี รุ่ง คุ
ครุการทาเป็นอย่างยิ่ง จะดูไปทางไหน ล้วน

เป็นเขาเป็นเนินไปทั้งสิ้น ที่แม่น้ำคก ๆ ลง
มาใสสะอาดเป็นล่องของขาวงามเหลือเกินก็มาก
ขณะที่รถแล่นอ้อมเชิงเขา พ่อเพื่อน เคน
ทางคนนั้นเอามือจับแขนฉันให้หันไปทาง ขวา
แล้วว่า.

“ดู! อีสเต้นเช็ก! - พระที่นั่งพระผู้เป็น
เจ้า” - แล้วทำเครื่องหมายขึ้นค้อม หน้าที่
เอง รถยังแล่นไปพระอาทิตย์ก็ยิ่งลับ เหลือม
เขาค้าง ๆ ทุกที่จนกระทั่งจะพลบค่ำ ยอก
เขาอันปกคลุมอยู่ด้วยหิมะซึ่งรัยอยู่ก็โผล่ขึ้น
แสงก็กลายเป็นสีชมพูสลัว ๆ ขณะ ที่ รถ
แล่นไปไต่ถึงเกดเห็นมีผู้หญิง ชาว บ้าน นอก
ข้างผู้ขายม้า คุกเข้าทันทัน เจ้าหา พระ
อาทิตย์ รถเราเข้าไปใกล้ก็หาเหลือแล มา
แทบจะว่าไม่ลืมหลืมตาทุกโลกข้างเลย มา
ควานไต่พวยของใหม่ ๆ หลายอย่าง ทั้งงาม
แลเป็นที่ขึ้นใจด้วย เสียงนกร้อง ก็เพราะ
วังเวงในกระไรเห็นแต่กับขาวสลับตาม พุ่ม
ไม้กับเสียงแจ้ว ๆ อยู่ทั่ว ไต่พบเกวียนชาว
บ้านนอกลาก้อออกแอ่ไปยังเลมหนึ่งหรือสอง
เล่ม รูปร่างเกวียนชาวเมืองนอกกระชอย
กล ๆ รูปร่าง ๆ คานก็ยาวสม กับ ถนน ที่
เคียว ในเกวียนนี้ มี พวกสโวกก็ กับ พวก
เช็กสรวมเลื้อยขาหนึ่งและถือขวานคนละเล่ม
นั่งอยู่ในนั้น คุกเห็นเข้าอากาศออกจะค่อนข้าง

ข้างหนาวขึ้น ครั้นแสงอาทิตย์ซ่มกซ่มไว้ในเวลาพลบหายลับไปในหม่นมืดแล้ว โสภ แล้วเสียงลมก็พัดแรงจนดังซู่ๆ เมฆก็ลอยโค้งคว้างดำมืดคลุ้มเคลือบเร็วเข้า รวดเร็วทันตาถึงที่ทาง ชันโครกแล้ว ถึงเจ้าคนซิมจะกวดให้เร็วสักปานใด ม้าก็ต้องหย่อนฝีเท้าช้าลงหนอยนไต่ ชยาก็จะลงเกิ่นเล่นอย่างในข้านว แต่เจ้าคนซิม รดไม่ยอมเลยทีเดียว “ไม่ไต่ ไม่ไต่” มันว่า “นายจะมาเกิ่นเล่นตามนี้ไม่ได้หรอก สุนัขขุ่นๆ” แล้วพูดเสริมต่อไป เป็นที่เหมือนเพื่อสนุกหนอยๆ ล้อเล่นๆ “ก่อนที่นายจะนอนคงจะไต่เห็นบ้างหรอก” พูดแล้วก็หันไปชมกับพวกเหล่านั้นแล้ว ชยก็ให้เร็วเร็วไปไม่ หยุด พัก ผ่อน กำลังม้าเลย นอกจากหยุดครู่ละเกิ่นครู่เดียว

ยังมีคนลงพวกคนทไทยสไปนั้นต่างพากันร่อนร่นกระดึบกระส่ายไปตามกัน แล้วต่างคนก็ต่างผลัดพูดว่า โสภ สุนทากับเจ้าคนซิมเป็นทเหมือนอะไร รัง มาให้เร็วเข้าอีก เจ้าคนซิมก็ร่อนใจไล่เล่นเหมือนกันลง แต่ม้าไม่ไต่ หยุด เร่งให้หือ ดึงไปเต็มกำลังผลัดลงแต่จะเป็นในทมิฬ ชันนั้นก็วิ่ง แต่ยังไม่เห็นได้ว่าข้างหน้าไปนั้นมีแสงสว่างบริบูรณ์ รวดเร็วกว่าลุดรื่องออกมาทาง

ช่องเขา ความพวกไทยสไปยัง กระดึบ กระส่ายกันหนักขึ้น ด้วยอายรวดานถึงกันอยู่ไม่เป็นคู่ขเลย ตัวเนื้อโยกเยกราวกับเรือถูกคลื่น สักครู่หนึ่งก็ค่อยรวมนลงกว่าเก่าและรวดเร็วแล่นไต่เร็วขึ้น เขาที่มีแสงสว่างนั้นค่อยเข้ามาใกล้เข้าทุกที ในไม่ช้าก็เข้าเขตของนครโกฬาส พวกคนไทยสไปต่างคนต่างเอาของกำนัล ออก มาให้ จะไม่รับไว้ก็ขี้เกียจให้เอาไป รวบรวมไว้ของแปลกๆ หลายอย่าง แล้วต่างคนช่วยช่วยให้ลัดให้หัดด้วยถ้อยคำ อ่อนหวาน พร้อมกันทำเครื่องหมายเจิมหน้าผาก กันดี ไม่ต่างเช่นอย่าง ที่ไต่ เห็น หน้า ประ ตู โสภ เสล ที่ขี้สตริตสนันให้ ชดเชยที่ รด แล่น ต่อไป เจ้าคนซิมคอยส่งอิฐแจ็กในทางมีคข้างหน้า แต่คนไทยสไปต่างคนก็มองออกไปทางข้าง รวดเร็วกว่าจะมีสิ่งใดเกิดขึ้นหรือคอยเหตุการณ์อย่างใดอย่างหนึ่ง ไต่สองถาม พวกคนไทยสไปทุกคนถึงเรื่องนี้ แต่ไม่มีใครตอบเลยจนสักคนเดียว ในที่สุดจึงไต่เห็นแก่ตัวเองว่า ต่อไปข้างหน้าเรา นั้น คำไป ด้วยเมฆมืดคลุ้มเป็นก้อนๆ ราวกับจะ ย้อยตกลงมา อากาศก็อึมทึบคนองร้อง ครั้นครั้นเหมือนหนึ่งว่าเขาจะ แยก ออก เป็น สอง ภาค ไต่ลงมองออกไปดูแล้วจะเห็นรุด

รักที่ความทำให้มารบข้าง หรือมี คนนี้ จะ
เห็นแสงไฟที่ข้าง หน้าข้าง ก็ไม่
เห็นอะไรหมกทั้งนั้น หนทางมืดครวญกับ
เขาค่า จะมืดแต่แสง โคมระเหวข้างนี้เท่านั้น
ทำให้ฝนลอยฟุ้งคลอเคลียจนกลบเสีย หมก
ไปสักครึ่งก็เลยเห็นถนนหนทางทั่วแฉ่งขึ้น
ข้าง แต่ส่วนรถที่ว่าจะให้มารบขึ้น หา เห็น
ไม่เลย พวกคนโดยสานกลับพากันคน
เดินด้วยความดีใจ ออกรทำให้รู้สึกคล้าย
กับเขา ๆ คนอยู่สักหน่อย กำลังควรจะ
ตกลงว่าจะทำอะไรต่อไปดี พอเจ้ คน
ขี่รถกลับมาก็พาพวกออกมาดู แลหันไป
พูดอะไรกับพวก คนโดยสานเหล่านั่น เขา ๆ
จะฟังก็ไม่ได้เลยได้ความว่าพวกเขายังใจ
เย็นที่จะคิด ๆ ว่า “เร็วไปชั่วโมงหนึ่ง”
แล้วหันมาทางคนพูดเป็นภาษาเยอรมัน อย่าง
แผ่วแต่ว่า -

“ไม่มีรถที่นั่นจ้ะ ท่านแฮร์รี่ไม่มีผู้
คอยพบออก ท่านต้องไปอยู่ ไควน์วู้ แล
กลับพร้อมกันหรือมัน นวนันดีกว่า” ชน
ที่กำลังพูด เขามาทำมุมพักพิง ห
แล้วก็แผ่นพศ านเจ้าคนขี่ต้องวิ่ง
ไวเต็มเหนี่ยว ในทันใดก็มาถึงคน คนหนึ่ง
แล้วมาข้างหลังมาขอเคียงกับรถเขา โดย
แสงสว่างของโคมระเหวมองเห็นได้ว่า มี

ที่เทียมเลือนนนเสาค่าเป็นชนกา แลทั่วทั้ง
เป็นมาที่จักใดว่างามที่หนึ่ง คน ขี้ นั้นเป็น
คนรูปร่างสูง ๆ ใจใวไรยาว สวมหมวก
คำครุ่มลงมาข้างหน้า เป็นที่เหมือนหนึ่ง
ว่าจะซ่อนหน้าไม่ให้ใครเห็น จะเห็นได้ก็
แต่ในย่ำตัวาว ๆ ซึ่งเขากับแสงไฟเป็นสัแสง
ถึงคนมา เขาหันมาพูดแก่ เจ้า คน ขี้
รถว่า -

“เกลอข้าเอ๋ย คุณคนแก่มาก ถึง หัว ค่ำ
จริงหนา” เจ้าคน ขี้ รถ คอย กระซิก ๆ
ไปว่า -

“ท่านแฮร์รี่คงรู้วิธีนั้นกัน” เจ้า
คนที่มาใหม่ขึ้นพูดอีกว่า -

“เพราะเหตุนี้แหละ” แกจึงบอกให้
ท่านไปอยู่ ไควน์วู้เสีย แลอย่า ลวง กันเลย
เกลอข้าเอ๋ย กันรี้ก็พอ มี ของ กัน ก็
เร็วให้ถึงใจ” ชนที่พูดเขายิ้มแย้มริมฝีปาก
ขึ้นแฉ่งจิกให้เห็นรอยฟันซี่แหลมขาวเป็นมัน
ได้สนิท “เขาของ ๆ ท่านแฮร์รี่ส่ง มาให้กัน
เถอะ” แล้วก็รับเอากระเป๋าคัดของไปใส่
เลือน มันจึงลงจากรถจะไปชนเลือนเจ้าคน
ขี้เลือนก็ช่วยรับมือของให้ ชน รู้ สักว่า
มือมันแข็งแรงกับเหล็ก ทำคงแข็งแรงมาก
ต่อไปนี้ก็ไม่พวักได้ค่อยอะไรอีก คน คำ มัน
กระดกสายซึงเหียนหัวหื้อไปในทางมืดทาง

ร่ายคาบหายคกใจกลัวแล้วมันก็ขึ้นนั่งที่สารดี
ก็เก่าแล้วรถก็ออกไปเป็นปรกติ แต่คราว
นี้เร็วมากขึ้น

พอพ้นช่องที่เรียกว่าซอร์ โกลมาไ้ รถก็
เลี้ยวลงทางถนนแคบทางขวามือ ความสอง
ข้าง ทางถนนภาพเปลี่ยนเป็นเขาสูง โกลม
แลต้นไม้หนา แม้ว่าอยู่ในที่กำบังเช่นนั้น
ยังได้ยินเสียง ลม พัด กิ่ง ทั่ว ๆ สักครู่
หิมะก็โปรยปลายลงมาแลดูขาวทั่วไป ฝ่าย
เสียง หอนของสุนัขขี้ยา ก็โกลเข้า ๆ แล
รอยตัวเข้าทุกที ใจออกไม่สู้ดี แต่ว่า
เจ้า คนขี้นั้นไม่เห็น แสงก็ริยาแปลกแปลก
อย่างใดคอยแต่มองทางซ้ายทางขวายอยู่เสมอ
ครั้นลืมนอนตามไปบ้างก็ไม่เห็นอะไร สัก นิด
ก็ยวนออกจากมิดอก

เลื้อยแล่นมาได้หน่อย ฉัน เห็น อะไร
คล้าย ๆ กับเปลวไฟจากซอพุ่ง ขึ้น เป็น สีน้า
เงินอ่อน ๆ ข้างซ้ายมือ เจ้าคนขี้นรถก็เห็น
เหมือนกัน มันชักม้าให้หยุด แล กระโดด
ลง แล้วก็เอนกายเข้าไปในที่มืด ฉัน
กำลังคิดว่าควรจะอยู่ว่าจะทำอะไรดี เพราะ
เสียงหอนของสุนัขขี้ยาโกลเข้า เจ้า คน
ขี้นรถก็โกลเข้ามา แล้วขี้นนั้นขึ้น ที่ สารดี
ก็เก่าขี่เลือนต่อไป การที่เป็นเช่นนั้น ทำ
ฉันจะหยุดไปแลดูเขาทั้งสอง แต่ว่าอย่าง

ไรก็ตามในเวลานั้นเมื่อนกไปดังแล้ว ยังรู้สึก
ให้ฉันพอสยของเกล็ดขาวก็กลืนลิ้ม ลิ้ม
หนึ่งเปลวไฟในโกลขึ้นที่โกลถนน เจ้า คน
ขี้นรถก็รีบไปที่ ๆ แสงน้ำเงินอ่อนนั้น แล้ว
ก็เกาะเขาอีกขึ้นขึ้นไปสู่ม ๆ เป็นกองขึ้นไว้ ฉัน
แลตามไปก็เห็นเป็นการแปลกอย่างยิ่ง ค่อย
เปลวไฟนั้นเล็กกว่าธรรมคา เจ้าคน ขี้น รด
ขึ้นกันอยู่ก็ไม่มีขี้นเปลวเลี้ยวเลี้ยวยังแลเห็นเป็น
เปลวขึ้นได้เต็ม ครั้นเจ้าคนขี้นรถกลับมาก
ก็ไม่รู้ว่าอย่างไรสักคำ ขี้นนั้นขึ้นสารดีได้ก็
ขี้นมาต่อไป.

หนาทับที่สักรถหยุด เจ้า คน ขี้นรถ
เดินไปโกล ยิ่ง กว่า ที่ แล้ว มา พอไปได้
ประเดี๋ยวมีสองตัวก็ตัวสั้นและขึ้นขึ้นอีก ฉัน
ไม่เห็นเหตุสิ่งไรเลย เพราะว่าเสียงหอน
เห่า ของ สุนัขขี้ยา ก็เงียบไป แล้ว มี แด่ แสง
เกือบขึ้น ๆ ที่ โกลออกมาจากก้อนเมฆดำ
เท่านั้น ค่อยแสงเกือบขึ้น ฉันมอง ออก
ไปครวญ ๆ เพื่อยากทราบว่าม้ามันกลัวอะไร
สักครู่หนึ่งถ้าในยี่คาฉันไม่วิปลาคลแล้ว เข้า
ใจว่าได้เห็นสุนัขขี้ยาฝูงหนึ่งวิ่งเข้ามาโกล ฝน
เห็นตัวได้ แล้วก็หอนขึ้น พร้อม กัน เหลือ
พรรณาออกไปได้ว่าเวลานั้นความตกใจ กลัว
มาสู่ฉันอย่างไร ความ กลัว นั้น ทำให้ ฉัน
สิ้นสติสัมปชัญญะเอาที่เกี้ยว ฝ่าย ม้า ก็

พยัคกระโคตขึ้นกระโคตลงแลลดอยหลัง กรอก
กรุก ฉันทโคตกิจกระโจนเรียกเจ้าคน ขี้
รด กระโจนอยู่ดังนี้เป็นนาน มันทิงไล่
มา พอเห็นสุนัขขีเข้ามากลอสกมโต
กลัวเกรงอันใด กลับขวาดออกไป ด้วย
เสียงอันดังแล้วก็ยกมือขึ้นโยก ฉันทวิสก
ว่าราวกับว่าฉันมีเวทมนต์ใด คาถาอะไร พอ
ทำเท่านั้นหมาขีก็วิ่งเข้าไปเข้ามาใกล้จนแลเห็น
เขี้ยวขาวแลลั่นแกง ๆ ไก่ฉันก็ดอยหลังวิ่ง
กลับไป ขณะนั้นยังเอนกอน เมฆลอยมา
ยังพระจันทร์เสี้ยว เพราะฉนั้นก็ไม่ แล เห็น
มันต่อไป.

ครั้นแสงเดือนส่องมาอีกคราวหนึ่ง เห็น
สุนัขขีหายไ้หมดแล้ว เจ้าคนขี้ก็กลับ
ขึ้นมาบึงที่เคยมี สิ่งเหล่านี้เป็น การ
ปลาดึกดวงเป็นที่ยิ่ง ฉันทกลัวเสียแสนกลัว
จนไม่กล้าระพอกออกมา หรือ กระดก กระดก
เลย เมื่อเดือนขีหายไป ไ้รู้สึกเหมือน
ราวกับเป็นหนึ่งหนกมันเข้าไปทั้งตัว เลื่อน
นั้นดูเล่นจนควนเขาสูงขึ้น ทุก ๆ สัก คราว
สักว่า เจ้าคนขี้ก็มาหยวนเล่น แล
ไปเห็นขีลาของคาสเซิลเก่า แก่ อันหนึ่งอยู่
เฉาะกะหน้า.

ตอนที่สอง

จดหมาย รายวัน ของ จอณาแทนฮักเกอร์
(ต่อไป)

วันที่ ๕ พฤศจิกายน - ฉันทเห็นโต ขี้ หลับ
ไปเป็นแน่ เพราะถ้าตื่นอยู่แล้วคงจะรู้สึก
ในเวลาที่เราเล่นเข้ามาใกล้ นรี สก
เล่นมาถึงเสียแล้ว ขีลาคาสเซิลมอดใน
ที่มกยังเห็นได้ว่ากว้างขวางพอการอยู่ ถ้า
เป็นในท้องแล้วคง จะใหญ่โต มาก ฉันท
ยังไม่ได้เห็นในเวลากลางวัน

เมื่อเล่นหยุก เจ้าคนขี้ ก็ กระโคต ลง
แล้วขึ้นมามีช่วยรับฉัน แล้วหัวเอากะเข้า
เข้าของมาวางไว้ ให้ ขีลาข้าง ๆ ตัวฉันใกล้
ประคองใหญ่ ประคองดังเมวจะอยู่ในที่มก
ก็ยังเห็นได้ว่าไม่มันส์กลัวตกตาย งานวิจิตร
แต่หากปล่อยสลักกันก็เลยเล่นเสีย ย่าง กว้าง
อ้าย แลลดูกว่าแตกควาณ ขณะที่ยืน
อยู่นั้น เจ้าคนขี้กระโคตขึ้นนั่งบนที่ สวรรค์
กระดกขี้เทียน มากว้างพาดเล่นหยวนเข้า
ไปทาง ๆ มกทางหนึ่ง.

ฉันทอนนั่งอยู่ละที่นั้น ด้วยไม่ทราบ ว่า
จะทำอย่างไรที่จะขึ้นลงหรือหาทางเกาะ ก็ไม่
มีแม้จะมี กำแพง หรือ ประตูหน้าต่างเช่นนี้ก็
ไม่อาจนำกรรพเสียงให้เข้าไปดังข้าง ในได้
เวลาที่ฉันทจะต้องคอยอาจไม่มีที่สนสัด ที่เกาะ

ข้อนี้ทำให้ ความสงสัย แล ความ หวากกลัว
 บังเกิดขึ้น ที่ทางอย่างไรหนอที่มานั้นของ
 จำพวกคนชนิดไหนกัน? ฉันจะต้องประจัน
 กับภัยประการใดบ้าง? ในชีวิตของคนที่
 เป็นเลขาการของทนาย ความ แล ผู้จัดการ
 ททรัพย์สมบัติ จะต้องได้รับเหตุ การณ์ เช่น
 นเป็นอรรถมาบ้างหรือยังกันหนา? เออ!
 เลขาการของทนายความ! ซอนแม่ มาน่า
 กลีบคนก็กลีบหนา นาททนายความ
 แลผู้จัดการทรัพย์สมบัติฉัน เมื่อ กอน หน้า
 ออกมาหวากลอนกอน น้อย หนึ่ง ฉันโต
 ทนายว่า การสอบไล่ของฉันสำเร็จ ขริขริ
 ถ้าเช่นนั้นตัวฉันก็คือทนายความเราคือ
 กอนเอง ในเวลานี้รู้สึก คล้าย กับ นอน
 หลับฝันร้าย นักเขาว่าตัวเองคงจะ ตื่น ขึ้น
 พยัคฆ์นอนอยู่บ้าน ซึ่ง แสง อาทิกษยฉาย
 ส่องสว่างไว้เข้ามาทางหน้าต่าง แต่ ครั้น
 เมื่อลองขยิบตาแลหยิกตัวเองว่า หลับ หรือ ตื่น
 ความเข้บปวดทักกลุ้มแถมแสดงให้ เห็นว่า ในย
 ชาติไม่ลง ฉันนอนอยู่เต็มคอกแลอยู่ในที่ทาง
 รหว่างเขาคาร์เปเลียนส์ ขณะนั้นทำอะไร
 ไม่ได้ นอกจากจะต้องส่งมงบเงียบคอยอยู่ ก่อน
 หนักว่าเร่งเข้า.

กำลังใจคอฟุ้งซ่านด้วยความคิด เหล่าน
 ก็พอมิเสียดูท่าหน้า ๆ เข้ามาใกล้ ข้างกาย

ในประตูนั้น แลไปเห็นแสงไฟ ราง ๆ แล้ว
 มีเสียงซึกสายโซ่, โซ่กุญแจ แล้วประตู
 ใหญ่ก็ผุดออก.

ภายในประตูมีชายแก่ ๆ ผู้หนึ่งรูปร่างสูง
 สงเคราโกลนเกลี้ยงเอาไว้นัดหนวดหงอกขาว
 ใ้ยาว สวมเครื่องดำดั่งแต่ศีรษะ ตลอดจน
 เท้ามิมีลีสัณวรรณะอันที่เห็นเลยแม้แต่ ลัก
 นิคเคียว ทัมมอลิธเคเกียงเงินเก่าแก่โบราณ
 อะโรธันหนึ่ง ซึ่งไม่มี ประทอตลอดคอรอบ
 เปลวไฟไว้เลย ปลดปล่อยให้ตก เป็น เจา ยาว
 ชายผู้นั้นชื่อ เชื้อ เชิญให้ฉัน เข้าไป ข้างใน
 โทษพุดเป็นภาษาฮังกาเรีย อย่าง พอใช้ ที่เคียว
 ว่า-

“ขอแสดงความยินดีที่ได้เข้ามา เหยียบ
 บ้าน เชิญเข้ามาโดยสบายแลตาม ความ
 ปรารถนาของท่านเถิด!” แต่แก่มิยัก ขยับ
 เลื่อนเข้ามาหาฉันตามธรรมเนียม อยู่
 นั้นราวกับที่ กากหินเช่นนั้น คือฉันก้าวเข้า
 ไปข้างใน ก็จึงเดินเข้ามาทักทาย ทิวิยา กระฉับ
 กระเจิง แลทัมมอลิธโดยแรงจันฉันทอง ต้อง
 ุ่ปากข้าม ฉันนึกเป็นเชียวราวกับน้ำแข็งแล้ว
 แกพูดอีกว่า -

“ยินดีที่ได้เข้ามา เหยียบบ้าน เชิญ
 มาตามสบาย ไปโดยสวัสดิภาพ แลจะมี
 ความสุขเถิด!” น้ำหนักที่ขมอยู่นั้นเออ

ข้างกระไวไม่มีลักษณะอีกคนขี้นวลเลย...
ออกจะทำให้สงสัยหอยอื่นๆว่าเป็นคนเดียวกับ
กันเสียหกละระมัง เพราะฉะนั้นเพื่อจะให้
แน่ใจ จึงถามออกไปตรงๆว่า -

“ความที่แตรกคล่าหรือ... แกรกมี
ศิระชัยชัยกิริยาอันสภาพแลคยว่า -

“นั่นคือความที่แตรกคล่าขอแสดง ความ
ยินดีที่ท่านได้มาเหยียบย่ำอันมีสเคอร์ซากเคอร์
เชิญเข้ามาเถระ อากาศกลางคืนเย็นนักท่าน
ควรจะรีบมาพักผ่อนแล้วรับประทาน” พก
แล้วแกแหวนตะเกียงเข้าที่ฝาผนัง ออก
ไปยกกระเข้าเข้าของขึ้นเข้ามาก่อน ไร่ก็คัก
ค่านโต้งไขว้ไว้ ใต้พื้น ถึงกระนั้นฉันก็ต้อง
คักค่าน แต่แกหาขอมไม่ตอบว่า -

“ไม่ได้ ไม่ได้ ท่านเป็นแขกของฉัน
ฉันนึกแล้วผู้คนขาวโพลันจะ เรียก ร้อง หา
ตัวหรือกล่าปาก... อนุญาตให้ฉัน รับรอง
ท่านเองให้มีความสุขเถิด” แกรกเขา
กระเข้าฉันออกเดินไปตาม ทาง เล็ก แล้วขึ้น
บรรไดใหญ่ และเดินไปทางๆ เล็ก อีก ทาง
หนึ่ง เมื่อถึงสุดทางแล้วแตรก เข้ค ประค
ยานหนึ่งออก ถึงห้องๆ หนึ่ง คุกไฟสว่าง
ไสวขึ้น ได้มีอาหารเตรียมไว้พร้อม ทำให้
ฉันรู้สึกอัมโมใจขึ้น ที่เตาผิงก็มีกองไฟแดง
ความที่หยุกแล้ววาง เข้า ของ ฉัน ลง บัด

ประค... แล้วเดินไปเข้ค ประค อีก ยาน หนึ่ง
ซึ่งออกไปถึงห้องเล็กเป็นรูปแปดเหลี่ยมห้อง
๑ ในนั้นมีโคมวิบหรืออยู่ กว้าง เคี้ยว และ ก
เหมือนไม่มีช่องลมหรือหน้าต่างเลยผ่านห้อง
นี้ไปแตรกเข้คประคอีก ยาน หนึ่ง ซึ่ให้ ฉันเข้าไป
ข้างใน ห้องนี้เป็นห้องนอนคุกไฟผืนสว่าง
และมี กองไฟ อีก กอง หนึ่ง ความที่วาง
กระเข้าเข้าของฉันลงในห้องนั้น แล้วก็ ออก
ไปก่อนที่จะเข้คประคพูดว่า -

“เมื่อใดที่เดินมาทางไกล ท่าน คง จะ
ต้องการหลับนอนตา แต่ง เนื้อ แต่ง ตัวใหม่
หวังว่าท่านคงจะพบของเตรียมไว้ พร้อม ตาม
ปรารถนา เมื่อเสร็จแล้ว เชิญ ออกมา ข้าง
นอก ท่านจะได้พบอาหาร เตรียมไว้ พร้อม
ทุกประการ”

ความสว่าง แลความอบอุ่น กับ
ความเชื่อเชิญต้อนรับอันดี ของ ความที่ ทำให้
ฉันสิ้นความกลัวและความ สงสัย ผิดใจ โดย
ความทิวโหหรือคโรมาจึงรีบแต่ง ตัวโดย เร็ว
แล้วออกมาอีกห้องหนึ่ง พบอาหารเตรียม
ไว้พร้อมดังที่ว่า ตัวท่านเจ้าของบ้านยินอยู่
ข้างเตาไฟใหญ่ที่กวักมือ เรียกให้ฉัน เข้าไป
ที่โต๊ะพูดว่า -

“ขอเชิญให้ท่านนั่ง ลง รับ ประทาน ตาม
ความพอใจของท่านเถิด หวังไว้ว่าท่านคง

อะไม่ ถึงโทษที่ฉันไม่ รับ ประทาน ด้วย ท่าน
เพราะฉันรับประทานแล้วทั้งไม่เคยรับประทาน
กลางค้ำกลางคืนด้วย”

ฉันจึงสั่งจกหมายที่มีสเคอร์ช็อค กันสไลด์
มอยมานั้นให้ แก่ลิกออกฮ่านแล้วมัยมัย
แ่มใส่ส่งให้ลิกฮ่านข้าง มีควม ซื่อหนึ่ง
ที่ท่าให้ลิกฮ่าน ก็คือมีว่า -

“ผม เสียบใจที่ บัด ขาฏู ซึ่ง เป็น โรค
ประจำตัวอยู่นั้น ไม่อนุญาติให้เดินทาง
มาได้ แต่มีความยินดีที่ได้ส่งผู้แทนมา
แล้ว เขาเป็นคนที่มีผมไว้เนื้อเชื่อใจได้
ดี เป็นคนซื่อสัตย์สุจริต และไม่พูดมาก
เลย เขาคงจะจัดการให้ ท่านได้ทุก สิ่ง
ทุกอย่างตามที่ปรารถนา”

เมื่ออ่านจบแล้วตัวค้วนเองเข้า มา เบ็ด
ฝ่าซามกับเข้าให้ กับเข้ามไ้กึ่ง เนยแซง
กับสลัก แลเหล้าโตเกะวทหนึ่งระหว่างเวลา
ที่รับประทาน ค้วนก็ชักถามอะไรต่ออะไร
ถึงหนทางที่มานั้น ฉันก็เล่าให้ฟัง ตาม ที่
รู้เห็น.

เมื่อรับประทานอิ่มหน้าแล้ว เราก็ลาก
เก้าอี้ไปนั่งหน้าเตาไฟท่านเจ้าของบ้านส่งยหริ
ให้ลิกตัวหนึ่ง แล้วขอโทษที่ ตัว แก่ไม่ สบาย
ขณะนั้นมัย โอภาสไ้ สักเกต รูป ร้าง หน้า ตา
ไ้ สัก.

หน้าแกเป็นคนๆ คุมากที่เก็บว จมก
เล็กเรียว, หน้าผากกว้าง, ริมคก, คุ
ค่อแลลามาถึงเกือบถึงสันหมก ริมผปาก
นั้นถึงแม้จะเห็นได้ ไม่สันก็ยังไม่รู้ ใ้ว่ามัย เย
ทำเป็นคนๆ มีพนัก แหลมๆ เป็น ซื่อ
ไปทั้งปาก แลยังคงบริษณค้อย ทั้งน
เป็นการแปลกปลาบทอใช้สำหรับอายคนควว
นี้ นอกจากที่กล่าวมาแล้วนี้ มี หู เป็น
รูปแหลมแลซึกขาวไม่มีเลือก คาง ข้าน
เป็นกระดูก แขง กระดูก แก้ม ซึก กงโก
รวรวมทั้งหน้าตาซึกขาว เป็น ผู้ที่ ทา
เลือกไ้ น้อยและนำเกลียค้อย่างที่ส.

ยิ่งกว่านั้น ฉันไ้ สักเกตเห็น ทกลางไ้
มัยมัยน เลี้ยงมัยอนันไว้วาวและ เลียม เลียม
จนแหลม เวลาที่ท่านค้วนค้อมมือหรืออุก
เนอดกตัวฉันเวลาไร ให้ชนลุกเข้าไปหมก
ทั้งตัวทุกที และเป็นคนขี้บลมหายใจ หรือ
เฮม.บ.เห่หม่นปากของแกไม่ทราวยซึก ถ้า
เวลาใดแกเอนตัวมาใกล้ ฉัน แล้วรู้ สัก คณ
ไ้ สักเป็นลมเสียให้ ไ้ จนมัยคัยยัก ซ่อน
ไว้ไม่ไหว ทำท่านค้วนเองก็ถึงถึงสะกต
เห็นจึงถอยออกไปห่างแล้วมัย น้อยๆ ให้เห็น
รายพัน เราคางนั้นนั่งกันอยู่เป็นครู่ ส่วน
ฉันมองออกไปคางหน้าคาง ซึ่งในเวลา
นั้นก็เงยสังคิเช่นเกียวกัยขาซึก แต่ครัน

นั่งฟังไปหน่อยไค ยืนเสียงอะไร คล้ายกับ
สุนัขขี้ออนประสานพร้อมกันขึ้น ในยศ
ท่านควานคลุกเป็นมันพูดว่า -

“ฟังดู พวกเด็กสำหรัยบรรเลงในเวลา
กลางคืน ฟังเสียงมัน!” ครั้นเมื่อเห็นสี
หน้าผิพิศวงสงสัยหรือยังไรอย่างหนึ่ง แด
จึงพูดเสริมว่า -

“อา! ท่านเป็นผู้ที่อยู่ในบ้านในเมื่อง
ไม่รู้บ้านน้ำใจของพวกพวกรหรือ” แล้ว
แกลุกขึ้นพูดต่อไปว่า

“แต่ท่านคงจะเห็นคเหินอย ห้องนอน
ก็เตรียมไว้พร้อมแล้วเชิญไปหลิบนอนเสีย ที่
จะดีกว่านี้ ฟังท่านจะนอนให้สบาย สัก
เท่าไรก็ได้ ฉันจะไม่อยู่ จะมาก็ค่อยย้าย
เพราะฉันนั่งหลิบนอนให้สบายเถะ” แล้ว
ก็มิครีระแต่ค่อย ๆ พลางเข้กประตูห้อง แยก
เหลื่อมให้ฉันเข้าไปในห้องนอน.

เมื่อเข้ามาอยู่ในห้องคนเก็บของก็เต็ม
ไปด้วยความ ปรลาคพิศวง สันเทที่ใจ แล
ความกลวิธในใจก็ไม่สู้สบาย พาให้คิด
อะไรต่ออะไรต่าง ๆ ไปไค ร้อยสร้อยอย่าง.

วันที่ ๑๗ พฤศจิกายน - เมื่อคืนนี้ ฉัน นอน
เสีย ๓ ชั่วโมงเต็ม ๆ ด้วยเข้กระตุนสาย
เท่าไรก็ได้ตามชอบใจ เมื่อแต่งตัวแล้ว
ฉันจึงไปทห้องซงกนเขาเมื่อคืน พยอาหาร

เข้าเตรียมไว้ให้พร้อม มีกาภาแฟล่นอยู่
บนเตาไฟ ก็มีก้าวางอยู่บนโต๊ะใบ ๑ เข้ขึ้น
ไว้ว่า.

“ฉันจะต้องไปธุระสักหน่อยหนึ่ง ไม่
ต้องคอยฉันหรือ-ค.” ฉันนั่งนั่งลงรับ
ประทานแต่คนเก็บย ครั้นรับประทานแล้ว
ก็เข้เดินทการเค้งระสัน เรียก คนให้มา เก็บ
ของบนโต๊ะให้ไม่พยสักคนเก็บย บ้าน
สังเกตุความเคร่งใจ ไม่สอยเห็นไคว่า ไม่
ไคบ้านคนที่ยากจนคนแค่นซาคแคลนอย่างไร
เครื่องใช้บนโต๊ะนั้นทำด้วยทองคำทั้งสิ้น ทั้ง
ฝีมือทั้งงามทำโดย ปวณัตยบรรจง อาจ เป็น
ของที่มีราคามีไคเล็กน้อยมาแลเครื่องลาค
เก้อต่าง ๆ นั้นแล้วล้วนเป็นผ้า แล แพร อย่าง
ราคาผู้เมื่องที่เก็บย ถึงแม้จะเก่าแก่ มี อายุ
มานานแล้วก็จริง แต่ยังไม่สู้คร่ำอะไร ก็
มากน้อยนัก ฉันไคไคเห็นของเช่นนั้น มี อยู่
ยังที่พระราชวังแฮมยัติน แต่ที่นั่นเก่าแก่
กินตัวเสียแล้ว ยังมีซากอยู่อย่างหนึ่ง คือ
ทุก ๆ ห้องระหการระเงาไม่ไคสักยานเก็บย
จนขึ้นในห้องแต่งตัวฉันเองก็ไม่มี ต้อง เขา
กระระเล็กในกระเข้าออก มา ต้องหิว ผม แล
โจนหนวก อนึ่งไคไคเห็นหน้าค่าตาเจ้า
ข่าวเลยสักคน หรือแล้วสำเนียงสูง เสียง
อะไร นอกจากเสียงสุนัขขี้ออนเท่า เมื่อ

รับประทานเสร็จแล้ว จึงมองหาหนังสือจะอ่านด้วย ไม่อยากที่จะไปเที่ยวเดินเล่น ฟ่านในศาลาเซ่งนั้น ก่อนจะได้ รับอนุญาต จากตัวคนเสียก่อน แต่เพื่อนในห้องนั้นจะหาหนังสือสักเล่มก็ไม่ได้อีก จนชั้นกระต่ายหนังสือพิมพ์สักเล่มก็ไม่มี ฉันจึงเปิดประตูเข้าไปอีกห้องหนึ่งพบเป็นห้องสมุด แต่ประตูตรงกันนั้นได้ล็อกเปิดหาออกไม่ได้

ในห้องสมุด เพราะหัดได้พบหนังสืออังกฤษหลายเล่ม ทั้งหนังสือพิมพ์รายเดือนและรายวัน จนที่โต๊ะกลางห้องนั้นเต็มแน่นไปด้วยหนังสือต่างๆ แต่หาใช้เป็นหนังสือใหม่ไม่ได้ ส่วนหนังสือเล่มๆ ก็มีอยู่ด้วยกันหลายอย่าง หลายชนิด - เช่น พงษาวดาร, ภูมิศาสตร์, โพลิติก, โพลิติคอลอิคอนมี, โยคานี่, ยี่โฮโลยี กับกฎหมาย ต่างๆ จนชั้นหนังสือใต้โต๊ะหรือบนครั่ง เพราะหัวของลอนดอนก็ยังมียังหนังสือที่ฉันพอใจมากที่สุด คือ ขาดูชี รายชื่อผู้พิพากษา, ทุนายความ และเนติบัญญัติ

ขณะที่กำลังดูหนังสือเหล่านี้ ประตูห้องเลยออก ท่านคาวนต์เดินเข้ามา ครั้นพบฉันแก่กระทำ คำนี้ด้วย กิริยาอันสุภาพแล้วว่า -

“ยินดีที่ท่านหาทางเข้ามาในห้องนี้เอง

เพราะเชื่อว่าจำพวกหนังสือเหล่านี้ คงจะเป็นที่พอใจท่านมากอยู่ หนังสืออื่น” แก่เธอมีอวลงบนหนังสือ “เป็นสหายของ ฉันแลเมื่อก่อนหน้าที่คุณได้มีความคิดถึงการที่จะไปอยู่ลอนดอน หนังสือเหล่านี้ ก็ได้ให้ความสุขแก่ฉันมาก เพราะหนังสือนี้หนังสือฉันจึงได้รู้จักประเทศอังกฤษของท่านเลย ทำให้รักคิดใจขึ้นมาทีเดียว ฉันอยากจะลองไปเดินเล่นในถนนอันคับคั่งของเมืองลอนดอน แลอยู่ในหมู่แห่งความรื่นเริงต่างต่างของเมืองนั้นท่าจะสนุกมิใช่เล่น แต่ว่าภาษาที่จะพูดนั้นฉันเรียนรู้อยู่ได้แต่หนังสือเพียงจะพูดแก่ท่านก็พอไปได้หรือ”

“ทีไหนได้ความ” ฉันค้าน “ท่านรู้แลพจนานุกรมอังกฤษได้ก็ทีเดียว!” แก่ก็มีศีรษะรับคำเป็นยอของฉัน

“ขอโทษที่ท่านเอ๋ย สำหรับคำเบี่ยงเบนของท่าน แต่ฉันเกรงว่าจะไม่เป็นเช่นนั้นจริงอยู่ที่ฉันรู้โดยาการณ์แต่คำข้างแต่ก็ไม่ว่ากันว่าพอให้ถูกอย่างไร”

“งั้นหรือ?” ฉันว่า “ฟังคุณท่านก็พูดเก่งพออยู่แล้ว”

“ไม่เก่งเลยทีเดียว” แก่กลับย้อนตอบ “แม้ว่าฉันเข้าไปพบคุณในลอนดอนแล้ว ก็คงไม่มีใครที่จะไม่จับใจว่าฉันเป็น

ชาวต่างประเทศ การที่เป็นเช่นนี้ฉันยังไม่
พอใจ เมื่ออยู่ที่นั่น เป็น ผู้ มี บุญ ผู้ หนึ่ง
พวกคนธรรมดา จักคิดทั้งสินว่าฉัน เป็น นาย
เขา แต่เมื่อเป็นคนต่างเมืองเข้าไปอยู่ต่าง
เมืองก็ไม่มีอำนาจบุญญาธิการอะไร ไม่มี
ใครรู้จักแต่ไม่รู้ จัก แล้ว ก็ ไม่ ยาก คย คำ
สมาคม แม้ว่าฉันเหมือนคนอื่นๆ ฉันก็
คงจะพอใจ เพราะเกินไปข้างไหนจะไ้ ไม่
มีใครหยกหรือฉันนั้นเมื่อใด ยินคำที่ฉันพูด
ก็จะได้ ไม่หยกพูดจาซุบซิบกัน ว่า “หา!
หา! คนต่างประเทศ” ฉันเคย เป็น เจ้า
ผู้ นายคนมาเสีย นาน แล้ว เพราะ ฉัน ก็
อยากจะเป็นอยู่เช่นนั้น หรือไม่ เช่น นั้น ก็
อย่าให้ ใครมาเป็นเจ้านายฉันจึงจะได้ การ
ที่ท่านมาครั้งนั้น ฉันอยากจะให้ท่านพัก อยู่
ด้วยกันก่อนเพื่อว่าเราไ้ พักกันย่อยๆ ฉัน จะ
ไ้ พักไ้ ถูกลำเนียง แลหากถ้าฉันไ้ พัก
ไม่ถูกต้องไปแม่แต่สักนึกเกี่ยวกับ ขอ ท่านไ้
กรุณาบอกให้ รู้ด้วย ฉันเสียใจ ที่ วัน นั้น ฉัน
ไม่อยู่เสียนาน แต่ว่าเมื่อคนที่มิรู้จะสำคัญ
ต่างๆ มากๆ เช่นฉันฉัน เชื่อว่าท่าน คง
จะไม่ถือโทษ ”

ฉัน ก็ ตอบ ด้วย ถ้อย คำ อัน อ่อน หวาน
ไพเราะอย่างที่สุดว่า ใน ข้อ นั้น ฉันไม่ ถือ
โทษแก่เลย แลจึงถามแก่ว่าจะไปมาใน

ห้องนี้ไ้ ตามความประสงค์หรือไม่ แล้วย
ตอบทันทีว่าไ้ แล้วพูดเสริมอีกว่า -

“ท่านจะไปข้างไหนในศาลาชั้นนี้ไ้ ตาม
ความปรารถนาของท่านทั้งสิน เว้นเสีย แต่
ห้องที่ขังประตูนั่นๆ เท่านั้น ซึ่งท่านก็
คงจะไม่อยากเข้าไป เพราะว่าไม่สะดวกอย่าง
หนึ่ง หากถ้าท่านจะเห็นดังเช่นในยกตา ฉัน
มีความรู้ดังเช่นความรู้ของท่านแล้ว ท่าน
คงจะเข้าไปไ้ ” ฉันก็ตอบว่าแน่ที่เคียวข้อ
นั้น แลแล้วจึงพูดต่อไป -

“เราอยู่ใน ประเทศ แทรนซิล แวน เนีย
แล แทรนซิลแวนเนียไม่ใช่ ประเทศ อิง กลุ
ฮากักปิกิวิชา ของ เราไม่ เหมือน กับ ของ ท่าน
ท่านจะรู้สึกแปลก ปลาย หลาย อย่าง แม้
ที่เคียวความที่ท่านไ้ เล่าให้ฉันฟังข้างแล้ว นั้น
ก็เป็นที่เห็นไ้ ว่าท่าน มี ความแปลกใจใน สิ่ง
ต่างๆ ที่นั่นอยู่ข้าง ”

ความเรื่องนั้น ทำให้ สันทนา ถิ่น ไ้ ไ้ ยึด
ยาว เมื่อเห็นว่าแก อยากพูด อยากคุย จึง
เลยซักถามอะไรต่อดีอะไร ตาม ซึ่ง เกิด ขึ้น
แต่ฉันหรือที่ใดสิ่งเกิดเห็นนั้น ย่างทีแรก
ออกเสียจากเรื่องหรือเปลี่ยนเรื่องสนทนาหรือ
แกล้งทำเป็นไม่เข้าใจ แต่ถึง กระนั้น ก็
ก็ยังสู้ สู้ สัก ที่คอยๆ หนึ่ง ไ้ ให้ ทัก ข้อ ยิง
ไ้ ขึ้นกันหนักเข้า ก็รู้สึกมีความอดำฉัน

“นั่นแหละท่านเขมรไม่เป็นสิ่งจำเป็น
หรือทหรทลคนควรฝึกฝนไว้ เมื่อฉันไป ที่นั่น
ฉันก็จะคงอยู่คนเดียว ที่ไหนพ่อเพื่อนของ
ฉันจนารแทนชาวกระเคอร์ จะ มา คอย ทัก
ท้วงช่วยเหลือไ้ เขาจะไปอยู่เสียในเอกส
ชเคอร์ทำงาน เรียนแต่กฎหมายกับเพื่อน
อีกผู้หนึ่งบเคอร์ชอคนส์ เช่นนั้นแหละ!”

เราสนทนาดังเรื่องชอ ชาย ที่ คิน ท เพอร์
ฟลัดทอไป เมื่อฉันเล่าเรื่องราวต่างๆ ให้
ฟัง แล้วเอาหนังสือสำคัญต่างๆ มาให้แก
เช่นเพื่อไ้ฉันส่งไปให้ มีสเตอร์ชอคนส์ แก
กลับมาฉันว่าทำไม่ฉันถึงไ้รัก จัก ที่ น เล่า
ฉันจึงเอาสมุดที่ น ไ้ไว้ออก มา อ่านให้แก ฟัง
มีความดังนี้:-

“ที่เพอร์ฟลัดทอนคนเล็ก ฉันไ้ไป
ตรวจด้วยน้ำจะมีลักษณะตามที่ต้องการ ไ้
สังเกตเห็นว่าบ้านนี้ชอกชายเป็นบ้านมีกำแพง
สูงล้อมรอบ กำแพงทำด้วยหิน มี น้ำ หนัก
มาก สร้างขึ้นแต่โบราณกาลและดูเหมือน
จะไม่ได้ซ่อมแซมมาหลายปี ประตูใหญ่
นั้นเป็นไม้ โอ๊กกับเหล็กแต่กร่อนลงไป ด้วย
สนิมเสียแล้ว”

“ที่คินเรียบกว่าคาร์นฟัส เป็น พิน
ที่ประมาณยี่สิบไร่ ล้อมด้วยกำแพงหินตั้ง
ที่กล่าว มา แล้ว ในบริเวณ บ้าน มี ต้นไม้

ใหญ่ๆ มากอยู่จึงทำไ้คุ้มร่มครึ้ม กับมีข้อ
น้ำลึกแลดูดำมืดเมื่อม ท่าคูเหมือนจะเกิด
ขึ้นด้วยคาน้ำ เพราะน้ำใสสะอาดเสมอ ดึก
นั้นใหญ่โตกว้างขวาง ส่วนหนึ่งทำด้วยหิน
ทั้งสี่ มีหน้าต่างสูง มีลูกกรงเหล็ก
แข็งแรงมั่นคง ดูเหมือนจะใช้เป็นคลังเก็บ
ของ คำนคักทางใต้ติดกับโฮสต์ หรือ
โรงสวโคโบราณอะไรอันหนึ่ง ฉันไม่ได้เข้า
ไป ด้วยไม่มีกุญแจอะไรไ้ แต่ถ้า
รูปไว้ที่คาน้ำ อันนี้ในคินแปลลงยังมีบ้าน
เรือนสร้างเพิ่มเติมขึ้นไว้อีก แต่ไม่
งามอะไร สร้างขึ้นไว้เกาะเกาะไป ตาม เรือ
เท่านั้น คาดว่าที่นั่นเหล่านัก ที่ คิน มาก
อยู่ ส่วนบ้านที่จะเรียกว่าคักคอกัยคักใหญ่
นี้มีอยู่สองสามบ้าน บ้านหนึ่งเป็นบ้านค่อนข้าง
ใหญ่อยู่ลึกหน่อย ทำรูปคล้าย กับ จะใช้
เป็นโรงพยาบาลคนเสียจริต อย่างไร ก็
จะดูคนคักใหญ่หนักหนาเห็นไ้ ไ้
เมื่อจบแล้วแกพูดกันว่า-

“ยินที่ๆ นั้นเป็นที่เก่า และ กว้าง ขวาง
ตัวฉันเองเป็นคนหัวโบราณ อยู่บ้าน สมัย
ใหม่ก็เคยไ้ไ้ไ้ ดูเหมือนมันจะเอาชีวิต
จิตร ใจเสียทีเดียว ที่จริงการ เปลี่ยน บ้าน
นั้นในวันแรกก็ออกจะรู้สึก อึด อึด ไ้ สบาย
อยู่หน่อย ค่อไ้มีมาอยู่สองสามวัน แล้วจึง

จะรู้สึกหายแปลกไป ฉันนึกด้วย ที่ว่ามิ
 โยสดีเก่าแก่อยู่นั้น พวกเรา ชาว แทรน
 ซิลแวนเนียร์ ผู้ที่ ชอบนักที่จะคิดว่ากระตูก
 ของเราจะอยู่กับกระตูกของโบราณชน เรา
 ไม่ต้องการหา ความ เก้ ความ งาม หรือ
 ความชื่นชม ของ ดวงอาทิตย์และ ดวง จันทร์
 และ ดวง ดาว อันเป็น สิ่ง พอใจ ของ พวก
 หมู่ ๆ สาว ๆ และพวกสมัยใหม่ ต่าง ๆ เลย
 ฉันไม่ใช่คนหนุ่มเสียแล้วใจของฉัน คล้า
 มัวกับความทุกข์ใคร่แห่ง ความ หลง มาก
 มายมาหลาย ปี จนเหลือนิสัยที่ระ กลม ให้
 เป็นชื่นชม โสมนัสใจ อีก ฉันชอบที่มด ๆ
 ร่ม ๆ และอยากอย่าน เกี้ยว คิก อะไรได้ काम
 ซอยใจ " พวกแล้วแกล้งแสร้งเห็นร้ายฟัน

สักครู่แกล้งชวนพวกชอไทย ออ ออ ออกไป
 จากห้องขอให้ฉันช่วย เกย กระดาษ นั้น เข้าไว้
 ด้วย เมื่อแกลไปได้น้อย หง ๆ ฉันจึง
 หยิบเอาหนังสือมาอ่านเล่น เล่มหนึ่งเป็นแผน
 ที่ทั่วโลก พอเข้ชนักใด ที่ประเทศอังกฤษ
 ที่เกี้ยว เห็นจะเป็นเพราะแผนที่ใดเข้ช
 ไม่ใคร่หยุด ฉันตรวจดูแผนที่นั้นพบมีรอย
 เขียนวงกลม ๆ เล็ก ๆ ว่าเป็นหลายแห่ง แห่ง
 หนึ่งคือที่ใกล้ลอนดอนทางฝั่งตะวันออก ตรง
 ที่ ๆ แกชไว อีกสองแห่งคือเฮลส์เซเดอกรับ
 วิชาทางฝั่ง ยอร์คเชอร์ ราว ชั่วโมง หง

เต็ม ๆ คำนึงถึงได้กลัสมา "อาชา!"
 แกลพูอย่างสนุก "ยังอยู่ที่หนึ่งสี่นั้นเอง
 เก้ง! แต่ท่านจะทำงานเสมออย่างนั้นไม่ได้
 นะ เชิญเถอะฉันได้ทราว่าอาหารจักเตรียม
 ไว้พร้อมแล้ว" พลงเอามือสอแซนฉัน
 แล้วก็พาเข้าไปในห้องฉุดไป ก็พ ขย เข้า
 อย่างกว้างเตรียมไว้พร้อมบนโต๊ะ คราวนี้
 คำนึงข้อโทษอีกที่ไม่ได้กินเข้าด้วย ให้
 การว่าไปกินมาเมื่อไปจากบ้าน แล้ว แต่
 นึ่งดังคอบอย่างกินก่อนน้อก เมื่อวัยประทาน
 เสริแล้วฉันก็สยบหัว คุยกับคำวนต์เรอ
 ไปหลายชั่วโมงจนตึกกัน แต่จะเคื่อน แกล
 ก็ไม่กล้า เพราะว่าเมื่อเจ้าของ บ้าน พอใจ
 เช่นนั้นก็คงปฏิบัติให้ถูกใจ ฉันไม่สู้หา
 นอนมากน้อย ด้วยนอนเสีย เมอ วาน น
 เต็มตาเลยคุย อะไร ต่อ อะไร ไปอีก สัก
 ครู่ไ้ ยินเสียงการร้องโง่ขึ้นยอเวลาว่า สว่าง
 คำวนต์แต่รักคู่ล้า กระ โคต ชน ตัว ลอย
 พูกว่า

"ตายจริง! เข้าแล้วละ! ฉันเลวเต็ม
 ที่ กักเอาท่านไว้จนเข้า ท่าน คุย ถึง
 เรื่องเมืองอังกฤษสนุกสนานนักจนทำเอา ฉัน
 ลืม ไม่รู้ ว่า เวลา ว่างไป ถึงไหน" พวก
 แกล้มก็หัวเราะอย่างสุภาพเดินออกไปจาก ห้อง
 ฉันจึงเข้าไปข้างในห้องนอนเอาหนังสือ

เห็นว่าเรนอนก็ยังไม่หลับจึงเอามุ้งขึ้นเสียบ
อีก แลเขียนจดหมายรายวัน ๆ นั้นต่อไป.

วันที่ ๘ พฤษภาคม จดหมายรายวันนั้น
แรกรู้สึกว่ารอก จะพูดพร่ำเพรื่อไม่มีเรื่อง
สำคัญอะไรมากมายน้อย ค่อยไป เห็นจะไม่
ได้พูดพร่ำเพรื่ออะไรนัก ท่านเป็นทชอยกมล
แล่มหิตร์วัยอย่าง ที่สุดไม่ช้า แต่ทำให้รู้
สึกไม่สบายใจ อยากจะออกไปให้พ้นเสีย
ที่เดียว หรือมีคนนั้นก็ไม่มีเลย ตั้งแต่
อยู่บ้านนี้จะหาคนออกจากรุ่นด้วยสักคนก็หา
ไม่ได้ จะมีบ้างก็จะทนไ้หรือทนนั้นแต่
ความคั่งท้านที่ระพุดจากคุยกัน อย่างไรไม่
รู้ ๆ สึกว่า ตัวฉันคนเดียว เป็น มนุษย์ อยู่ใน
บ้านนี้.

เข้านั้นนอนหลับไปสองสามชั่วโมงก็ต้อง
ตื่น ด้วยรู้สึกว้าอาวจะ ระนอนต่อไปอีก
ไม่ได้ ขณะที่คุณเอากกระรอกแขวนเข้าที่หน้า
ตางะโถนเครา ใน ทันใดรู้สึก มีมือมา
เกาะบ่าแลเสียดำว้นที่พูดว่า “ก็ ทุมธอ
นี่” ฉันรู้สึกขบขันด้วยประหลาดใจที่ ไม่
เห็นแถมมา เพราะเงา กระรอกนั้น ฉาย ข้าง
หลังเห็นทั้งห้อง แต่เหตุใดจึงหาเห็นความคั่ง
ไม่ทราบเลย ในเวลาที่สุดนั้นมืด พลัด
ปากเขาคอเข้าไปหนึ่งน้อยหนึ่ง แต่ขณะนั้น
หาได้สังเกตเห็นไม่ เมื่อตอบคำ ทัก ทาย

ของตัวแล้ว ฉันจึงหันกลับมากที่กระรอก
อีก เพื่อบอกสิ่งทีส่งไสอนั้นให้แน่ใจ คราว
นั้นแกเข้ามาอยู่หน้าใกล้ ซึ่ง อาจ จะมีเงาได้ก็
ที่เดียว แต่ก็หาไม่มีเงาในกระรอกไม่ ! ทุกสิ่ง
ใน ห้อง ฉาย เข้า มา อยู่ ใน เงา กระรอก ทั้ง สิ้น
ส่วนเงาตัวฉันก็ไม่มีเลย มีแต่เงา ตัว ฉัน
ขึ้นเป็นข้อแรกที่ทำให้สับสนกลืนแลทวี ความ
ไม่สบายใจเมื่อความคั่งมาอยู่ใกล้ ครั้นฉัน
รู้สึกว่ามีมือโถมมาคอกเลือกโผล่จึงวางมือที่โถน
ลงพื้นรอบ ๆ เพื่อเทียบททายได้ พอความคั่ง
เห็นฉันในท่าที่ ลุก แกว่ รว ก็ มี เรื่อง โกรธ
ใหญ่โต โถมพรวกเข้ามาอับคอฉัน เผอิญ
มือ แกว่ ไป โถน ลูก ประคำ ที่ ร้อยไม้ กาง เขน
ในทันทีลืมหินาเปลี่ยนแปลงไป ความโกรธ
หายไ้รวดเร็วจนฉันเอง เกือบไม่ เชื่อ ว่า เมื่อ
ครั้นแกโกรธ.

“รว้งให้ก็” แกว่พูด “ท่านต้อง
ระวังอย่าทำให้มันขาดแผล ในเมืองนี้ อาจ จะ
เกิดอันตรายมากเกินกว่าที่ ท่าน จะ นึก ฝัน”
แล้ว ลอย เขา กระรอกไป พุด ต่อไป “นี่ก็
เหมือนกลิ่น เป็นสิ่ง ที่ เลว ทรมาน นี่ก็ คื
ชายไม้ควรวีใช้ เขาไปให้พ้นเสียเถะ !”
พุดพลาถเขยหน้าตางออกนอกกระรอก แล่น นั้น
ขว้างออกไปเต็มเหินยวลงไปยังกระพยหิน ซลา
แตกเลื่อยจนไม้เป็นชิ้น แล้ว ก็ ออกไป

จากห้อง มีไคพกวอะไรอีกจนสักคำเดียว
การที่ ทำ เช่น นี เป็น การ แกล้ง กัน เกิน ไป
เพราะฉันไม่มีอะไรที่จะส่ง โทน หนวก หัวผม
ที่เคียว เว้นแต่ จะใช้ กระรอก นาคี กา หรือ
ส่งคนงาในหมอน้ำเท่านั้น.

เมื่อเข้ามาในห้องกินข้าวอาหารเตรียม
ไว้พร้อม แต่ส่วนตัวค้วนค้ำไม่พวย ไม่
รู้ว่าไปเที่ยวซุ่มซ่อน อยู่ที่ไหน ฉัน จึง รีบ
ประทานคนเคียว เป็นการประหลาดอย่าง
ยิ่ง ที่ทำได้ เห็น ค้วนค้ำ ก็นิ หรือ คิมไม่
ทำเป็นคนแปลกอย่างที่สุด! รีบประทาน
แล้ว ฉันจึงไปเที่ยวเดินดูค้ำสเซลอย่างเด็ก
น้อย ไกลลงลงบรรไดไปข้างล่าง พย
ห้อง ๆ หนึ่ง หัน หน้าไป ทางทิศใต้ ภูว

จากที่นั่งคงามตระการตา เป็น อย่าง ยิ่ง ที่ ๆ
ยืนนั้นเหมาะสำหรับ ที่ จะ ท ะ อ ะ ร ะ ไ ค์
สยาย ค้ำสเซลลงปลูกไว้บนไหล่เขา แม้
จะทิ้งหินลงมาแล้วก็ดังลง ไปดัง พนพิท กว่ำ
ระกระทยคิน สุดสายตาไปนั้นมองเห็นทะเล
เขียวขจี รหว่างนั้นก็มีเนินเตี้ย ๆ ของทุ่งนาม
เสีย เหลือ เกิน จะ ดู ะ ร ะ ไ ค์ พร ะ ณ์ งาม ไป
ทั้งสิ้น.

แต่เวลานี้ไม่มีจิตรี ใจที่จะพรรณา ความ
สวยงาม เสีย แล้ว เพราะ ภายใน บ้าน จะ
เหลียวแลไปทางไหนเป็น ประค ุ ๒ ไป ทั้ง นั้น
ข้าประค ุ นั้นก็ใส่กุญแจแลใส่ กลอนเสีย ด้วย
ตกลง มีข้อ หายใจ ก็ แต่ หน้าต่าง เท่านั้น
ค้ำสเซลเป็นคุกแท้ๆแล้วตัวฉันก็คั่นกับโอร!

(มีต่อในเล่มหน้า)

๔. กิจการทุกอย่างเปนของควรรู้ ไม่ควรพูดว่าไม่จำเป็นจะต้องรู้

แต่ก็ไม่ควรเก็บความรู้ไว้ซ่อน ที่ยังไม่ทันจะรู้.

ของ ผ. ส. พิชยญาติ

ผู้แทนบริษัท
ประกันไฟ

“ ผ่าใบ ลำ
ห้วยเขียนรูป
ของนายถูก
ไฟไหม้ ใบ
เสียแผ่น ”

ช่างเขียน
ผู้แทน ๑
ช่างเขียน

“ ๑๐ แผ่น ยะ ”
“ นายขอมาแผ่นละเท่าไร ”
“ แผ่นละ ๕ บาท ผันเขียนภาพ
แล้วทุกแผ่น ”

ผู้แทน ๑

“ ถ้างั้น คีรคาเสียแผ่น
ละบาท ๑๐ แผ่น ๑๐ บาท ”
(จก)

ตุลาการ
พยาน
ตุลาการ
พยาน

“ เมื่อ คนไข้อยู่ คนเคี้ยว เขาทำ
อาการงิวยาวอย่างไรบ้าง ”
“ ขอประทานไม่ทราบ ”
“ ก็เมื่อกระกิก แล้วแก้อยู่กับคนไข้
อย่างไรละ ”
“ รับประทาน เมื่อ ผมอยู่ กับคนไข้
นั้น คนไข้ มีใครอยู่ คนเคี้ยวคนรับ ”
“ อธิงโค ”

รับทวี (ยิงเข้า)

“ นี่คุณ ! ผมยิงเข้าละก็
ไม่ท้อให้ใครให้สัญญา
ว่าผิด หรือ ถูกเลยเชียว ”

ตามผลละวิเศษนัก ขอก
“ ใต้ถุนนี้ คุณเชื่อไหม ”
“ นี่คุณคมเขี้ยวเขาไปก็ขอก ”
“ จริง ๆ นา พนันกันก็เอา
ผมจะยิงแล้วจะขอก คุณ
คอยดูสัญญาละสิ ว่าจะจริง
ตามผมขอกทุกนทีหรือไม่ ”

รับทวี
รับทวี
รับทวี

“ ถ้าจริงอย่างว่า ผมจะ
ให้แก่วิกโหลหนึ่ง ”
“ เฮ ! คกลอง ”
“ เอ้า ! เริ่มยิงไ้ ”

รับทวี (ยิงเข้า)
รับทวี
รับทวี (ยิงอีกเข้า)

“ ผิด ”
“ เฮ ! ถูกหละ สัญญา
รับทวี (ยิงอีกเข้า) “ ผิดอีก ”

รับทวี
รับทวี (ยิงอีกเข้า)
รับทวี
รับทวี

“ เฮ ! แต่ --- ”
“ ผิดอีกน่าแหละ ”
“ นั่นคุณทำอะไร ๑ คุณ
ไม่ได้ยิงเข้า ! ”
“ ผมจะเอาขี้กรู แก่วิก ของ
คุณนะซี ”

คุณนาย (พกกับคุณหลวง)

“ นังเจิมแหละ
มันขี้เกียจจริงๆ คัดมัน
เชื่อว่าตั้งแต่มันเกิด
มา มันไม่เคยได้รับคำ
จ้างจากใครสักที ”

คุณหลวง “ยังไร! นังเฌม! เอง
 เคยได้รับคำจ้างจากใคร
 ย่างไหมตั้งแต่เองเกิดมา”
 นังเฌม “เคยเจ้าค่ะ เมื่อวานนี้

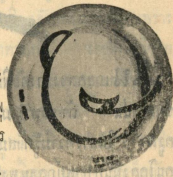
ได้จากคุณนาย ๑๐๐ สตางค์
 เป็นค่าห้ามไม่ให้บอกคุณ
 หลวงว่าคุณนาย
 เล่นไฟ”

นายเฒ่า “ทันให้
 เข้าก่อนละ
 เท่าไรยะ?”

เจ้าพนักงาน “ทีนี่เป็นกระทรวงกลาโหม”
 นายเฒ่า “ฮะ! ก็ย้ายตัวฮ้ายกระโดดออก
 ให้เข้าอยู่ข้างนอกจะว่ากระไร?”
 เจ้าพนักงาน “นั่น เขาสำหรับ จะ อาศัย มา
 ถ้ายหนัง”

คนใช้ “หมอจำ
 ช่วยฉัน
 หน่อยนะ
 หมอ! พุ
 ไล้สังสรร
 กับฉัน

นักคนตัว (พูดกับนายวง
 เครื่องสาย) “ครู
 เพื่อนฉัน มาทำพนัก
 อย่างหนึ่งแล้ว ช่วย

ศักดิ์สินหน่อยได้ไหมว่าใครถูกใครผิด”
 นายวงเครื่องสาย “ได้สิครับ ยินดีก็ด้วย”
 นักคนตัว “ที่เครื่องสายทำเมื่อ
 ก่อนนี้เป็นเพลงแต่งใหม่หรือ
 ชั่วแต่เทียบสกลหรือ”

เถอะ ฉันเต็มทีแล้ว ไรคนแท้ละ
 ฉันกลัววิ่ง ๆ ไรค้ำพาทนะ
 คุณหมอ ฉันหยิกขาฉันก็ไม่รู้สิ”
 หมอ “ไม่เป็นไรหรอกครับ ที่หยิกเมื่อ
 ก่อนนั้นขามขมของหาก”

“วาวะเหิ”

สวัสดี

อินสอ

ในแถบคลองบางกอกใหญ่แห่งจังหวัดนคร
จีนเจียงนั้น ถ้าเราหาผู้มาเปรียบกับพ่อ
ครูสา ในทางความรู้ที่สมัยเก่าและใหม่
คนใดลงมือที่กาพย์กลอนพงศาวดารโบราณ
ก็กลดออกทั้งกฎหมายและโพลิติกโพลิซีย่าง
ใหม่ๆแล้ว จะเห็นได้ว่าเป็นการยากไม่น้อย
กว่าจะเข้ามาในคุ่มน้ำ พ่อครูสามีอาชีวะใน
ทางเป็นครู โดย เข้ายกโรงเรียนส่วนตัวของพ่อ
ครูสาเอง รับผิดชอบตั้งแต่เด็กแก่ๆจนผู้ใหญ่
อายุเก้าสิบ นักเรียนจะเรียนวิชาชนิดใดรับ
สอนก็ได้หมด การเข้กและยกเรียนไม่มี
กำหนดสักแต่สติกของพ่อครูสาจะอนุญาต ทั้ง

แต่เข้กโรงเรียน มาขึ้นกว่าๆ ได้ยินว่ามี
กลุ่บุตรและกลุ่สตรี มาเข้าเรียน ประมาณสัก
ครึ่งโหลได้ นับว่าเป็นโรงเรียนที่กำลังก้าวหน้า
หน้าในยุคหนึ่ง โดยเหตุที่พ่อครูสามีความรู้
ทั้งพูดจา คล่องแคล่ว ยกศัพท์แสงทั้งไทย
และฝรั่ง ซึ่งคนแถบนั้นไม่มีใครจะรู้ และ
ประกอบทั้งมีลูกศิษย์ลูกหาทั้งครึ่งโหลซึ่งนับ
ว่าเป็นจำนวนไม่น้อยนั้น จึงทำให้พ่อครูสามี
ชื่อเสียงโด่งดัง มีคนนับหน้าถือตาพอกอยู่
เพราะฉะนั้นอาจกล่าวได้ว่า ตั้งแต่ยกกลดอง
บางกอกไปจนปลายคลอง และแถม
ให้เลยขึ้นไปจนทุ่งนาด้วยอีกหน่อยหนึ่ง จะ

หาผู้ที่มีความรู้ เกียม ๆ กับพ่อครูสา คนนี้ได้
ด้วยยาก นอกจากท่านมหาทงที่ได้ลาออก
จากบรรพชิตเพศ มา ทำเรือก ทำสวน อยู่
หลายปี จนนับว่าร่ำรวยมีเงินตัง ๆ ชั่ง คน
เกียมเท่านั้น ที่พอจะ วิกเหวี่ยง กับพ่อครูสาได้
ในทางความรู้ทั้งมวล

ท่านมหาทงผู้มึนประวิติมาว่า เมื่อแรก
เริ่มเกียมที่ได้ ขวช้อยู่ทั่วทั้งดงด้วยหุในจังหวัด
นครจีนเซ่งนั้นเอง เมื่อจำพระราชาอยู่ได้หันอัย
หนึ่งก็ไต่คังต้นเรียนหนังสือขอม ตั้งใจจะ
สอบไล่ให้ ได้ มีสมณ คักค เป็น มหา ขาเรียน
กับเขาบ้าง จึงดำรวมใจว่าเรียนอย่างขะเม้น
ขะมิก และอดกับเพื่อน - ภิขุด้วยกันว่า
จะสอบไล่ได้เป็นมหาในคราวนั้น จนพวก
เพื่อน ๆ ภิขุ เหล่านั้น พวกกัน ขนาน นาม ว่า
“ท่านมหาทง” เพราะเห็นท่านมหาทงทั้ง
ในการเป็นมหามาก เมื่อถึงคราวสอบไล่
ที่ ๑ ท่านมหาทงได้เข้าสอบไล่ตก จึงได้เข้า
สอบไล่ในปีที่ ๒ อีก แต่ก็พ้อเอนคกอีก ท่าน
มหาทงได้เข้าสอบไล่ ค่อยไปอีกรวม ๕ หนแต่
พ้อเอนคกเสียทั้ง ๕ หน ก็รู้สึกไม่อยากจะ
เข้าสอบไล่ให้พ้อเอน คกอีก เป็น ครั้งโหล หน
จึงได้เปลี่ยนใจอยากจะสึกออกมาบิณฑุกัมเมัย
และหาถิ่นในทางโลกต่อไป จึงได้ช่วยรวม
เงินทองเท่าที่มีอยู่แล้วลาอุปสมบทมาขอเรือก

ส่วนทำมาหากินจนร่ำรวยก็กลัวแล้ว และ
ยังคงเรียกกันว่ามหาทงติดปากมาจนบัดนี้

มหาทง มี ภรรยา ชื่อแม่จอก มีบุตร ชาย
หญิงด้วยกัน รวม ๓ คน ๆ หวีบ เป็นชายได้มี
เย้าเรือนไปแล้ว ยี่สิบเหลือแต่คนสกก้องชื่อ
แม่จิบ ซึ่งพมมีอายุน่าเข้า ๑๗ ปี นั้น และ
ซึ่งเป็นทัก ของมหาทง และแม่จอกอย่างสกก
สวสคแต่ไม่ดังกับจากใจ

มหาทงมีอายุห้อย่นกว่าทกลียชนคท่นอัย
และแม่จอก มีอายุ เกินกว่า ทกลียชนคท่นอัย
สองสามภริยาคนได้ยอมมา ด้วยกันโดย สันติ
สขหลายปี เป็นที่ถุกอัยอาศัยแก่กัน เพราะ
เป็นคนทว่าไว้ว่าตามกัน ซอซะไว้ก็ซอซ
ด้วยกัน หากท่านมหาทงจะบอกใคร ๆ ว่า
เมื่อคนใดเห็นปลาแขยงของชนไปยัก พญา
แรง ซึ่งเกาะ อยู่บน ต้นจัว ขาหักไป ข้าง หนึ่ง
แม่จอก ก็ต้อง ยกหน้าว่า แม่จอกก็ได้เห็นด้วย
และบางทีก็หาจะแถมว่า คทหมื่นชาแรง
หักทั้งสองข้างด้วยซ้ำไป ท่านมหาทงซอซ
สมัยใหม่และซอซออกความเห็นต่าง ๆ เรื่อง
เกียมกับ พงศาขาว และ โปติติก โปติชี อย่าง
ฝรั่ง ๆ และเรื่องมหาสงครามในยุโรปคราว
ที่แล้วมานี้ เป็นเรื่องทงทงที่สุดเรื่องหนึ่ง
ระหว่างสงครามได้ยินว่า สันค่านองสอพิมพี
ไปเหยียบ ๆ กิ่งกำลัง

ส่วนแม่ของตน ก็ไปสมทบใหม่ ไม่แพ้
มหาทุสมุสมีเหมือนกัน สมัยใหม่เท่าไร
แม้เจอก็คงทำตัวใหม่ทันสมัยเท่านั้นตลอด
จนการแต่งกายและพูดาก็พยายามใช้ศัพท์
อย่างใหม่ ๆ ตามสมัยนิยมเสมอผิวเมื่อก่อน
มิได้ยั่วยวนกว่ากันนัก ในงานแบบใหม่และ
หากจะพูดถึงทางมรดกพวกสถานท่านมหาทุ
ก็ขอระบอว่า เป็นคนรวยได้ คนหนึ่งโน้นแถบ
ส่วนทางแม่ย่าแม่เรือน ช่างเก็บ หอมรอมริบ
เหนียวแน่น อันต้องตามลักษณะแห่งเศรษฐกิจ
วิทยานัน แม้เจอก็เป็นสตรีที่มั่งคั่งสมัย
เช่นกล่าวน้อย่างขบขัน อย่างที่ระบอไว้
เกินคำขบขันเสียอีก เช่นทำขนมแข่งมาห่ม
หนึ่ง แม้เจอพยายามเก็บไว้รับประทานได้
ก็สัปดาห์ละ ครั้งสามครั้งรายวันจึงเป็นทของ
อริยาไฉนกันมาก ปราศจากการขัดข้องกัน
และกัน จึงอยู่มาด้วยกันโดยปรกติสุขหาได้
พิพาทกันด้วยเรื่องใด ๆ ให้เป็นที่เคืองครัน
ถึงพิพาทภาษาตุลาการไม่

เพื่อนบ้านที่ถูกคอกับท่านมหาทุทางในเชิง
คุยก็คือ พ่อครูสา ตักล่าวมาแล้วนั่นเอง
คนที่สองนี้ก็ สนทนาโต้เถียงกัน ในปัญหา
ต่าง ๆ ไม่ว่าเรื่องอะไรที่มีอะไรเป็นปัญหา
ต้องโต้เถียงกันไปหมด ที่สุดเมื่อได้ขึ้นเจ้า
ขนม ร้องขาย ขนม ปลากริมไข่เต่า ก็เป็น

ปัญหาเถียงกันจนคอเป็นเอ็นว่า ทำไมขาย
เจ้าขนมมันจึงไม่ร้องว่า ขนมไข่เต่า ปลากริม
ท่านมหาทุกับพ่อครูสาเป็นผู้มีความรู้คล้าย
คลึง และมีโวหารที่เท่า ๆ กันจึงเถียงไม่
ค่อยระแวกกันง่าย ๆ อย่างที่ถึงกับแทบจะวาง
มวยแต่ก็ไม่ได้วาง เพราะท่านมหาทุรู้สึก
ที่ว่าพ่อครูสาหมิ่นกว่าหลายเท่า หากท่าน
มหาทุไม่แพ้พ่อครูสาในทางโต้เถียง แต่ก็
อาพาธ ในทางมวยได้ เพราะฉะนั้นในการโต้
เถียงกันเสมอ ๆ นี้ จึงมิได้มีการมวยมา
รวมด้วย

การประชุมโต้เถียงระหว่างคน ทั้งสองนี้
โต้ประชุมกันที่บ้านท่านมหาทุเสมอ ไทย
พ่อครูสา เห็นว่า เป็นภูมิประเทศ ที่ต้องด้วย
ยทศศาสตร์ เพราะท่านมหาทุยังมีนาชายา
ยทศเลยขบขัน เพราะ เวลาประชุมมักจะเริ่ม
เวลาเพลแล้ว เพราะไม่ต้องกังวลในเรื่อง
อาหาหาร การกินไปอีกนาน ส่วน เวลา เล็ก
ประชุมไม่มีการกิน แต่เอาการเถียงกันจน
ย่อยไปด้วยกันทั้งสองฝ่าย แล้วลากันไป
เป็นเกณฑ์ของเวลาเล็กประชุม

เมื่อท่านมหาทุกับพ่อครูสาถึงสมาคมกัน
นานเข้า ก็ยิ่งถูกคอกันมากขึ้นเป็นลำดับ
สาเหตุที่พ่อครูสาชอบท่านมหาทุนั้น ก็โดย
พ่อครูสาทราบว่า ท่านมหาทุ มีลูกสาวสวย

แม้จะโต้เถียงในปัญหาใดๆ อย่างระเริงเห็น
เขาชนะกันป่วนโลกก็พ่อครูสาที่ยังยอมลถข้อ
ให้ยิ่ง เพราะเห็นแก่แม่ที่ยุครสาวท่าน
มหาทง ส่วนท่านมหาทงชอบพ่อครูสาขึ้นก็
โดยรู้สึกว่าเป็นแดนที่หากจะมีแต่พ่อครูสาคน
เดียวก็สามารถชักคอท่านมหาทงในทาง
ศีลธรรมและประวัติก ซึ่งบางคราวถึงกับ
ทำให้ท่านมหาทงต้องจำนนบ้างก็ัก แต่ก็ยัง
อ่อนน้อม และยอมยกกองชาวให้ท่านมหาทง
ย่อยๆ ซึ่งกระทำให้เป็นที่พักพิงให้ท่านมหาทง
ไซ้อยู่ แต่เหตุที่ทำให้พ่อครูสายอมยกกองชาว
ให้แก่ท่านมหาทงย่อยๆ นั้น ท่านมหาทง
หาได้ทราบบໍว่าเนื่องจากอะไร

“โง่ พ่อครู” ท่านมหาทง เขี่ยขึ้น
ในเวลาพักได้ เริ่มการประชุมกันที่ระเขียงบ้าน
ท่านมหาทงวันหนึ่ง “อ้ายยัดหาเมื่อวานนี้
พ่อครูว่า ลูกเขยพ้องพ่อครูฐานทำร้ายร่าง
กายด้วยนะ ผิดชาหนักเกี่ยวว่าพ่อครูนา
ฉันเห็นอย่างชัดเจนน่าพ้องไม่ขึ้น” “ท่าน
มหาทงวลักชานาให้ฟังได้ไหม ล่าว่าทำไม
จึงพ้องไม่ขึ้น” พ่อครูสาขยอนถาม

“แน่นอน” ท่านมหาทงบ่งของพลางชกน้ำ
ร้อนสองชอกหมกถ้อย “ฉันค่ายกรรพฆ่าหลัก
เสียแล้ว ลูกเขยพ้องพ่อครูในฐานทำร้าย
ร่างกายไม่ได้เป็นอุกทาส ผิดข้อพิกจรรยา

ความพ้อง ถ้าใครขึ้นนำคำก็เช่นนี้พ้องล้อง
ในโลงศาล ก็ต้องเสียมันลาบาททนาย
ความเพราะเป็นเลื่องทพ้องไม่ขึ้น เว้นไว้แต่
พ่อครูจะบอกลูกเข้าไปใน ห้องนอน ของลูกเขย
แหละแบ่งเอาไม้ตาพของลูกเขยมา ทำร้าย
ลูกเขยนั้นแหละจริงจะพ้องด้วย” แต่ก็ไม่พ้อง
ฐาน บักยอกไม้ ตาพทเท่านั้น เข้าใจแม่
เห็นอย่าเกินแม่”

“โอ๊ะ นี่ถ้าคนต่อสู้กัน แล้วฝ่ายหนึ่ง
แบ่งเอาไม้ตาพหรืออาวุธใดๆ จากอีกฝ่าย
หนึ่งไป มีต้อง ถูกพ้อง ฐาน บักยอก หมคร”
พ่อครูสาถามด้วยอาการพิศวง “แหละถ้า
ต่างจำสองปรารถศรบทัน แล้วปรารถหนึ่ง
จับแหละบิดเอาสาทกรอาวุธของอีกปรารถ
หนึ่งไปหมก ก็ต้องถูกพ้องศาลลงชก
ฐาน บักยอกด้วยเมื่อเลกรบกันแล้ว”

“ก็แน่ละ” ท่านมหาทงวาง
ท่าฉลาด “ไม่ยัดหาแม่เขี้ยว บักยอก
พ่อครูขึ้นเท็จจริง อ่านชาพยามชาเวอร์ด้วย
กันย่อยๆ ไม่ยักสังเอดฆ่าเค้นนี้เห็น ก็ออก
หรือยังล่าวว่า ในศาลว่าพ้องกันใหญ่ในอุยโหลย
กลวงนี้ เขอรูมัน ต้อง เสียค่าทำขวัญให้
เขิงลาเขียม เป็นก่าย เป็นกองไม่ใช้พะจะไป
รีบเอาเงินสา หนึ่งม้า ของเขิงดาเขียมเขี้ยว”
“เฮอ เมื่อพูดถึงสงครามคราวนั้นละ

คิดว่า เขามัน เก่ง พอใช้ ท่านมาหา เห็น
ยังไร” พ่อครูสาเปลี่ยนขอมหา

“อะ ฉันเห็นว่าล้มพันข้ามศีรษะเก่งกำมาก
ไม่เก่งจะคาหนายเขรมันลงไประมิผี” ท่าน
มทาคอยอย่างซิงซิง

“อ้าว” พ่อครูสาแย้ง “นั่นท่านมาหา
ไปคิกแต่ผลสทท้ายนี้, ไม่วั้นฉยวธิยของ
เข-รา-มัน” พ่อครูสาออกเสียงคำเขรมัน
โดยเรียงพยางค์

“อะ ท่อง วันฉย วันฉย อาไร วธิ ษ ของ
เขรมัน ก็คิกโก่งน่าชั้ ไม่รึกษา จินลายา
แปลทย์ ในการรบ ปล่อยโอพิย โอแพ็คยัง
ข้าแฉยบิงเรือสิงค้ำ ไม่ข้ายสัมีลายา มีอ
รบกัณกลง ๆ พุกง่าย ๆ ก็แปลว่า ในการ
สงครามคราวนี้ เขรมันเล็กรวคียมาก”
ท่านมทาค้น

“ม่ายข้าย, ม่ายข้าย” พ่อครูสาส่าย
หน้าไปมาซ้ำ ๆ และพยายามอธิบาย “ผม
หมายว่าวธิยของเขรมันนั้นรวกเร็ว เกรือง
ลำหลักใช้ ในการสงครามก็มีมาก เช่น
เรือเหาะขานิก - เข็มปล้นยบรรทกคาหารไค้ทั้ง
๓๐ เอย เรือสัมีวรินค่าน้ำไค้ทั้งครั้งเคอน
เอย - แหละ -”

“อ้าย พ่อครูนี้ทมิใหญ่เสียแล้ว” ท่าน
มทาคักยท “เขรมันนี้เข้าใจแฉะจะมี

อะไรต่อมิอะไรก็ตามเข้าใจแฉะ แต่สัมัน
อยู่คัแพ, แพ, แพ, เข้าใจแฉะ เขอว่าเขรมัน
ไม่มีข้อคัก ๆ ใจคักยแล้ว ก็ะบิงรบเห่เร็ว
ก่านเข้าใจแฉะ และอ้ายเรือสัมีมาลันสัมีมา
แล่น ทว่า ค่าน้ำไค้ ทั้งครั้ง เคอน ก็เหลวไม่
เห็นทำอาไรไค้ทมิไหน อังกลิกเขาตาข่ายคัก
จับมาเป็นพลวน คล้ายกับ เด็ก ๆ จับ ปลา คา
แหยงส่วนอ้ายเรือเข็มปล้นเข้แฉะปล้นกั”

“อะ” พ่อครูสาค้าน “ท่านมทาคัก
ถูกเรือเหาะเข็มปล้นของเขรมันนา โลก
เขาขอมวัย -”

“อ้าย, วัยเรย อาไร พ่อครู นัมีพลยคา
เทศน์แต่ เรือเหาะ ขนิก เข็มปล้นของ เขรมัน
ข้างเคียว ทำไมไม่ลัมคาคเรือเหาะขานิก
กาไล่พลนของฝัหรงเคคัมังละบิณเร็วรวกย
ยังข้า มีขน แกกคาลิก กัณบิงโคลม ๆ รว กย
ท่าฝน นันะลิกทมิเคคัมันเล็กคาขุอิ” “แต่
ทว่าระพุดถึงแม่ทัพกัณผมเห็นว่า เขรมันมี
คนคัก ๆ มาก เช่นขัคชาหมาก, กิณเย็ก เคย
มีข้อ เสียมาก ท่านมา เห็นคักยใหม่”
พ่อครูสาถามเชิงขอความเห็น.

“ข้อเสียในทางไหน” ท่าน มทา
ยัณถาม

“อ้าว ก็ใน ทางพิไชยฯ สงคราม น่าชั้
เช่นข้ายอุบาย หลอกหลา ขัคิก ทำให้ เขาแรง

อาหารและอะไร ๆ อีกหลายประการ ซึ่งแม่ทัพอื่น ๆ ไม่เคยคิดถึง”

“เฮอะ” ท่านมหาเขาะ “อ้ายการหลอกเผ่าข้ากั้นนี้ไม่ใช่ของใหม่เลย พ่อครู แม่ทัพในคลังบูดาณเขาขายกันมาเสียนักละ นัก ไม่ต้องบอกหาหมากมีกชาพลที่ไหนหละ บั๊กซางเขนนี้แหละ เคยหลอกเผ่าอีกคาโงโล เบ็ดตกเข่นเสียหลายหนแล้ว อานพงศาการจันช้อย ๆ ไม่พอมั่งรือ ส่วนอีกากินเม็กกินเข่นกันก็เหลว ถ้าไม่เหลวเขรมันคงไม่เบ่งสัมพันธ์อำมิตร์จันมอชกาแดะ รังแม่”

“อ้าย”

“อ้ายยังงี้” ค้างลอยหน้าเข้าหากัน

“จะอ้ายยังงี้ สัมพันธ์อำมิตร์ก็แค่ช้อยกันรวมเขรมันน่าชู้ลูกมะแล”

“ลุมยังงี้” คินไม่เห็นเป็นการลุมเลย”

“ไม่รวมยังงี้ละ” พ่อครูสาเถียงคอบเป็นเนิ่น “สัมพันธ์อำมิตร์มองกลัดผาห้วงเศกละเข้ชาเมรกันยังเข้ช้อยอีก ยังไม่เรียกว่ารวมรือ”

“ยะ” ท่านมหาธองล้านแล้วทรงายตัวไปข้างหลังและเอาแขนทั้งสองยันไว้ ร้องคพ่อครูสาหน้าคาง คล้ายกับพ่อครูสาเป็นอะไร ชนคนหนึ่งมาจากแอฟริกาางใจถึงกับไม่รู้ว่เขรมัน ก็มีพวกเหมือนกัน แล้วกลืนนัง

ตรงอย่างเดิม “ก็ส่วนเขรมันมีอีกคาเลีย, คลาก, นั้นทำไมไม่พอมั่งละ”

“ถึงยังงี้ก็เถอะ ยันช้อยกว่าสัมพันธ์อำมิตร์ ถ้าจะคิดให้ทั่ว เพราะสัมพันธ์อำมิตร์ยังมีพวกอีกตั้งครึ่งโลก” พ่อครูสาเถียงเถิก

“นั่นแน่ พ่อครู” ท่านมหาพูดด้วยอาการไยเย็น. “พ่อครูจะว่าลุมก็ลุมหละแต่เลาางเถียงกันขึ้นเสียก่อนเถอะ แล้วถึงค่อยเถียงเลื่องลุมกันต่อไป คลือเขรมันรบคราวนั้นะ พ่อครู ยอกได้แม่ ว่ารบเพื่ออะไร หละรบทำไม เพราะเลื่องราวที่ไม่ใช่ธุระปะยังของตัว”

“เพื่อความอิกซาวาภาพ, เสรีภาพ, สันติภาพของโลกและทั้งเพื่อ...” พ่อครูสาถำลั้งอธิบายค่าง

“ความลัมพังพายของตนเองจนเกือบกยังงี้ไม่ช้นด้วย” ท่านมหาช่วยค้อย่างคังใจซีกคอให้รังเขอร “แล้ว-กันช้, งั้นสัมพันธ์อำมิตร์ลารบเพื่ออะไร อวคักล้องลำแกงมาทน้อยถ้อว ก็อเหลวเท่านั้นแหละคี่แต่ขยายช้เทอ”

พ่อครูสาเถียงคอบลอยหน้าเข้าไปถามและตวัดหางเสียงด้วยอาการถะเฉิด พริ้มทั้งมือทั้งสอง ข้าง ถักแน่น และยกขึ้นสนั่นกิก ๆ ใกล้เคียงกับลูกคาง ท่าน มหาพอกี่ ท่าน มหา

สังเกตเห็นทำไม่สู้เหมาะ เพราะรู้สึกว่าคุณ
 คางของ ท่านมหาอยู่ใน บ้านที่ ล้อมแหลมกับ
 หมักทั้งคู่ของพ่อครูสาเต็มที ถ้าพ่อครูสา
 สติไม่ทัน ท่านมหาอาจต้องออกมาพริกหลาย
 วันก็เป็นได้ จึงค่อยๆ ถอยออกมาโดยพยายาม
 ให้ท้องอืดอยู่ชั่วชีวิตที่สุด กล่าวคือท่าน
 มหาชะคิวดี แห่งหมักของ พ่อครูสาว่าจะมา
 ทางไหนและเมื่อไรอย่างไม่กระพริบตาตลอด
 เวลาที่ถอย ครั้นเห็นว่าห่างพอที่จะพ้นระยะ
 กระสุน หมัก ของพ่อ ครูสา ก็หยุด ถอย ต่อไป
 แล้วเริ่มคอบย่นหาของพ่อครูสาโดยลัดเลียง
 เือกที่ใช้เลียงกับพ่อครูสา เมื่อสักครู่ให้เป็น
 เสียงกัมลงหน่อย

“... พ่อครูฉันจะขยายให้ฟังขอให้พ่อ
 ครู วนลยให้กัหน่อย คลอการท สัมพันธ์
 มีตรัยกับ เยหรมัน คลาวนก็อ... เพื่อลัษ
 ธิมมะของโลก ส่วนเยหรมันนั้นจะลือเสียว่า
 ความจำเป็นไม่ลัทธิกัธิมมะใด ๆ แต่โลกเขา
 ไม่เห็นด้วย วิလာสันเปลี่กัขึ้นของเมื่อกัน
 ซึ่งเป็นผู้เล็งกลักในทางธิมมะก็ไม่เห็นด้วย
 จึงพากันคาหนายเยหรมันเกือบทั่วโลก เลย
 เลิกอึกซาเต็นต์เหี้ยกนยอกใหญ่, เท่านั้น
 และ, ไม่ใช่อไรเลย, ผ่าน, ใจเห็นยัง”

พ่อครูสาเห็นท่านมหาทงพูดสาภาพเช่น
 นั้นก็หายพน, ยมแหรๆ และรู้สึกว่าจะเลียง

ของพ่อครูสาออกจะหย่อน ๆ กว่าของท่านมหา
 ทงหน่อยๆ เพราะท่านมหาอ้างธรรม และ
 พ่อครูสาที่เคยประกาศตนอยู่ว่าเป็นผู้รักธรรม
 เพราะฉะนั้นเมื่อท่านมหาอ้างธรรม และพ่อ
 ครูสาเห็นว่าแม้สิ่งทั้ง พ่อครูสาแสดงว่าตน
 เคารพอยู่ไม่ได้แล้วก็เลยกระทำอการคุณ
 ภาพไปครู่หนึ่ง แล้ววัน - น้าซาซงพงเคิม
 ใหม่ ๆ ลงเคิมด้วยก ชินชด เคิมปากไม่ทัน
 สังเกตว่ากำลังร้อน เพราะมีวัตรกครองจะ
 หาบ่นหาใหม่ ที่ถกรร ๆ มาให้ ท่าน มหาชย
 และกัขวนพรวกลงในกระ โจนทันทีด้วยความ
 รู้สึกของเส้นประสาทเอง โดยมีอาการทา
 เหลือก หน่อย ๆ ซึ่ง กระทำให้ ท่านมหา คลัง

และการส่งความปลาระหว่าง ท่านมหากับพ่อ
 ครูซึ่งเกือบจะถึงระยะ ประจันตล ก็เลย ซึ่งก
 เียงไป ชั่ว คราว คล้าย ๆ แขนว เมียนเจียน
 บ้ายพักรบ

“อ้อ! ท่านมหา เอื้อ - เอื้อ - ผมนึก
 อะไรไปอย่างหนึ่ง และเมื่อเหตุผลประกอบก็
 พลัง อยากรจะถามท่านมหาว่าจะเห็นพ้อง
 ด้วยหรือไม่ แต่ผมเชื่อแน่ว่าท่านมหา
 เป็นหมกทางแย่งแย่ง, พยเหยย” พ่อ
 ครูสา เป็นผู้ ทำลาย ความเจียง ชน ก่อน ด้วย
 อการกระดาก ๆ เนื่องจากเรื่องน้ำร้อน

“โอ้ว! ไป” ท่านมหาทำ พลังค่อยๆ

ยกด้วยน้ำชาที่รินไว้ ชื่นชดโคยบรรจง เพราะ
ได้เห็นพ่อครูสาเป็นตัวอย่างมาแล้ว

“ถ้าพระคุณสักการะที่สวียที่สุด อาจะกระทำ
ให้พระคุณหลวงรัก ถึงกับทำ สงครามแก่กันเพื่อ
ชิงนางทั้งปวงกลับมาในพงศาวดารต่างๆ แค
ครั้งโบราณแล้ว ผมเห็นว่าพระนางเซเล็น
แห่งกรุงซาปาตาในสมัยกรีก อาจทำได้ว่า
เป็นสักการะที่สวียที่สุดในโลก ท่านมหาทะยก
นิ้วทวยใหม่” พ่อครูส่ายรวยวายและชวนให้
เห็นพ้อง

“สวียยิ่งไฉ” ท่านมหาซัก

“เฮ้” พ่อครูส่ายรวยวายเชิงสงสัย

“ท่านมาท่านเห็นจะไม่เคยอ่าน พงศาว
ดารกรีก ไหน ออกว่าไม่ว่า พงศาวดาร
อะไรๆ เคยอ่านหมด ทำไมจึงไม่รู้เรื่อง
พระนางเซเล็นเล่าว่าสวียยิ่งไฉ”

“ก็สวียยิ่งไฉเล่า ขอให้ข้ามาเร็ว
ๆ” ท่านมหาเร่ง

“งั้นขอให้ฟัง, ขอให้ฟัง” พ่อครูสา
กำชับ

“หนึ่ง, ในพงศาวดารนั้นเองกล่าวว่า
พระนางเซเล็นสวียที่สุดในโลก จะเห็นด้วย
ไหมเล่า”

“ม่าย” ท่านมหาปฏิเสธอย่างกระซางๆ

“เฮ้, งั้น, สอง, โดยเหตุที่ข้าถูกเจ้า

เมืองตรอยซังเป็นเพื่อนของพระสาม พระนาง
เซเล็นสามารถขายถ่อเพื่อนคาโมเมียของ
เพื่อนลงเรือ เบิกไป จนเกิด รยพุง กันใหญ่โค
ซานคองสันถานว่า เพราะพระนางเซเล็น
สวียมากที่สุด จึงทำให้เกิดเรื่องยิ่งขึ้นแะ
ถึงกับจับอาวุธปราทิดปราหาญ กันระเหินทวย
ใหม่เล่า”

“ม่าย” ท่านมหาบิณกระต่ายขาคี้อย

“เฮ้, ม่ายยิ่งไฉ ไม่เห็นสำแดงเหตุผล
อะไรได้แค่หลยคำม่ายๆ ไปที่อูฯ ยิงจันเอง”

พ่อครูสาเชก

“ยักข้อ พ่อครูเอ๋ยพ่อครู ฉันอายน้ำร้อน
มาก่อนหล่อนัก อาโลๆ ฉันยอมต้องล้ม
ความเห็น ของพ่อครูในเรื่องนี้ ยิ่งเคย ได้ม
เห็นได้ว่าพ่อครูอ่านหนังสือยังไม่มากพอ
ฉันไม่ แกล้งขอ กายวน พงศาการ เบนไม่
กลัวพ่อครูเขี้ยวให้ตกการก” ท่านมหาคุย

“อ้อ, ท่านมาหา, ท่านมาหา, เมื่อความ
ของท่านมาหาหมกพุงกับสาวภาพว่า หมก
พุงเสียเร็วๆ เอะนะ หรือเมื่อจะค่านอะไรก็
ค่านมาซี มัวพล่ามเป็นน้ำท่วมทุ่ง ไปค้าย
เสียเวลา” พ่อครูสาทวเค็มที่

“ต้องค่านแน่นอน ขอให้เข้าไปพ่อครูนะ
ออกจะผรุ้งจิดไปหน่อยขอให้เข้าไป” ท่าน
มหาเทศน์

“ก็ยังไม่” พ่อกุรสาซัก

“ก็ซี้” ต้องไปอ้าง พงศาการการกลัก
แกลักอะไรที่ไหนไม่รู้ พงศาการการของไทย
เราก็มักไม่เบียดลูกกาตาซันคุมังว่า ไม่
คือพระนางเซเล็น เซไลแห่ง กรุงซาปาตาซา
ปาห์ให้โยกโยให้ลือก พระนางบุคซาบาแห่ง
กรุงกาเลเบนของเรานแหละสวดยมไป สวดย
ยังกำพระนาง อาโรของ พ่อกุร นั้น ตั้งโกฏเท่า
ขอให้เข้าใจ ท่านมหาพุกเรอบ

“อ๊ะ” นั่นของเขาเป็นเรื่องแห่งพงศา
การ” พ่อกุรท้วง

“อ้อ” นี่ของเขาก็คือเรื่องแห่งพงศา
การ” ท่านมหาแก

“นั่น ท่านมหา เขาเถะท่านมาหาว่า
เรื่องของท่าน มาหาเป็น พงศาการการ เศววา
แคนอาไรก็เอาละ แคลงสำแดงเหตุผลมา
หน่อยดีกว่า พระนางบุคซาบา ของท่าน มาหานะ
สวดยัง” พ่อกุรสาขอให้อธิบาย

“ง่ายนิดเดียว ขอให้เข้าใจ” ท่านมหา
รับรอง “ตามพงศาการการของพ่อกุรอ้างว่า
พระนางเซเล็นสวดยที่สุดในโลก แลหะตาม
พงศาการการของฉันท้อ้างว่า พระนางบุคซาบา
สวดยชั้นเก็บวกัน เมื่อว่าพงศาการการของ
พ่อกุรแหละของฉันท้อ้างกลกันบั้งแล้ว ก็
แปลว่า พระนาง บุคซาบาไม่ได้ สวดยน้อย ก่า

พระนางเซเล็นถูกแม่”

“เอาต่างว่าถูกหละ แล้วยังง้ออีกเล่า”

พ่อกุรซักเรอบ

“แล้วท่าน” ต้องพิสูจน์ตามเหตุอัน ๆ อีก
กลือพ่อกุรอ้างว่า ความสวดยามของพระ
นางเซเล็นทำให้ลูกเจ้าเมืองทรวบักเมื่อแล
เห็นถึงกับแอบคาโมยไป เหตุอันสำแดงให้
เห็นว่าพระนางเซเล็นสวดยที่สุด ถูกแม่”

“ถูก” พ่อกุรสาจับ

“แต่ที่จริง” ลู พระนาง บุคซาบาไม่ได้
หลกถูบ” ท่านมหาอธิบายต่อ “เพียงแค
ลูป,ลูบที่ยังไม่ได้ทรงเคล่องเท่านั้น ขอให้
เข้าใจ ได้ทำให้บรรดาผู้ที่ได้เห็นรักเกือบตาย
กลือจ้อว่ากาพอเห็นก็สลายเหมือกด้วยความรัก
แล้ว ยังทำให้วิหยาซากาเป็นบ้า อีก คนหนึ่ง
ในที่สุดก็ทรกกันใหญ่โต เพราะต่างระชิง
นาง กับยังได้ทำให้โอเหินาคุ่มันของพระนาง
เองสกลือบเมื่อแลเห็น ถึงกับต้องเผลาเมื่อง
แล้วคาโมยนางไป เหตุว่ามีเรื่องยุ่ง ๆ กัน
น้อย ๆ โดยโอเหินาถนมนั้น เพราะไปหลง
รักพหุณึงอีกคนหนึ่ง และคิดว่า ะสวดยก่า
พระนางบุคซาบา แต่เมื่อเห็นเข้ากลือบ ต้อง
ออกอธิบายเผลาเมื่องจึงกายนาง แลหะในที่สุด
ได้ตั้งให้เป็นพระมาเหิน เมื่อโอเหินาได้เป็น
พระเจ้ากรุงกาเลเบน น. น. อย่างเช่นนั้นขอให้

เขาใจ ฉันเห็นว่าตามเหตุผลเหล่านี้ต้องลง
เห็นว่าพระนางยุคชาบา แห่งกรุง กาละบัน สว
ก่า พระนาง เฮเล็น แห่งกรุง ชาปัวดา ใจ,
ถูกแม่”

“ยังงี้ๆ ก็อีก เรื่องของท่านมาหาเป็น
แต่เพียงเรื่องอ่านเล่น ไม่ใช่เรื่องจริงแหละ
พระนาง ยุคชะบา ของ ท่าน มาหา ก็ไม่มีตัว
จริง” พ่อครูสาไม่ยอมเห็นด้วย

“ก็เรื่อง ของ พ่อครูสา มันก็อ้ายเทือก
เกี้ยวกันน่าแหละ พ่อครูเชื่อว่าจริงแหละ
พระนางเฮเล็นของพ่อครู ก็มีตัวจริง งั้นหรือ”
ท่านมหายอนถาม

“งั้นซี” พ่อครูวัยรอง

“อิมมีกซ์เข้” ท่านมหาพูดฝรั่ง

“เขามิ่จริง ๆ นายอกไม่เชื่อ” พ่อครู
สาบ่นขึ้น

“ฉิว” ท่านมหาฉิวปาก

“บ๊อ” ก็เรื่องของเขาปรากฏในพงศาว
ดารอยู่ทันท่อนใดใคร ๆ ก็รู้จะไม่เชื่อขิงง
พ่อครูสาเถียง

“พงศาวดารชาติอาไรที่ไหน” ท่าน
มหาโกลธถาม

“ก็บอกแล้วว่า พงศาวดารกลัก ยังจะ
พงศาวดารอาไรที่ไหนอีกเล่า” พ่อครูสา
ทอຍ อย่าง ฉุน ๆ โดย ท่าน มหาหา ว่า พงศาว

การที่พ่อครูสาอ้างเป็นพงศาวดารก็คือ

“เอออีกแล้ว ผู้หญิงก็อีกแล้ว เออะ
อาไรก็อ้างผู้หญิง พ่อครูนี้เห็นจะเข้าลึกเป็น
โลมันก็ออกถูกลักเสียแล้ว” ท่านมหาขมิ

“อะ” ฝ่ายหญิงเขากินา อย่างว่าไป” พ่อ
ครูสาเถียง

“คียังงี้” ท่านมหาชัก

“นั่นแน่, จะว่าให้ฟัง, ฝ่ายหนึ่งนะ, เขาม
ัวชายบังคับให้คนนอนหลับ และชายให้ไปทำ
อาไร ๆ ก็ด้วยโดยไม่ต้องให้กิน ทุยกิน ยา
อาไร, บังคับด้วยกำลังใจเท่านั้น, เขาเรียก
ว่าชาฮิบ โนค้าย” พ่อครูสาพูดเน้นคำที่ละ
ประโยคเพื่อให้ชัดเจน

“เฮอะ” ท่านมหาเออะ “อ้ายวชาฮิบ
ปากคอก พันธ ยังงี้ ก็เอา มา คาทยาย ด้วย
ไทยเขามิ่มาแต่ก็กำบรวรพละ ผู้หญิงจะ
ตั้งต้นนะนา”

“อะ” ไทยรู้จักชาฮิบโนค้ายด้วยหรือ”
พ่อครูสาถามด้วยอาการสงสัย

“อะ” พ่อครูนี้ดูถูกชาติของตัวเอง เสีย
แล้ว นั่น, นั่น, อย่างเช่น นั้น, เขา เรียก ว่า ลัก
กาทาเลยคาทุมก, อย่างเช่นนั้น, ขอให้เข้า
ใจ” ท่านมหาตี

“เลยขิงง, เลยขิงง” พ่อครูชักถ

“ทำไมจะไม่เลย, อย่างเช่นนั้น, ขอให้

เข้าใจ ก็อ้ายวัชราชักยให้คนหลายนะมันมี
มาแค่บูตมยลาถแต่ครั้งพงศาการสุพรรณ
นั้นนา เขาเรียกว่ามาหาซากค ชนแผนคา
ทหารเอกของพระพรพว้าษาเป็นคนแลกที่เรียน
มาจากฉลวพัชวักยาลเไล่ แผละยังมาสอน
พวกลูกหลานค่อ ๆ กันมา มันเป็นวัชาคัน
คันของพวกซากุลพลายเขานัย คังแต่พลาย
แก้วคลอตัวชนแผนลงมาจนหลานเหลน เช่น
พลายเพชร พลายบัว เนิงพลาย อาไรค่ออาไร
เกยวน เขาวัชานักทุกคน ไม่เชื่อลองไป
สุพรรณ ถามชาว สุพรรณ คัก เขาวัชกันแซทั้ง
เมือง นัน, อย่างเช่นนี้ ของไทยเรามาออก
ทนไ้, อย่างเช่นนี้, ไม่นำมากล่าว ไพล่ไป
ฝหรั่ง จักยิบโน ต้าย โน เหนือให้ พโยก พเณ
โยค้าย ยังจ๊ะจะไม่เรียกว่าลูกกาตาเลยตา
หมูกอ นัน, อย่างเช่นนี้, ขอให้เข้าใจ
ท่านมหาเทศน์กัณฑ์ใหญ่ฉนิก

“เฮาเถอะ, เฮาเถอะ, เรืองเฮาเป็นว่าของ
ไทยเราก้อมหะ ท่านเฮากันที่เห็น ๆ นเถอะ
ครือผมเห็นว่าในทางแพทยคองยก ให้ ฝหรั่ง
เขาเป็นทหัง เช่นคนที่เป็นโรคให้ พการ
เขาอาผ่าทังคักได้แกทังเสียเฮาของอินเคีย
ลาเข็ มาใส่แทนใหม่ ยังจ๊ะไม่นับว่า ฝหรั่ง
เขา เก่งในเชิง แพทยว้อ” พ้อ ครุสา คัง
กระทุ้ใหม่

“เห้ย, มาลายูแย่งก้าง, การแพทย
เช่นท พ้อครุกล้วนัน เป็นของ ไทยมา แต่เคิม
กุมารวัค ซึ่ง เป็น ขอลมมาสาธตศาการใน ทาง
แพทยของ ไทยเรได้ทำมาก่อนแล้ว ฝหรั่ง
มาค่อนไปอีกค่อหนึ่ง” ท่านมหาค่ออย่าง
เฉียบชาก

“ฮะ, พวกฝหรั่งนั้นคุเขาเก่ง ๆ นาท่าน
มาทานาค แต่พวกที่ มาทำวักการ หรือค้ำ
ขายในเมืองเวาตามทเห็น ๆ ยุช คุเขามักความ
รู้ล้วนแต่สอยได้ไ้เป็น มาหา ยาเวียญใน มา
หาวิคทายาลิในเมืองของ เขา แพทย ทัง เพ”
พ้อครุสาเลียง

“ถ้าจะพูกันถึงพวกฝหรั่งที่เคยมาเมือง
เราทำวักการคักก็ หลอค้ำขายคังเป็น
กุมยานต่าง ๆ คักก็ ฉินเห็นว่พวกเก๊า ๆ
เขาเก่งทักเกียวกอกระมิขอเสี่ยงมากถ้าพวก
ชาหมยันเสียอีก เช่นมิกชานก, มิกชากลัก
หมอตำลิกครุเขาเป็นคัน”

ท่านมหาอธิบายถึงพวกฝหรั่งเก๊า ๆ ทุมิข้อ
เสี่ยงให้พ้อครุฟังซึ่งทำให้พ้อครุคงเลียงไม่ถุก
เพราะไม่เคยได้ ยิน และไม่รู้ เรื่องโดย พ้อคร
เกิดไม่ทัน การไ้โดยเงิงจึงไ้ซังกไป ทัง
ประกอชกัยที่ท่านมหาทงและพ้อครุสาได้ ไ้
เลียงกันมาคังแต่เข้าจนควันย้ายลงฉนิกต่างก็
อกระเลียบลงยัง ส่วนพ้อครุสาอันรู้สีกว่า

ความหิวมาร้องขอพรโดยทำเสียงจ๊อกๆอยู่ในท้องแล้ว จึงเห็นได้ โดยชัดจนว่าถึงเวลาที่จะต้องล่าทัพอย่างแน่นอน จึงกล่าวเป็นคำนำขึ้นว่า

“ย้าย มาก แล้ว ผม เห็น จะต้อง ลา ท่าน มาหาเสียที”

“อ้อ จะกลัวยังพ่อครู ควบไปไหนเล่า” ท่านมหาถามเชิงเสียดคาย

“ฮั๊ว, แหะละ ผม หวังใจว่า การ ที่ ผม มา สันทานากัยท่าน มาหา ซาเหมาๆ นั้นคง จะไม่ เป็นการ รบกวน แหะละ ทำให้ ท่าน มาหา เสีย เวลา มากเกินไป เป็น แน่” พ่อครู กล่าว สุนทรพจน์

“ปล่าว, ปล่าวเลย, พ่อครู, ฉัน มีความ ยินดี มาก ที่ เรา ได้ มา พยปะ สันทานากัน เป็นการ ปลาย เวท เช่นนี้ ทำให้ ความ ลึกซึ้ง ของ เรา เพียง ชั่ว ชั่ว ทั้ง จะ คาย มี ความ ซาหนัก ซาหนม กัน ยิ่ง ๆ ขึ้น ด้วย กลอง กับ คำ พระ ที่ ได้ กล่าว ไว้ ใน พระ คัมภีร์ พระ โกรษ บัญกว่า “วิข้าข้า (เสียง ลง กา จัก) บ้า ล่า มา ญา ตี, โง่ จึง แม่ พ่อครู” ท่าน มหา กล่าว สุนทรพจน์ ต่อย

“ฮาย, จริง มาก, ถ้า มี ไอ้ กาศ ผะ มะ มา สันทานา ว่า สาสะ กับ ท่าน มาหา อีก ตาม เคย, ผม ลา ที” พ่อครู สา ยก มือ ไหว้

“เชิญ พระ” ท่าน มหา ผงก ศรัณยะ แลยก

มือ ขึ้น ข้าง ทิ้ง เชิง รับ ไหว้

“ท่าน มาหา, ท่าน มาหา ฮั๊ว, คุณ นั กษ์ ให้ ผม ด้วย” พ่อครู สา ตะ โทน เรียก ท่าน มาหา ทู บ่าย วัน หนึ่ง และ มือ ก็ ตบ ประคอง ๆ หาก พ่อครู สา จะ ได้ รู้ ลึก ว่า ประคอง นั้น ไม่ ได้ ชัก กลอน ก็ ก็ แต่ ก็ ไม่ กล้า ผลัก เข้า ไป โดย พล การ ตน เอง เพราะ แทน ที่ พ่อครู สา จะ ได้ ยืน เสี่ยง ท่าน มาหา ขาน รับ กลับ ได้ ยืน เสี่ยง สุน กษ์ หลาย ตัว เท่า แหะละ คำ ราม อยู่ กระ ทิ่ม ครม คราง ภาย ใน ประคอง นั้น ซึ่ง ทำให้ พ่อครู เส็ง เห็น ได้ โดย ชัด จน ว่า ทุก ๆ ตัว คง อยู่ ใน ท่า เกรี้ยว มง ยัน อัง ถ้า จะ ยัง อาร ขก ฎ ก เข้า ไป โทษ ก็ คง ถึง กับ จะต้อง งด การ เต้น หลาย วัน เพราะ ฉนั้น จึง มี ได้ ละ ลาย ละ ล้วง เข้า ไป ใน บ้าน ก่อน เจ้า ของ บ้าน ออก มา รับ และ คง ยืน ตะ โทน ท่าน มาหา เสี่ยง ลอย ๆ ต่อ ไป

“ไคยะ” เสี่ยง แม่ จอก ตะ โทน ถ้าม ออก มา จาก ใน เรือน

“อ้อ, ผม เอง ฮั๊ว, สา ฮั๊ว, สา, สา, ไบรค คุณ นั กษ์ ให้ ผม หน่อ ย” พ่อครู รีบ ตบ

“อ้อ พ่อครู หลีก กลั ยะ คิด ว่า โค ที่ ไหน อีก เชิญ ชั่ว ยะ, ผลัก ปาดู เข้า มา เอะ ยะ ไม่ ได้ ชัก กลอน หลีก, ไป, อ้าย ทุย, อ้าย เก, อี้ แค้น, ไป, ไป อยู่ หลีก บ้าน” แม่ จอ กร้อง เชิญ พ่อครู สา พาลาง ไล่ สุน กษ์

เมื่อพ่อครูเห็นว่าเสียงสุนัขขึงเสียงเรี่ย
รือก็ค่อย ๆ ผลัก ประตูโผล่หน้าเข้าไปมอง
ซ้าย และขวา จนเป็นที่พอใจว่าไม่มีสุนัขตัว
ใดตัวหนึ่งบังอาจ ขัดคำสั่งของแม่จอกแอบคอย
ประจันบานช่องพ่อครูอยู่ณที่ใดทหนึ่งแล้ว ก็
เก็บคอเอียงยมแหยตรงไปขึ้นบันได

“โอ๊ย พ่อคนขึงขึง” แม่จอก รีบวิ่ง
พ่อครูสาปสาปเรี่ย แม่จอกวิ่งตัวให้ ยกนา
ร้อนหมากพลูหรือมาเลี้ยงพ่อครู ซึ่งทำให้
พ่อครูปลื้มใจที่จะได้เห็นแม่จอก เลี้ยงนม
ยังมีอยู่สักตัวหนึ่ง จึงนึกขึ้นมาได้ว่า ยังมีไก่อ
กระทำการ เคารพ ต่อแม่จอก จึงวิ่ง ขมิขมิ
ปลุกผี ขาวมา ที่คอกฟง ออกไปแล้ว ลูกขี้มัน
ของ ๆ พนมมือ กราบแม่จอกสามหนคล้าย ๆ
จะอาราธนาให้แม่จอก เจริญพระพุทธรูปมนต์ ซึ่ง
ทำให้แม่จอกตกลงไปเป็นครู เพราะตั้งแต่
เกิดมา ยังไม่เคยได้รับความ เคารพ จากใคร
อุกฤษณ์ ถึงเพียงนี้ ครั้นเสร็จ การ แสดง
ความ เคารพ ขนอม ต่อกัน และกัน เป็นอัน
แล้วต่างก็แสดง อากาณ คณณภาพไป ครู่หนึ่ง
โดย ยังไม่ มีใคร นึก ออกว่า จะควร เริ่ม เรื่อง
อะไรก่อน

“ท่านมาหาหายไปไหนซี้” ในที่สุด
พ่อครูเป็นผู้ ทำลาย ความเงี่ยขนิ โคข เป็นผู้
นักเรื่องที่จะพูดได้ก่อน

“อ้อ ออกไปวัดตั้งแต่หัวน่ะนะ” ว่า
ไปหา ท่านโยธากาแจ่ม บัณฑิต หลาน เลื่องลา
มนต์พระในการทำบุญ

แม่จอก คอยได้ อย่าง ฉะฉานเมื่อ มีผู้นำ
เรื่องขึ้นแล้ว ก็จึงแม่จอกเป็นคนช่างพูดและ
ชอบพูด มาก แต่โดยที่ ไม่ค่อยจะ เคย
สนทนาปราศรัยกับพ่อครู เพราะถึงแม่
จะได้รู้จักพ่อครูสา โดยพ่อครูสามาที่บ้านเกือบ
ทุกวันก็ แต่พ่อครูสา ก็มาคอย เฉลว แต่
ก็ท่านมหาทง ท่านมหาไค้คุยกับแม่จอกด้วย
ไม่ และครั้งนี้เป็นครั้งแรกที่แม่จอกได้พูด
กับพ่อครูสามานมา อุโฆษใน ทาง โวหาร คน
หนึ่งในค่ายลยางทัยพิน ดังนั้นในชั้นนี้จึงชัก
คว้าม และ งกเงินไปหน่อย แต่พ่อได้เริ่ม
พูดเสีย ย่างแล้ว ก็เลย พูดได้ คล่อง เป็นค่อย
ค่อย เล่น เอา พ่อครู ฟังจน หายใจ แทบไม่ทัน
ทีเดียว

“เมื่อไหร่จะกลับชายใหม่ซี้” พ่อครู
ถามประจวบกับทำอาการกริ่งกริ่ง แลจึง
ตอบแม่จอกซึ่งนั่งเอนอยู่ข้างหลังมารดาจนเกือบ
ล้มกระพริบตา เลยทำให้แม่จอกไม่กล้าจะ
เงยหน้าโดยคว้ามการร้อง อย่างท้อ ๆ ของพ่อ
ครูสา

“ว่าหากับลาว ๆ สันต่อปากทางเที่ยง หล่อ
โง่ลายะ” แม่จอก คอย พลังหันไป ตาม

ทางแพร่หลายของพ่อครูสาคำกำลังของสิ่งใด
สิ่งหนึ่ง ชยชัย ข่มขันธ์ เพื่องครว่าวิถิต
พชกร มอชกนทวข่มขันธ์จะเป็นเพื่อนใจ
ชื่นโชนของ แม่จอก ซึ่งต้องใจพ่อครู หนักถ
กยทำให้ลืม กะพริบ ตา เมื่อ แม่จอก มอ
คามไปนรชยทวิแม่จอก ก็ถึงเทท สยทาพ
ครุสา ยบ และ จ้อง อยู่ ทาแม่จอก ก็ยบ
และจ้องทวิทกเกยกันนั้นบ้าง และกเห็น
ทวิทว่าวิถิตที่พ่อครูจึงทวน ทลยทาไม่ลงนั้น
ทาไซ้เพชร์นใจชื่นใด ๆ ของแม่จอกก็จาค
ไม่ กลายเป็น แม่จิบ บุตรสาวของแม่จอก
นั่นเอง

“ฮาว, นังทวนทำไม่ไหวยพอกเสยลา
จะกายเป็นทลยจกมกกันไว้” แม่จอกท
ไปยชกยทวิสาว แม่จิบจึงทวิไปยกมอไหว
พชกรสา แล้วนังกมทนาทพนเรือนคล้าย
กยมีภาพมอชิตาเลียนอย่างวิเศษปรากฏอยู่
ทพนนั้น พชกรสาลัก ปลมจนลิม วยไหว
อยู่เป็น ทวิจ นังได้ เลยชกมอ ชื่นไหว คอย
พร้อมกยคำพทอย่างงกเงินไทยปลม เก้นไป
ว่า “ฮือ, ฮือ, ้วยพระเถะชัย, เอ้ย, เอ้ย,
เอ้ย, เถอะยะ”

แม่จิบ เมชชใด เห็นชกการ ชื่นรุ่มร่าม และ
คำพทอันลลาละลักของพชกรสาเช่นนั้นกนัง
อมมมชย้วยความชื่น.

“ทนิไทย, บ่นอายพอกุไท้ให้ไหลละยะ”

แม่จอกถามฐานผู้ใหญ่
“ยลยสองชัย, พชกรวยคอบและรลล
กไท้ไท้ ไ้มาสนทนากย แม่จอก และมี แม่จ
บุตรสาวมานังอยู่ใกล้ ๆ ค้วย พชกรสานก
ชอยใจทวเสวยอาย ของตนเอง เป็นอันมากท
ยรร คาล ให้ ไ้ พย โอ กาคอื่น ปลชช เช่น
เลยไม่ พะวง ทิระ ตามได้ คอไ้ว่า การท
ท่าน มทาทง ออกไป วิถัน จะเอนง ค้วย เวนง
อะไร

“แหม บิเคยวกยเจาทคของฉนทเกยว
คยบยลยสองบ่นเหมอนกัน เอ้อ, พคตเลอง
ลล ๆ ท้าว ๆ แล้วฉนลลลลลลลลลลลลลลลลลล
ทลระพชกร คอเจาทคยทวิคนคยระบของฉน
พนงทวน, ไ้ยวชเลยน ออกเล้า ออกเลอน ลย
ลาคชาการจาวเมอง เลยลลลลลลลลลลลลลลลลลล
ยงนงนอคน (ชเมจิบ) เลอง ลลลลลลลลลล
เลอง ฉาจาโตกอลาบาก ยนระพชกร คอ
ลลลลลลลลลลลลลลลลลลลลลลลลลลลลลลลลลลลลล
ไม่ให้ ไ้คเคไ้คกามพมททอย่าง เลยงเค็ก
ก้อยาก ยนระ พชกร” แม่จอก แสงยาร
กะธานในการเปนมารกาทก

“บุตรชายใหญ่ของคณแม่วิษาชการอย
ทโชนและกายเงินเคอนท้าวไ้รลลลลลลลลลลลลล
ครุสาตามและเริ่มเรียกแม่จอกว่า คุณแม่โดย

กิตะกัทยาครวิ เพราะเข้าใจว่าแม่จิยยัง
ไม่มีคู่หมั้น

“อัย กมเจเลคทาหรน่ะยะ เขาเป็น
ศิระหนาพนักงานชาเขมยน, ภายเงินเกอน
ตามกำลังแล้วจะ” แม่จอกทยอย่างอวกๆ

“ก็, ก็ทักเยวชัย, บุตรคุณแม่เห็นจะ
มีความรู้สูงถึงกายบริศตำแหน่งคยงน” พ่อ
ครยอ

“ฟามลู้ก้อพอชัยหลือกยะ, พอไล่ค้าย
ชั้นมีคัทยามสามแลล้วยเมะกานยี่ควแล้วก้อ
เขาลัยลาคช่าการ พาโอญเจ้าชนยญนาย
ท่านไปคป่านยะถึงค้ายช่ายาย เพราะ เขา
เล่นชุยบอนเก้ง เขาเป็นพวกชุยบอนนักลย
น่ะ วานขึ้นก้อไปเล่นชานเขามา ภาย
ลางวิลล้ายนอพักกายเกอรทงนสายกัยของ
เบ้งเนียม ล้าหลยไล่บ่าจกกาแลค ทงนของ
เขายังมาอวคณแลย นอกจากนเขายังเป็น
คนก้อคนระ เขาซึกซอโยโกลินเก้งย้า
เขาเล่นลาครพุกเก้ง เมื่อควาทกมเขา
มีงานลนเล้งย่ายแล้วมี ลาครพุก ล้วนแต่
พวกพนักงานชาเขมยนทางน่านท เล่น เจ้า
ทิกขของฉินเขาเป็นคัวจอมอวก คนกูปากัน
ซาทังๆ” แม่จอกเล่าเรื่องบุตรชายให้พ่อ
ครพงคยวความภูมิไโนความเข่นช้อยของบุตร

“ก็ชัย ท้าราชการค้องมีความรู้รอบ

คัวยงจระค” พ่อครทนนั่งชยัยๆจะ
พรวณาดังความว่าเหว่ของ คนให้แม่จอก พัง
แล้วจะเลยชอมเมจิย แต่พุกไม่ออก ชยัย
แล้วชยัยอ้อก้อยหลายกลัย แต่ก้อยพุกไม่
ออกอ้อยน้เอง รู้สึก ประคๆ ว่ามี ก้อนบ้ำ
อะไรมาๆกคหอยอ้อยใหญ่ล็ก เก้าชคกเขา
ทงนวิกสระเกศ.

“เวลานั้นฉินสังเกต ว่าการ เขยใช้ค้าย
พายาไโนเมืองเลาตุลคนอ้อยไปมาก เห็น
จาเป็นเพราะลคทาหรนจกการลุกชพยาน แง
แลง - คามามบ่รทงชน ถาขยมีน้าชป้า
ใช้เหมอนกุงเทยกอัยยั้งช่ายาย ชน อ้อ มาก
พ่อคสังเกคมีงลคยวาวะ” แม่จอกเปลี่ยน
เรื่องใหม่พร้อมทงออกความเห็นคัวยลสร.

“ชัย, คุณแม่พุกค, เวลานี้จิงทวิก
เราคัวลยชนมาก, มีโรงพายาบาลสำหรับ
รักษาคัวคทุกๆ ชานิก และ ชาดาน ที่ กอ
รักษาคัวชวฉาน, าวโอญชนมาก” พ่อคร
สนบสนนความเห็นของแม่จอกโดย แ่ง แรง
และในใจก็คึกว่าถาถึงโอกาสเหมาะจะพุกกับ
แม่จอกเรื่องแม่จิย แต่ก้อโอญโอกาสเช่น
นั้นยังมาไม่ถึง กูเหมอนอ้อยโกลคณคนละ
มุมโลก และกูเหมอนว่าถาจะมกักคลาน
มาช่ายิงกว่าเท่า บางคร้งพ่อครรู้ ลึก ว่า
โอกาสคิงกล่าวนมาถาลังระง แต่ก้อถึง

ไม่ทันสักที เพราะพอจะอัปปากพูด แม่จอกก็พูดเรื่องอะไรต่อมิอะไรออกมาเสียก่อนแล้ว ตกลงก็ต้องคอยต่อไปใหม่ ถ้าพ่อครูไม่เคียดอ่าน วิบ ส่อง โอ กาศ เช่น นั้น มา จาก ยุโรป หรืออเมริกาโดยทางวิทยุโทรเลข เพื่อ มา ใช้ ในคราวนี้ให้ทันการแล้วพ่อครูก็คงอดไม่ได้พูดเรื่องแม่จอนจนตลอดชาติ.

“ถ้าหากพูดถึงเรื่องโรง พยาบาล แล้ว ฉันคิดว่ายังสู้กรุงเทพฯ ไม่ได้นะยะ พ่อครู เพราะที่ กรุงเทพฯ เขามี หลาย แห่ง ทั้ง ของ ไทย เเล และของฝรั่งต่างป็นากี่มาลวมยู่ที่กรุงเทพฯ ทำงานนั้น เช่นของ ไทย เรายังมีโรงพยาบาลที่ ลาลงก่อนก่อนเป็นทีกล่งก่อน ก็คือ แขง แล้ง, แหม, ใหญ่โตใหญ่, น่ายุ, น่ายุ, สึง ยิงกระ ว ี มา ณ, เวลา ถึง คิน ยึดไกวกว้า แก้วย ู ไม่ต้องให้คนเก็บขุค, ุ่ เกียว เกียวกับซาหว่างโล่ทั่วทุกห้อง, ส่วนพวก อังกิดก็มีโรงพยาบาลนกลึงโฮง พวก ฝรั่งแล้งก็มีโรงพยาบาลเพียนหลุย, แหม, คักกลามห้องหิยฟ้างฝ้าง มีนางพยาบาลคอย ุ่ ย่งนัยัดคนเจ็บไม่ให้อนทวลอันใจ, ซ้ายาย ริงๆ เชียว, ึ่งยะ, พ่อครู, ริงใหม่ยะ”

แม่จอกพูดเรื่อยไม่ขาดเสียง เล่นเอาพ่อครูไม่ค่อยจะมีเวลาอัปปากพูด เรื่อง ของ ตัว เเพียงแต่คอยระวังกอยขัปัญหาของ แม่จอกให้

ถูกใจแม่จอกก็เกือยแก้เสียแล้ว.

“ก็จริงหรือคัย แต่ทว่า- จังหวัด ของเรานะเป็นแต่คัวัระเมืองย้อมๆ ส่วน กรุงเทพฯ เป็น พระ นาคกร หลวง มี ชาว ต่าง ปรเทศมาฟังพระขอมมาโพธิ์สมภาร มาก- ก็- ต้องทำอะไรๆ ต่างๆ ให้สม เกียคคัยค ของชาติ ถูกใหม่ฮัยคุณแม่, ผลว่า! พ่อ ครูชี้แจง ถึง ฐานะ แห่ง กรุงเทพฯ และ นคร ชินเซ็ง.

“ถูกยะ, พ่อครูเทศาหมายัง ถูก”

แม่จอกชมการอธิบายของพ่อครู ซึ่งทำให้พ่อครูยิ้มจน แก้ม แทะ แดงโดยรู้ ลัก ว่า คน ฉลาดในการที่สามารถพูดให้ถูกใจแม่จอกได้อย่างคงาม.

“อ้อ, พ่อครูขอซาหลากหวยแม่คาคาล์ ยัน ไว้มึง หรือ บัว ยะ”

แม่จอกถาม ขัปัญหาใหม่.

“ก็ขอไว้มึงเหมือนกันแหละฮัย”

พ่อครูยิ้มคอย.

“คัย้า, คีมาก, หักว่าเคาะคัคิช่วย ค้ายถูกกลางวันที่ หนึ่ง คง ลุ่มลวย กา เขามึง เป็นแน่ แหม, มีเงินแสนบาทนั้นยัวเป็น ซาฮัคคัคั เกียวนะยะ, พ่อฉันหนะกับฉัน ก้อเข้าทูนกันขอไว้มึงขัยนัง”

แม่จอกเห็น ชอบคั้วยกับพ่อครู ซึ่งทำให้พ่อครู ยิ้ม มา

หุบปากเกือบไม่ถึง โดยยืหนักที่ใต้ประพาศลูก
ใจแม้จะออกอีกวาระหนึ่ง.

“อ้อ, ตาย, ค้ายตาย” แม่ร้องหัน
ไปพุกกับแม่บีบท้ายอาการแสดงว่าตกใจมาก.

“แม่ลืมเก็บเงินค่าที่เลี้ยงนกเขามาตั้งแต่
เมื่อตัวมันลงมากับเสียแล้ว, ทั้งไว้ที่พิง
พระ ตั้งตาขาวต้องไปเก็บเสียให้เลี้ยงด้วย
เคี้ยวเพื่อเขามาจากพวกแม่ หนุเคยเป็นเพื่อน
พ่อเข้าไปพาง”

ส่วนพ่อครูเมื่อได้ประสมโชคอันเลิศ เช่น
นี้ก็รู้สึกว่ารวยกับได้ ชื่นสรวลทั้งเป็นและรู้
สึกปลื้มจนขนลุกซู่ทั้งตัว โดยจะไขว่
โอกาสพุกกับแม่บีบจนกระทั่งอยู่ด้วยกัน สอง
ต่อสอง และพ่อครูคิดในใจว่าพูกด้วยนัก
เสียจนจะห้อยว่า “อ้อคุณแม่บีบผู้ยอกลี
เนหา, ฉันขอแจ้งความในใจ ซึ่งฉันได้ว่าจะ
แจ้ง ให้แม่บีบทราบมานานแล้วนี่ว่า ฉัน
มีความรัก แม่บีบ เป็นอันมาก, มากยิ่ง
กว่า ความ รัก ของ ทศกรรฐ์ ที่ มีต่อฉันแล้ว
และของเจ้าต้อมมากที่มีต่อ นางสรวง รวมกัน
เพราะฉันนั้นขอแม่บีบจงกรุณาฉันบ้าง หาก
ไม่มากแม่ฉันก็เพียง ให้มี หวัง ย่าง สัก หน่อย
หนึ่งก็จะเป็นบุญคุณยิ่ง” เมื่อในใจได้คิด
ไว้ ว่าจะพูกอย่างใดเลยหรือแล้ว, พ่อจึง
โอกาสอันควรก็สำรวจวิถีพาพยาบาล ช่ม สติ

อารมณ์พูกออกไปโดยอาการระมัดระวัง และ
ท่าทางระมัดระวังอย่างนักยิ่งดังนี้.

“แม่บีบเห็นเราชอบด้วยเรื่องนี้นักมากนะ”

“อ้อ, อย่างว่าแต่ ชิบ, เลย, คร้ พ่อครูจะ
เพียงแต่ว่าฉันรักมัน ไม่ได้พาลยกมาผิดความ
ลองเลย” แม่บีบตอบย่นน้อยๆ แต่

ในใจรู้สึกขุ่นในปัญหาของพ่อครูมาก หาก
แม่บีบมิใช่เป็นคนดี ประพฤติ คลาย นกกระยา
แล้วควรจะปล่อยกวางให้มุ่งงอนชุกถึงอยู่แต่เพียง
เอง,

ส่วนพ่อครูเมื่อได้ คำตอบเช่นนั้นก็
รู้สึกเสียใจกับปัญหาของตนไม่เป็นที่ ลูกใจ
แม่บีบจึงตั้งใจจะหาเรื่องที่จะพูกให้ แม่บีบมา
พูกประจบแม่บีบใหม่ แต่แทนที่คิดจะ
เรื่องที่จะพูกกลับได้คำที่ไว้ ในสันดานใจ พ่อ
ไปในใจคิดว่าพูกผู้หญิงไม่ ชอบ กว, สบหรือ
ทั้งนั้นแม่บีบซึ่งเป็นผู้หญิงด้วย คนหนึ่งจึงไม่
ชอบกวาง ชิบ เว้นเป็น ซึ่ง เป็น สบหรืออย่าง
หนึ่ง แต่พูกผู้หญิงชอบพูกอย่าง แผลแค้น
จึงตกลงใจจะ นำ เรื่องแผลแค้นมาสนทนากับ
ให้แม่บีบพูกให้แม่บีบ และผลเสียเวลานั้น
เป็นเวลาที่พูกสามารถที่จะไทยจำถึงนิยมกวด
ไว้ได้มียากและได้ผลเสียพูกจนถนัดใจของนาง
มาได้ จึงยกเรื่องนั้นเป็นพล ข้อ ของ การ
สนทนากับแม่บีบใหม่.

“การที่สัตว์ไทย เราไว้ สม ไม่ ย่าง เอาอย่าง

ศักดิ์ขำอยู่โหว่ปล้นเห็นไม่เหมื่อนะยะ ก
รุ่งอัน้องอ้ากณัฐ โฉมอัน้องอย่างอกๆยังงั้น
คักันนะยะ” พ่อครูพูดว่าเสียช้อยๆเป็น
เชิงเข้ากับแม่จิบและ เป็นเชิงคิ และรำคาญ
แทนผู้ ๗ โฉมขำว.

“ฉันดี สักว่าพ่อกะโหว่มยาวลือไม่เห็น
เขาลำคาญเพียงไหนละ ทำไม พ่อครู จา
ไปลำคาญแทนเขาลำคาญ ทำไมพ่อครู ก็ไม่
เคยโหว่มยาว ทำไมจึงซกซกค้าย ลำคาญ
ว่าการโหว่มยาว เป็นการ ทำให้พู่ไว้ลำคาญ
แหละลึงลึง” แม่จิบ พูดเป็นเชิง ชี้แจง
และเป็นคำถามอยู่ในตัวอย่างเรื่อย ๆ แต่เฉียบ
แหลม ซึ่งทำให้พ่อครูสับสนวุ่น และ
นึกอะไร ขึ้นในใจไปอย่างหนึ่ง คือลอบ
เหลือบคัทศัระแม่จิบ ทันใดนั้นพ่อครูแทบ
สิ้นสติโดยที่รู้สึกได้ว่าโดนตอและรู้สึก ว่าคน
ข้างเขายังยังเลียบเหลือบเกินในการ ทามาคุยอยู่
กับ แม่จิบ เกือบ ค่อน วันแต่ไม่ไ้สังเกต ว่า
แม่จิบเองก็โหว่มยาวเหมือนกัน เลยไม่
ทวายเป็นแก้ตัวอย่างไร จึงขยายชี้เพื่อขอไป
ตัวอย่างทุบ ๆ ว่า.

“ฉันหมายว่า, หมกขำว่า” พ่อครู
หมายว่าอยู่หลายหมายว่า แต่ ก็ ทาเรื่อง
ยังไม่ไ้ว่าทหาหมายว่าอะไรต่อไป ขณะนั้น
ละเลียดแม่จิบเห็นมีลูกมูกมากในเรือนและ

นั่งลงณที่หัตถ์ศกกับพ่อครูสากาลังสนทนา
กัน เลยแปลใจกาคำจะให้พ่อครูสากาลัง
ปัญหาของแม่จิบไ้ จึงยอมจำนนถึง จลา
โศกอลับแม่จิบเอาทอๆ และหันไปถาม
แม่จิบถามเรื่องทันกันมากไ้ ในเวลานั้นว่า
“อ้อ, ที่คุณแม่ว่าท่านมาหาไปวัดฉันนึก
พระมาทำบุญนะทำบุญอะไรกันอ้อ”

“อ้าว, นึกๆไม่ซายหลือกลืออะไร, ฉัน
คิดว่าท่านมาทวยชกแล้วอีก, เพราะเห็นมา
คุยกันแทบทุกวัน, ก็จากแต่งงาน นั่งหนู
(ซแม่จิบ) ฆ่าลันนั้นแล้วนยะ” “แม่จิบ
ทอยอย่างซุกเจน ซึ่งทำให้พ่อ ครู คลังไป
ทั้งตัวก็ถูกสายสนับนาค ใจหายทวิและ
พุกซำเรื่องจะแต่งงานด้วยเสียเขาแล้ว ซำๆ
ว่า “จาแต่งงานแม่จิบมาลัน”

“จ้, ฆ่าลันล่าย่า วันก็เล่งเข้ามา
เต็มทีแล้ว ท่านมาหาถึงค้ายไปหาท่านไป
สากาแจ่มยักยาเลือนนั้นนะซิบะ, พ่อครู ต้อง
มาช่วยกันให้คักันนะยะ เพราะเลากอเขย
เหมือน กะ ญาคิ กันไม่มี ฟามลึง เกียจอาไล
กัน ต้องมานายะมาให้ค้ายที่เกียจจาคัย
เป็นการพ้อมญาติพ้อม โยมกัน” แม่จิบ
ก็ช่วยพ่อครูให้มาช่วยในการวิวาหมงคลบุตร
สาวของแม่จิบอย่างแข็งแรง.

ส่วนพ่อครูสากาลังสนทนา จาก ความ

สันตติกรับว่าจะมาในวันงานงโตแล้ว ก็เลย
ลาแม่จอกและ ฝันใจ ลาแม่ยิบ เคนไซเซ ลง
บันไดไป.

ตั้งแต่วันนั้นมาก็ไม่ใคร่ได้เห็นหน้า คำ
ทักหรือสวัสดี โรงเรียนของพ่อครูสักได้
ข่าวว่ายังไม่มีการสอน ตัวพ่อครูก็ได้ข่าว
ว่านอนแช่อยู่แต่ใน บ้านไปไหนไม่ไหว เมื่อง
จากโรคเสียใจ วันงานวิวาห์ มงคล แม่เขียว

ก็ไม่ได้ไปช่วย ส่วนสติของพ่อ ครุส้าน
จะมีความเห็นว่าเป็นอย่างไร และะนั้นว่า
เป็นสติของบุคคลประเภทไหนนั้นขอเชิญท่าน
ผู้อ่านทั้งหลายจงสันนิษฐาน ตามความใน
โคลงหรือคล้ายๆ โคลงที่พ่อครุสาได้พยายาม
ประพันธ์ขึ้น ซึ่งมีผู้ใด มาจาก พ่อครุสา
ก็จะได้ปรากฏต่อไปนี้ แล้ววินิจฉัย เกิด
ขาดตามความพอใจของท่านเถอด :-

๑) ข้าโฮเชอเตน

၇၂၈၄ +
၇၇၇၇၇၇၇၇၇၇၇၇၇၇

แสนไศกยั้ง ไศกสร้อย

ออกข้าทาสลูกทาสคืน

หงอยก้อย

ຈັກກະໂນ

ไต่ถามซัก สละบอมแฮ

ศาลล้มศาลชอยสอยการ? ๒๕๖๖

๕. สัตว์อย่างร้ายแรงของท่าน ๘๔ ท่านทำตนให้เป็นสัตว์กับท่าน

ท่านจะไม่มีสิทธิ์ได้ ต่อเมื่อท่านทำตนของท่านไม่ให้เป็นสัตบุรุษ.

ปริศนารัศมี

ศร, เศรษฐมณี

ภาค ๒

๐ ๐ ๐ ๐

ยีนดี

๐ ๐ ๐ ๐

ใจ หรือ การถือตน

๐ ๐ ๐ ๐

การมา

๐ ๐ ๐ ๐

ข้า

๐ ๐ ๐ ๐

ไม่ใช่ตัว

จงหาตามพระที่นั่ง ทั้งตามและทรวงทรวงสูงใหญ่ แล้วใช้อักษรแลสระของนาม
นั้น (ถ้าอักษรใดมีสระกำกับขึ้นหรือล่าง จงนำไปพร้อมกันไม่ต้องแยก) ตัวละครทั้ง
ก็ตาม เรียงลำดับ ๐ สะท้อนตัวเป็นบรรทัด เมื่อใดที่ความตรงกันคำแปลที่ปรากฏไว้
แล้ว ผสมอักษรและสระตาม ตัวที่มี + ประจำ จากขนาบมาทูลต่าง จะได้คำที่แปลว่า

ใกล้ หรือ ชิด

โคลงทวารประตัม

กลเกม แกรมเล่ห์ล้วน

เกมกล

แก้เปลี่ยน เพียรกังวล

เปลี่ยนแก้

ต่างแตก ภาคหนึ่งผล

แตกต่าง

เชิญตอบ สอบบสวนเข้า

เขตรั้ว ตอบเชิญ ะ

ไขปริศนาภาก ๑

๒	ร	า	ษ	ฏ	ร	๓
	เ				วิ	
	บ				ก	
	ย				ว	
๑	บ	วิ	เ	ว	ณ	๔

ประติดประต่อได้

ฟังเล่นเชิงพิชา

ประพันธ์แห่งปัญญา

หากผิดจิตตมั่ง

คิดไปใจวันวิ

มมหนึ่งจด "บ" เชน

มมสองและสามเลียน

มมสี่จด "ณ" ได้

สี่มมมารวมแล้ว

ศัพท์ว่าไบพฤชจ่า

แถม "สุ" ยกมานำ

สามสี่รวมจดสร้าง

คือ "รณ" ฟังพิสจ้อง

สองสี่รวมพจนาน

คำแปลรวมคำปาน

สองหนึ่ง, สามหนึ่งต้น

ปริศนา

เชิดขี้

มื่อยู่ โจนแฮ

โปรดน้อมอภัย

วงเวียน

จัดไว้

"ร" อีก ทำนนา

ตั้งข้อกติก

ยลคำ "บรรณ" เฮย

จดอ้าง

"บรรณ" ทำนนเฮย

ศัพท์ให้หวนคำนึง

พิจารณา พื่อนา

คิดค้น

เปิดช่อง สุนแฮ

ดักได้คำแปล

เลือกมมหนึ่งนั้น

จักประสบคำกุม

“บร”คือป้าจะสม

หรือว่าศัตรูเชื้อ

แลเดิมแต่ต้องทั้ง

อักษรกำหนดจง

หนึ่งถึงสักก

แปลว่าชอบ,เซตว์ได้

มมสองถึงหนึ่งนั้น

ไขศัพท์ไขแสงจำ

ระเบียบเลกทางทำ

สองจดสามนั้นต้อง

คือนิกรทั่วตัว

ตามศัพท์นั้นก็ตามใจ

สามถึงสี่ศัพท์ใน

แปลว่าแสงสุริยส์

๑๑ วงเวียนประดิษฐ์คิด

ชาญเขี้ยวฉลาดหมาย

จึงเผยประพันธ์ภาค

ยามว่างฉึกฉกร

ผสมมม สองนา

ใหม่เมื่อ

สักกระ- นั้นพ่อ

เช่นนั้นคำแปล

ที่ตรง วังนา

เจาะให้

“บร- เวณ”พ่อ

ดังนี้ เชิญมอง

คือคำ “รเบียบ”นา

จักพ้อง

ที่ถูก วิธินอ

ต่อได้ “ภษณ”

แดนใด ไตเฮ

จูงรู้

“รวี- วรรณ”นา

นักฆ่าหลายหน

กลปริศนาทาย

ยลนีกลงนาน

รววากยส์แดงสา

ขณะอยู่ประเทาเหงา ฯ

ร.อ.ท. พลชย พรปรีชา

อินทราทิ

ในวาระมหามงคลสมัยวิสาขบูชา
พุทธศักราช เราได้นำบัตรถวาย พระพรชัย
มงคลขึ้นทูลเกล้าทูลกระหม่อมถวาย พระ
บาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวและสมเด็จพระบรม
ราชินี ในนามแห่งคณะ “ไทยเขมร”

เป็นพระมหากษัตริย์คุณ เป็นล้นเกล้าล้น
กระหม่อม พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว
และสมเด็จพระบรมราชินี ไก่พระราชทาน
บัตร พระราชทานพรตอบแต่คณะของเราด้วย
คณะ “ไทยเขมร” มีความปลาบปลื้มใน
พระมหากษัตริย์คุณเป็นล้นเกล้า

คณะ “ไทยเขมร” เห็นว่าบรรดาสมาชิก
“ไทยเขมร” ก็ เป็น ส่วน หนึ่ง ของ คณะ
“ไทยเขมร” เช่นกัน ฉะนั้นจึงมีส่วนได้รับ
พระราชทานพรนี้ด้วย

คณะ “ไทยเขมร” ไม่สามารถ จะ นำ
บัตรพระราชทานพรนี้ ส่งไป ยังท่าน ทั่วถึงกัน
ได้ คณะจึงจำลองบัตรถวายพรซึ่งได้ รับพระ
ราชทานมายังท่านในเล่มนี้ด้วยแล้ว

คณะ “ไทยเขมร” ขอ ชัก ชวน บรรดา
ท่าน สมาชิก “ไทยเขมร” ทั้ง หลาย และ
บรรดาท่านที่ได้อ่านหนังสือ “ไทยเขมร”
ฉบับนี้ จึงพร้อมกันถวายพระพรชัยมงคล
พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว และสมเด็จพระ
บรมราชินีซึ่งเป็นทวิภคย์ของชาวเรา เนื่อง
ในวันมหามงคลสมัยวิสาขบูชา ด้วยเทอญ

ศรีสุภาคำฉันท์ เกิมไคมีผู้ ต้องการ
ระชักชวนนักประพันธ์ ช่วยกัน แต่งฉันท์ เรื่อง
พระอภัยมณีตอน “ศรีสุวรรณชนเมื่องรมจักร
จนถึงคักท้าวอุเทน” แบ่งแจกกันเขียนตอน ๆ
ท่าน ศ. เศรษฐแพทย ถูกเกณฑ์ให้แต่ง
ตอน “ศรีสุภา ไกรธนาภพิพัฒน์ทั้งสามว่าหลง
พราหมณ์ และ น้อยใจ พราหมณ์ไม่รัก คน”
ครั้นต่อมาความเคียดแค้น ได้ผ่านพ้นสมัยของผู้
ต้องการ ท่านเจ้าของเรื่องได้ส่งมาลงพิมพ์
ในหนังสือเพื่อลูกกันอ่าน

ไกรย คำไข ปริศนา วังเวียน จาก บรรดา
สมาชิก หลายสิบ ท่าน คำไข ทุก ๆ ฉบับ
เป็นการถูกต้อง ตามความประสงค์ ของ ท่าน

เจ้าของปริศนา ฉะนั้นต่อไปนี้ขอได้โปรด ก็จะได้เห็นในเล่มนี้ที่หลายท่าน
 ส่งคำไข เป็นโคลง ฉันท์ หรือ กาพย์ กลอน
 คณะ “ไทยเขมร” จะได้นำลงในหนังสือ
 “ไทยเขมร” ตามสมควร

คณะ “ไทยเขมร” ได้ รับ ความ กรณา
 จาก ท่าน ที่ มีความเห็นเพื่อส่ง เรื่อง มาบำรุง
 หลายท่านล้วนแต่ที่ๆ และชั้นเอกๆ ทั้งนั้น บำรุงล่วงหน้าด้วย

ในที่ สำนึก คณะ “ไทยเขมร” ขอ
 แสดงความขอบคุณเป็นอย่างยิ่ง แต่ท่านที่
 ได้ส่งเรื่องมาบำรุง จะได้ทำการลงในโอกาส
 อันควร และ คณะ “ไทยเขมร” ขอ แสดง
 ความขอบคุณแก่ท่านที่ได้ ส่งเรื่องส่งเรื่องมา
 บำรุงล่วงหน้าด้วย

๖. ความโง่เขลาเป็นสิ่งลามก แต่ใครเล่าจะยอมตนเป็นคนโง่
 แม้เขาจะโง่บัดข เขาก็ยังไม่ยอมว่าโง่อยู่นั่นเอง เพราะ
 ฉะนั้นท่านต้องเลือกเอาเอง.

ของ น. ล. พิชยญาติ

